Toni Morrison

Ajută-l, Doamne, pe copil

Traducere din limba engleză de Virgil Stanciu

Redactor: Roxana Coţovanu Tehnoredactor: Cristian Vlad Corector: Theodor Zamfir Ilustraţie copertă: Mircea Pop DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MORRISON, TONI

Ajută-l, Doamne, pe copil // Toni Morrison; trad. de Virgil Stanciu.

— București: Art, 2016

ISBN 978 – 606 – 710 – 412 – 7

I. Stanciu, Virgil (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

Toni Morrison

God Help the Child

Pentru tine

Partea I

Sweetness

Nu e vina mea. Deci, nu mă puteţi învinovăţi. Nu-s eu de vină şi n-am idee cum s-a întâmplat. Nu mi-a trebuit mai mult de o oră după ce au scos-o dintre picioarele mele ca să-mi dau seama că ceva era rău. Foarte rău. Era atât de neagră că m-a speriat. Neagră ca miezul nopţii, de un negru sudanez. Eu am pielea deschisă la culoare și păr bun, ceea ce numim noi galben intens, şi la fel şi tatăl Lulei Ann. Nimeni din neamul meu nu-i nici pe departe de culoarea aia. Catranul e cel mai apropiat lucru la care mă duce gândul – totuși părul nu i se asortează cu pielea. E diferit – drept, dar cârlionţat ca la triburile alea din Australia. Te poţi gândi că fata-i un regres, dar regres faţă de ce? S-o fi văzut pe bunica; trecea drept albă și nu vorbea niciodată cu niciunul dintre copiii ei. Orice

scrisoare primea de la mama sau de la mătușile mele, o trimitea înapoi nedeschisă. Până la urmă, ele au înţeles mesajul că nu vrea niciun mesaj și au lăsat-o în plata Domnului. Aproape toţi mulatrii și quadroon-ii procedau la fel pe atunci – adică, dacă aveau părul cum trebuie. Vă puteţi imagina câtor albi le curge în taină prin vene sânge de negru? Ia ghiciţi. Douăzeci la sută, am auzit. Și mama, Lula Mae, ar fi putut trece ușor drept albă, dar a ales să n-o facă. Mi-a spus ce preţ a plătit pentru decizia asta. Când ea și tata s-au dus la judecătorie ca să se căsătorească, erau acolo două Biblii, iar ei au trebuit să-și pună mâinile pe cea rezervată negrilor. Cealaltă era pentru mâinile albilor. Biblia! Te poţi gândi la ceva mai tare? Mama era menajeră la un cuplu alb bogat. Ei mâncau tot ce gătea ea și insistau să-i frece pe spate când ședeau în vană şi Dumnezeu știe ce alte lucruri?

Intime o mai puneau să facă, dar să nu atingă aceeași Biblie!

Unii dintre voi gândesc, probabil, că e un lucru rău să ne grupăm în funcţie de culoarea pielii – cu cât mai deschisă, cu atât mai bine – în cluburi sociale, cartiere, congregaţii, sororităţi, chiar școli pentru oamenii de culoare. Dar cum altfel putem să ne păstrăm puţină demnitate? Cum altfel poţi evita să fii scuipat într-o drogherie, să dai din coate la staţia de autobuz, să umbli prin rigolă ca să lași tot trotuarul albilor, să plătești cinci cenţi la băcănie pentru o pungă de hârtie care este gratuită pentru albi? Ca să nu mai vorbim de toate ocările. Am auzit despre toate astea multe, mult mai multe. Dar, datorită culorii pielii, pe mama n-o împiedicau să probeze pălării în magazinele universale, sau să folosească toaleta lor. Iar tata putea proba pantofi în partea din faţă a magazinului, nu într-o încăpere dosnică. Niciunul dintre ei nu-și îngăduia să bea dintr-o ţâșnitoare „numai pentru oamenii de culoare”, chiar dacă murea de sete.

Nu-mi place s-o recunosc, dar chiar de la început, la maternitate, copila, Lula Ann, m-a făcut să roşesc de rușine. Pielea cu care s-a născut era palidă, ca a tuturor

bebelușilor, dar culoarea s-a schimbat rapid. Am crezut că înnebunesc atunci când s-a făcut neagră-vineţie chiar sub ochii mei. Știu că mi-am ieșit din minţi un minut, fiindcă o dată – doar pentru câteva secunde – i-am apăsat o pătură pe faţă. Dar n-aș fi putut face așa ceva, indiferent cât de mult îmi doream să nu se fi născut cu acea culoare îngrozitoare. M-am gândit chiar s-o încredinţez unui orfelinat, undeva. Mă speria gândul că aș putea fi o mamă din aia care-și abandonează copiii pe treptele bisericii. Recent, am auzit despre o pereche din Germania, albi ca zăpada, care au adus pe lume un copil cu pielea neagră, în mod cu totul inexplicabil. Gemeni, cred că erau – unul alb, unul negru. Dar nu știu dacă e adevărat. Tot ce știu este că pentru mine a o alăpta era ca și cum aș fi dat sân unui plod african. Am trecut la biberoane de cum am ajuns acasă.

Soţul meu, Louis, e hamal şi când avenit acasă de la gară m-a privit ca și cum aș fi fost dusă cu pluta, iar pe ea ca și cum ar fi căzut de pe planeta Jupiter. Nu e un bărbat care să înjure, așa că atunci când a zis „Dracu’ s-o ia! Ce mama dracului e asta?” am știut că dădusem de bucluc. Asta a fost cauza – cauza certurilor dintre noi doi. Praf ne-a făcut căsnicia. Avusesem parte împreună de trei ani buni, dar când s-a născut fata m-a învinovăţit pe mine și a tratat-o pe Lula Ann de parcă era o străină – ba mai mult, inamicul.

N-a atins-o deloc. N-am reușit să-l con-l

ving că niciodată, dar niciodată, nu mi-am făcut de cap cu alt bărbat. Era absolut sigur că-l minţeam. Ne-am ciondănit şi ne-am

3

tot ciondănit până când i-am spus că negriciunea fetei provenea cu siguranţă de la familia lui – nu de la a mea. Atunci situaţia s-a înrăutăţit; a devenit atât de rea, încât el s-a ridicat și a plecat pur și simplu, iar eu a trebuit să caut alt loc, mai ieftin, unde să locuiesc. Știam atâta lucru cât să n-o iau **5**

cu mine la proprietarii cu care negociam, aşa că o lăsam cu o verişoară adolescentă să

aibă grijă de ea. M-am descurcat și eu cum am putut și n-am scos-o pe-afarăprea mult, oricum, fiindcă atunci când o împingeam în cărucior, prietenii sau necunoscuţii care se aplecau deasupra ei să arunce o privire și să spună ceva drăguţ tresăreau ori făceau un pas înapoi și se încruntau. Asta mă durea. Aș fi putut trece drept dădaca ei, dacă am fi schimbat culorile pielii. Îmi era și așa destul de greu ca femeie de culoare, fie și așa spălăţică, să închiriez o locuinţă într-o parte decentă a orașului. În anii nouăzeci, când s-a născut Lula Ann, legea interzicea discriminarea potenţialilor chiriași, dar nu mulţi proprietari ţineau cont de lege. Născoceau motive ca să te ţină departe. Dar am avut noroc cu domnul Leigh. Chiar dacă a mărit chiria cu șapte dolari faţă de ce zicea în anunţ şi face o criză dacă întârî 5

zi-i un minut cu banii.

I-am spus să mă strige „Sweetness"[1], în loc de „Mamă" sau „Mămică". Era mai sigur. Din cauză că era atât de neagră și că avea buze mult prea groase după mine, oamenii ar fi fost derutaţi auzind-o că mă strigă „Mamă". În plus, are ochii de o culoare ciudată, negri ca pana corbului, cu o tușă de albastru – ceva vrăjitoresc și în această privinţă.

Așa că mult timp n-am fost decât noi două și nu trebuie să vă spun cât de greu era să fii o nevastă abandonată. Presupun că Louis a avut remușcări după ce ne-a părăsit așa, pentru că după ceva timp a aflat unde mă mutasem și a-nceput să-mi trimită bani în fiecare lună, deși eu nu-i cerusem şi nu mă adresasem legii ca să-i obţin. Mandatele lui de cincizeci de dolari și slujba mea de noapte de la spital ne-au ajutat pe mine și pe Lula Ann să ne descurcăm fără ajutorul social. Ceea ce era un lucru bun. Aş vrea să nu i se mai spună „ajutor social", să se revină la cuvântul folosit când mama era fată. Pe atunci se numea „asistenţă". Sună mult mai bine, ca și cum ar fi un ajutor pe termen scurt, până te mai aduni. Mai apoi,

1 „Dulceaţo".

funcţionarii care se ocupă de asta sunt răi ca scuipatul. În cele din urmă, când mi-am găsit de lucru și n-am mai avut nevoie de ei, făceam mai mulţi bani decât au câştigat ei vreodată. Cred că-şi umflau cecurile subţirele cu răutate, de-asta ne tratau ca pe niște cerșetoare. În special când se uitau la Lula Ann și înapoi la mine – ca și cum trișam sau aşa ceva. Lucrurile s-au! >

Îmbunătăţit, dar trebuia să am mare grijă. Să am mare grijă cum o cresc. Să fiu severă, foarte severă. Lula Ann trebuia să înveţe

cum să se poarte, cum să-și ţină capul plecat şi să nu facă necazuri. Nu contează de câte ori şi-ar schimba numele. Culoarea ei e o cruce pe care trebuie s-o poarte veșnic. Dar nu e vina mea. Nu e vina mea. Nu e.

Bride

Sunt speriată. Mi se întâmplă ceva rău. Mă simt de parcă m-aș topi. Nu vă pot explica de ce, dar știu când a început. A început după ce el a spus:

— Nu ești femeia pe care o vreau.

— Nici nu sunt.

Tot nu știu de ce-am zis asta. Pur şi sim5 5

piu m-a luat gura pe dinainte. Dar când a auzit răspunsul meu obraznic, m-a fulgerat cu o privire rea, înainte de a-și trage pe el blugii. Apoi și-a înhăţat ghetele și tricoul, iar când am auzit uşa trântindu-se m-am întrebat o fracţiune de secundă dacă el nu punea cumva capăt nu numai certei noastre prostești, ci și vieţii în comun, relaţiei dintre noi. Imposibil. Din clipă în clipă aveam să aud cheia întorcându-se în broască, uşa din faţă deschizându-se şi închizându-se. Dar toată noaptea n-am auzit nimic. Absolut nimic. Cum? Nu-s destul de atrăgătoare? Nu-s destul de drăguţă? N-am voie să am gândurile mele? Să fac lucruri pe care el nu le aprobă? Dimineaţa, de cum m-am trezit, am fost furioasă. Bucuroasă că el plecase, fiindu-mi clar că doar se folosea de mine, pentru că aveam bani și păsărică. Eram atât de furioasă că dacă m-aţi fi văzut aţi fi crezut că-mi petrecusem cei cinci ani cu el într-o celulă de arest, fără a fi judecată și fără avocat, și brusc judecătorul ar fi

suspendat ancheta – ar fi clasat cazul sau ar fi refuzat audierile. Oricum, am refuzat să mă smiorcăi, să bocesc sau să acuz. El a zis un lucru; eu am fost de acord. Să-l ia dracu’. Și apoi, relaţia noastră nu era chiar așa de spectaculoasă – nici măcar sexul moderat de periculos de care-mi îngăduiam să mă bucur. Adică, oricum, nu era nici pe departe ca în imaginile alea pe două pagini din revistele de modă, știţi voi, cupluri stând în picioare în spuma mării, pe jumătate goale, cu expresii crunte, uneori de-a dreptul ameninţătoare, cu o sexualitate ca fulgerul și cerul întunecându-se ca să le pună în valoare luciul pielii. Mă dau în vânt după reclamele alea. Dar relaţia noastră nu se putea compara nici măcar cu vreun vechi cântec R & B, vreo melodie cu un ritm conceput să genereze isterie. Nu era nici măcar precum versurile siropoase ale unui blues din anii treizeci: „Baby, baby, de ce te porţi așa? Fac tot ce spui, mă duc oriunde mă trimiţi-Nu mi-e clar de ce în

sistamsă ne compar cu pozele din reviste și cu muzica, dar îmi dădea fiori să mă opresc la *I wanna Dance with Somebody.*

A doua zi, ploua. Lovituri ca niște gloanţe în geamuri, urmate de șiroaie cristaline de apă. Am rezistat tentaţiei de a privi prin sticlă trotuarul de sub apartamentul meu. De altfel, știam prea bine ce era afară – palmieri urâţi pe marginea străzii, bănci în părculeţul neîngrijit, puţini pietoni ori nici unul, un colţ de mare undeva departe. M-am străduit să nu mă abandonez nici unei dorinţe ca el să se întoarcă. Când ieșea

5! la suprafaţă un mic vălurel al dorului de el, îl reprimam. Cam pe la prânz am desfăcut o sticlă de Pinot Grigio și m-am cufundat în sofa, cu perniţele ei de mătase și velur la fel de confortabile ca orice braţe. Aproape. Căci, trebuie să recunosc, este un bărbat al naibii de frumos, aproape perfect, cu excepţia micii cicatrici de pe buza de sus și a uneia mai urâte de pe umăr – o pată roșu-oranj, cu coadă. Altminteri, din cap până în picioare, un bărbat splendid. Nici eu nu-s de lepădat, așa că-mi imaginez cum arătam ca pereche. După un pahar, două, de vin, ușor

ameţită, m-am hotărât s-o sun pe prietena mea Brooklyn și să-i povestesc totul. Cum cele șapte cuvinte m-au lovit mai rău decât un pumn: Nu ești femeia pe care o vreau. Cum aceste cuvinte m-au zgâlţâit într-atât, încât am fost de acord cu ele. Atât de stupid. Apoi m-am răzgândit şi n-am mai sunat-o. Ştiţi cum e. Nimic 3 3 3

nou. Pur și simplu a plecat și nu știu de ce. În plus, prea multe se întâmplau la birou ca s-o necăjesc pe cea mai bună prietenă și colegă a mea cu o bârfă despre o nouă despărţire. Mai ales acum. Acum simt manager regional și asta-i ca și cum aș fi un căpitan de navă care trebuie să menţină relaţii corecte cu echipajul. Compania noastră, Sylvia, Inc., e o firmă mică de cosmetice, dar începe să prospere și să facă valuri, în sfârșit, și a scăpat de trecutul fistichiu. Pe vremuri, în anii patruzeci, era cunoscută drept Sylph Corsets for Discriminating Women, dar și-a schimbat proprietarul și numele în Sylvia Apparel, apoi în Sylvia, Inc., înainte de a deveni total hip cu şase linii cosmetice mișto, dintre care una e a mea. Am numit-o YOU, GIRL (Tu, fato): Cosmetics for Your Personal Millennium. Este pentru fete și femei cu tenul de toate culorile, de la abanos la limonadă şi la lapte. Și-i a mea, numai a mea – ideea, brandul, campania publicitară.

Mișcându-mi degetele de la picioare sub perna de mătase, nu mă puteam abţine să nu zâmbesc la zâmbetul de ruj de pe paharul meu de vin, gândindu-mă: „Ce zici de asta, Lula Ann? Te-ai gândit tu vreodată că vei ajunge să fii atât de provocatoare, să ai atâta succes?” Poate că *ea* era femeia dorită de el. Dar Lula Ann Bridwell nu mai este disponibilă și ea n-a fost niciodată femeie. Lula Ann a fost eul meu la șaisprezece ani, care s-a lepădat de numele acela tâmpit, ţărănesc, de cum am terminat liceul. Am fost Ann Bride timp de doi ani, până când m-am dus la un interviu pentru un post de vânzări la Sylvia, Inc., și, dintr-un impuls, mi-am prescurtat numele în Bride, fără ca cineva să mai fie nevoit să adauge ceva înainte sau după silaba aceea memorabilă. Clienţilor și reporterilor le place, dar el l-a ignorat. Mai tot timpul mă striga „Baby”. „Hei,

baby”, „Vino, baby”. Iar uneori „Ești fata *mea,* cu accentul pe *mea.* Singura dată când mi-a zis „femeie” a fost în ziua când ne-am despărţit.

Cu cât beam mai mult vin alb, cu atât îmi venea să zic mai des „Călătorie sprâncenată!”. N-o să-mi mai pierd timpul cu un tip misterios, fără niciun mijloc aparent de trai. Un fost delincvent ca nimeni altul, deși el râdea când îl tachinam despre cum îşi petrece timpul când sunt eu la birou. Trândăvind? Hoinărind? Sau întâlnindu-se cu cineva? Mi-a zis că acele drumuri în oraș de sâmbăta după-amiaza nu le făcea ca să raporteze vreunui ofiţer de probaţiune sau vreunui consilier pentru reabilitarea consumatorilor de droguri, însă nu mi-a spus niciodată în ce anume constau. Eu i-am spus absolut totul despre mine; el, însă, nu mi-a destăinuit nimic, așa că inventam scenarii pe baza serialelor TV. Era informator cu o nouă identitate, avocat dat afară din barou. Orice. Nu-mi prea păsa, ca să fiu sinceră.

În realitate, momentul ales de el ca să mă părăsească îmi convenea de minune. Cu el ieșit din viaţa și din apartamentul meu, mă puteam concentra asupra lansării liniei YOU, GIRL și, la fel de important, îmi puteam ţine promisiunea făcută mie însămi cu mult înainte de a-l cunoaşte – **3** ne-am certat în legătură cu asta în seara când mi-a zis „Nu ești femeia…”. Potrivit prisoninfo.org/paroleboard/calendar, sosise timpul. Plănuisem călătoria asta de un an, alegând cu grijă lucrurile de care avea nevoie cineva care era eliberat condiţionat: în câţiva ani economisisem

3 3

peste cinci mii de dolari în numerar și cumpărasem un certificat-cadou de trei mii de dolari pentru Continental Airlines. Am pus o cutie promoţională de la YOU, GIRL într-o geantă de cumpărături Louis Vuitton nou-nouţă – cu toate lucrurile»

astea, ea se putea duce unde voia. În orice caz, o alinau; o ajutau să uite și mai toceau tăișul ghinionului, neputinţei și plictiselii. Bine, poate nu și al plictiselii, nicio

închisoare nu e vreo mănăstire. El n-a înţeles de»

ce eram atât de hotărâtă să merg și, în seara când ne-am certat în legătură cu promisiunea mea, și-a luat tălpășiţa. Cred că i-am ameninţat ego-ul cu acest gest demn de Bunul Samaritean îndreptat spre altcineva decât persoana lui. Nemernic egoist. Eu, nu el, plăteam chiria și servitoarea. Când mergeam în cluburi sau concerte luam splendidul meu Jaguar sau o mașină închiriată de mine. I-am cumpărat cămăși elegante – chiar dacă nu le-a purtat niciodată – și eu făceam toate cumpărăturile. Și, oricum, o promisiune este o promisiune, mai ales dacă ţi-ai făcut-o ţie însăţi.

5»!

Prima ciudăţenie am observat-o când»

m-am îmbrăcat ca să plec cu mașina. Absolut tot părul meu pubian dispăruse. Nu dispăruse ca și cum ar fi fost ras ori epilat, ci dispăruse ca șters, ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. M-am speriat, așa că mi-am trecut degetele prin părul de pe cap, ca să văd dacă îmi cădea, dar era la fel de des şi de alunecos ca întotdeauna. Alergie? Vreo boală dermatologică, poate? M-am îngrijorat, dar n-aveam timp la dispoziţie decât să fiu neliniștită și să-mi propun să mă duc la un dermatolog. Trebuia să plec dacă voiam să ajung la timp.

Presupun că altora le place peisajul din jurul autostrăzii, dar este atât de înţesat de bucle, ieșiri, drumuri paralele, treceri de nivel, indicatoare și panouri, încât parcă ai fi obligat să citești un ziar în timp ce șofezi. Neplăcut. Laolaltă cu lumini de poziţie portocalii, se iţeau altele, argintii și aurii. Am stat pe banda din dreapta și am încetinit, știind din călătoriile anterioare pe ruta asta că era ușor să ratez ieșirea spre Norristown şi că închisoarea nu avea niciun 3

Indicator care să-i ateste existenţa pe lumea asta preţ de o milă după ieșire. Presupun că n-au vrut să știe turiștii că o parte din deșertul californian regenerat este celebră fiindcă are în detenţie femei răufăcătoare. Decagon Women’s Corecţional Center, chiar la ieșirea din

Norristown, deţinut de o companie privată, e ridicat în slăvi de localnici pentru că le oferă locuri de muncă: catering pentru vizitatori, gardieni, funcţionari, ospătari la autoserviri, personal medical și mai ales muncitori în construcţii ce repară drumul și zidurile și adaugă aripă după aripă care să adăpostească fluxul tot mai mare de păcătoase vinovate de infracţiuni femeiești sângeroase. Din fericire pentru stat, crima aduce bani.

Mai venisem de două ori până la Decagon înainte, dar nu încercasem să intru în centrul de detenţie sub un pretext sau altul. Atunci nu voiam decât să văd unde fusese închisă doamna-monstru – cum i se zicea – pe o perioadă de cincisprezece ani din sentinţa de douăzeci şi cinci. Dar 5 5

de data asta era altceva. I se garantase cauţiune și, după notele de revizuire penală, Sofia Huxley avea să pășească ţanţoșă afară, printre gratiile în spatele cărora o aruncasem.

Ţinând cont de faptul că Decagonul se hrănea din bani corporatiști, aţi crede că un Jaguar n-ar sări în ochi. Dar în spatele autobuzelor, al vechilor Toyote și al camioanelor de mâna a doua, automobilul meu, lucios, gri-șobolan, cu plăcuţe de înmatriculare personalizate, arăta ca un revolver. Dar era mai puţin sinistru decât limuzinele albe pe care le-am văzut parcate acolo – cu motoarele torcând, șoferii sprijiniţi de aripile strălucitoare. Spuneţi-mi, cine are nevoie de un șofer care să sară și să deschidă portiera și apoi să plece în trombă? O distinsă madamă nerăbdătoare să se întoarcă la cearșafurile de designer din frumos-aranjatul ei bordel? Sau poate o curviștină mică, nerăbdătoare să se întoarcă în patio-ul unui club privat somptuos și decăzut, unde să-și poată sărbători între prieteni eliberarea, sfâșiindu-și lenjeria din dotarea închisorii? Niciun produs Sylvia, Inc. pentru ea. Linia noastră e destul de sexy, dar nu destul de scumpă. Ca toate lepădăturile din industria sexului, curviştina crede că dacă preţul e mai mare, calitatea e mai bună. Dac-ar ști! Totuși, ar putea cumpăra un fard strălucitor YOU, GIRL sau un

luciu de buze cu particule aurii.

Astăzi nu sunt limuzine, dacă nu pui la socoteală Lincolnul de oraș. Mai mult Toyote uzate și Chevy-uri antediluviene, adulţi tăcuţi și copii neastâmpăraţi. Un bătrân care stă în staţia de autobuz scor5

moneste într-o cutie de Cheerios, încercând să găsească ultimul cerculeţ de ovăz dulce. Poartă pantofi cu vârful îndoit în sus, de modă veche, și blugi noi, apretaţi. Șapca lui de baseball, vesta maro peste cămașa albă, arată clar a magazinul Armatei Salvării, dar comportamentul lui e superior, chiar delicat. Stă picior peste picior și examinează o fărâmă de cereală uscată ca şi cum ar fi o boabă de strugure ales, culeasă special pentru el de grădinarii tronului.

Ora patru; nu va mai dura mult. Huxley, Sofia, cunoscută și ca 0071140, nu poate fi eliberată în timpul programului de vizite. La exact patru jumătate a mai rămas numai automobilul de oraș, probabil proprietatea unui avocat cu o geantă din piele de crocodil burdușită cu acte, bani și ţigări. Ţigările – pentru client; banii – pentru martori; actele – ca să dea impresia că lucrează.

— Ești OK, Lula Ann? Vocea procuroarei era dulce, încurajatoare, dar abia dacă o auzeam. N-ai de ce să-ţi fie frică.

5

Nu-ţi poate face niciun rău.

Nu, nu poate și, la naiba, iat-o. Numărul 0071140. Chiar după cincisprezece ani n-am cum să n-o recunosc, pur și simplu din cauza înălţimii ei, cel puţin un metru și optzeci. Nimic n-a micșorat-o pe uriașa de care-mi amintesc, mai înaltă decât aprodul, decât judecătorul, decât avocaţii și aproape la fel de înaltă ca poliţiștii. Numai co-monstrul ei de soţ mai era atât de înalt.

5

Nimeni nu se îndoia că ea chiar era isterica jegoasă, cum o numeau părinţii tremurând de indignare. „Uitaţi-vă ce ochi are”, se șoptea. Pretutindeni la tribunal, în sala de procese, la toaletă femeilor, pe băncile înșirate de pe

coridoare, se șoptea: „Ce rece e, ca un șarpe”. „La douăzeci de ani? Cum poate o persoană de douăzeci de ani să le facă una ca asta copiilor?” „Glumești? Uită-te numa la ochii ei. Bătrâni ca lutul”. „Băieţelul meu n-o să-și revină în veci”. „Dracu-ntruchipat? „Căţeaua?

Acum ochii ăia sunt mai mult ca de iepure decât ca de șarpe, dar înălţimea e aceeași. Multe alte lucruri s-au schimbat.

E slabă ca o funie. Chilo ti mărimea 1. Su

tien cupa A, dacă are. Și ar putea folosi nişte Glam Glo, fără îndoială. Formalize Wrinkle Softener și Juicy Bronze ar da culoare tenului ei palid.

Când cobor din Jaguar nu mă întreb și nu-mi pasă dacă mă recunoaşte. Fac doar câţiva pași până la ea și zic:

— Vrei să te las undeva?

Îmi aruncă o privire scurtă, neinteresată şi-şi întoarce ochii înspre șosea.

— Nu, nu vreau.

Gura îi tremură. Pe vremuri era dură ca un brici ascuţit cât să taie un bebeluș.

5 3

Puţin Botox și niște Tango-Matte, fără luciu, i-ar fi înmuiat buzele și poate ar fi influenţat juriul în favoarea ei, numai că pe atunci încă nu exista YOU, GIRL.

— Vine cineva să te ia? zâmbesc eu.

— Taxi, zice ea.

Ciudat. Îi răspunde cuminte unei necunoscute, ca şi cum ar fi obișnuită cu asta. Niciun „Care-i treaba ta?”, ori măcar „Tu cine dracu’ ești?”, ci explică mai departe:

— Am chemat un taxi. Adică l-au chemat de la poartă.

Când mă apropii și întind mâna să-i ating braţul, taxiul apare din senin ca un glonţ, ea apucă de mânerul portierei, aruncă înăuntru punga cu lucruri și trântește ușa. Eu bat în geam, strigând: „Stai! Stai!” Prea târziu. Șoferul abordează o întoarcere în formă de U ca un profesionist de curse auto.

Fug la mașina mea. Nu e greu să-i urmăresc. Ba

chiar depășesc taxiul, ca să ascund faptul că mă ţin coadă după el. Asta se dovedește a fi o greșeală. Tocmai când sunt pe cale să o iau pe rampa de intrare pe autostradă, văd taxiul ţâșnind în faţa mea spre Norristown. Pietrișul îmi scrâșnește sub roti când frânez, intru în marsarier şi-l urmăresc. Pe drumul de Norristown sc. 5

Înşiruiesc vile cochete, uniforme, ridicate în anii cincizeci, cărora li s-a tot adăugat câte ceva – o verandă închisă, un garaj lărgit pentru două mașini, un patio în curtea din spate. Șoseaua arată ca un desen de grădiniţă, case albastre pal, albe sau galbene stând mândre pe peluze largi, cu ușile lor verzi ca pinul sau roșii ca sfecla. Tot ce lipsește e un soare ca o clătită cu raze ca niște beţe. Dincolo de case, lângă un mail la fel de palid și de trist ca berea „lite”, o tăbliţă anunţă intrarea în oraș. Lângă ea, o firmă mai mare pentru Eva Dean’s Motel and Restaurant. Taxiul coteşte şi se

5 7

oprește la intrare. Ea coboară și plătește. Eu vin din urmă și parchez ceva mai departe, lângă restaurant. În parcare mai e un singur vehicul – un SUV negru. Sunt sigură că se întâlneşte cu cineva, dar după câteva minute petrecute la recepţie, ea intră direct în restaurant și se așază pe un scaun lângă fereastră. O văd limpede și o privesc cum studiază meniul ca o studentă la engleză ca a doua limbă sau la un curs ajutător de engleză – mișcându-și buzele și trecând cu degetul peste listă. Ce schimbare. Asta e educatoarea care-i punea pe ţâncii de la grădiniţă să taie rotocoale din mere, ca să formeze litera O, care împărţea covrigi pentru B, tăia bucăţile de pepene în formă de Y. Totul ca să iasă cuvântul BOY – care-i plăcea ei cel mai mult, așa ziceau femeile ce șușoteau în faţa chiuve

3 3 3

telor de la toaletă pentru doamne. Fructele ca momeală au constituit o mare parte a mărturiei de la proces.

Uite-o cum mănâncă. Ospătăriţa îi așază în faţă farfurie după farfurie. E de-nţeles cumva, e prima masă

după ce-a ieșit din pușcărie. Înfulecă precum un refugiat, ca unul care a plutit pe mare săptămâni întregi, fără mâncare și apă, fiind pe punctul de a se întreba ce rău i-ar face partenerului muribund din barcă dacă i-ar gusta carnea înainte să se chircească. Nu-şi ia nicio 3

clipă ochii de la mâncare, împungând-o, feliind-o, luând cu lingura alandala din farfurii. Nu bea apă, nu-și unge pâinea cu unt, ca şi cum nimic nu trebuie să-i frâneze mâncatul rapid. Toată treaba se termină în zece, douăspe minute. Apoi plătește, pleacă și fuge în jos pe alee. Acum, ce? Cu cheia în mână, sacoșa pe umăr, se oprește și virează într-o despărţitură dintre două ziduri de stuc. Ies din mașină și merg alergând în urma ei până când aud zgomot de vomitat. Așa că mă ascund după SUV până când termină şi-şi face din nou apariţia.

3-A stă scris pe ușa pe care o descuie. Sunt gata. Mă asigur că bătaia mea în ușă este autoritară, tare dar nu amenințătoare.

— Da?

Vocea îi tremură, glasul umil al cuiva dresat să asculte automat.

— Doamnă Huxley. Deschide ușa, te rog.

Liniște, apoi:

— Hm, uf. Îmi e cam rău.

— Știu, spun.

O urmă de mustrare în vocea mea, sperând că ea va crede că e vorba despre voma lăsată pe asfalt.

— Deschide ușa.

O deschide și rămâne în prag, cu picioarele goale și un prosop în mână. Se șterge la gură.

— Da?

— Trebuie să vorbim.

— Să vorbim?

Clipește rapid, dar nu pune întrebarea firească: „Cine ești?”

Îmi fac loc pe lângă ea, cu geanta Louis Vuitton în faţă:

— Ești Sofia Huxley, nu?

Dă din cap. Un mic licăr de teamă în ochii ei. Sunt neagră ca noaptea și îmbrăcată complet în alb, deci poate crede că-s într-o uniformă și sunt un fel de reprezentantă a autorităţilor. Vreau s-o liniștesc, aşa că ridic geanta și zic:

— Haide. Hai să stăm jos puţin. Am ceva pentru tine.

Nu se uită nici la faţa mea, nici la geantă; îmi fixează cu privirea pantofii, cu tocurile lor înalte și letale și cu vârfurile periculos de ascuţite.

3

— Ce vrei să fac? mă întreabă.

Un ton atât de moale, îndatoritor. Știe, după cincisprezece ani de pușcărie, că nimic nu e gratis. Nimeni nu dă primitorului nimic fără un cost. Orice ar fi – ţigări, reviste, tampoane, timbre, batoane Mars, un borcan cu unt de arahide – totul vine legat cu sfori tari ca firul de undită.

— Nimic. Nu vreau să faci absolut nimic.

Acum ochii ei se plimbă de la pantofi la faţa mea, ochi opaci, neîntrebători. Așa că-i răspund la întrebarea pe care ar fi pus-o o persoană normală:

— Te-am văzut plecând de la Decagon. N-a venit nimeni să te ia. Ţi-am oferit mă

J

șina mea.

— Dumneata erai? se încruntă ea.

— Da. Eu.

— Te cunosc?

— Numele meu e Bride.

Mijește ochii.

— Ar trebui să-mi spună ceva?

— Nu, zic eu şi zâmbesc. Uite ce ţi-am adus.

Nu rezist și pun geanta pe pat. Bag mâna înăuntru și pe capacul cutiei de la YOU, GIRL pun două plicuri – unul subţire, cu certificatul gratuit al liniei aeriene, și pe cel gros, cu cinci mii de dolari. Cam două sute de dolari pentru fiecare an, dacă și-ar fi dus până la capăt condamnarea.

Sofia se uită lung la obiectele din faţa ei ca și cum ar putea fi contagioase.

— De ce-mi dai toate astea?

Îmi pun întrebarea dacă detenţia i-a afectat creierul.

— E OK, zic. Doar câteva lucruri care să te ajute.

— Să mă ajute la ce?

— S-o pornești cu dreptul. Știi, viaţa ta.

— Viaţa mea?

5

Ceva nu merge. O spune de parcă ar avea nevoie de o definiţie a cuvântului.

— Da, zic încă zâmbind. Viaţa ta cea nouă.

— De ce? Cine te-a trimis?

Acum pare curioasă, nu înfricoșată.

— Presupun că nu-ţi amintești de mine, ridic eu din umeri. De ce ai face-o? Lula Ann. Lula Ann Bridewell. De la proces? Am fost unul dintre copiii pe care…

Scormonesc prin sânge cu vârful limbii. Dinţii îmi simt la locul lor, dar parcă nu mă pot ridica. Simt cum mi se închide pleoapa stângă, iar braţul drept e mort. Ușa se deschide și toate darurile aduse zboară după mine, unul după altul, inclusiv geanta Vuitton. Ușa se trântește, închizându-se, apoi se deschide iar. Pantoful meu cu toc *stilleto* îmi aterizează pe spate, înainte de a se rostogoli lângă braţul meu stâng. Mă întind după el și văd, ușurată, că pe ăsta pot să-l mișc, nu ca pe dreptul. Încerc să ţip „Ajutor!”, dar gura mea nu-mi mai aparţine. Mă târăsc câţiva metri şi încerc să mă ridic.

5 ***3***

Picioarele îmi funcţionează, aşa că adun Lucrurile, le îndes în geantă și, cu un pantof în picior, cu unul lăsat în urmă, şchiopătez până la mașină. Nu simt nimic. Nu mă gândesc la nimic. Nu până nu-mi văd chipul în oglinda laterală. Gura îmi arată de parcă ar fi astupată cu ficat crud; pielea de pe o întreagă jumătate a feţei e julită; ochiul drept e ca o ciupercă. Tot ce vreau este s-o șterg de aici – nu sun la 911, durează prea mult și nu vreau ca un manager de motel necioplit să belească ochii la mine. Poliţia. Trebuie să existe poliţie în orașul ăsta. Ca să pornesc motorul, să bag în viteză, să învârt volanul cu

mâna stângă – în timp ce cealaltă zace moartă pe coapsa mea – îmi trebuie concentrare. Toată concentrarea. Așa că nu-mi pică fisa decât după ce merg o vreme prin Norristown și văd o săgeată care indică drumul spre secţia de poliţie: poliţaii vor întocmi un proces verbal, o vor interoga pe acuzată, vor face o fotografie a feţei mele distruse, ca probă. Rușinea mea n-ar fi nimic în comparaţie cu glumele îndreptate spre YOU, GIRL. De la YOU, GIRL la NUU, GIRL.

Ciocanele durerii fac să-mi fie greu să scot celularul și să formez numărul lui Brooklyn, al singurei persoane în care pot avea încredere. Totală.

Brooklyn

Minte. Suntem în mizeria asta de clinică după ce-am condus mai bine de două ore ca să găsesc orașul ăsta de la capătul lumii, pe urmă a trebuit să-i localizez mașina parcată în spatele secţiei de poliţie închise. Firește că e închisă; e duminică, numai bisericile şi Wal-Mart sunt deschise. Era isterică atunci când am găsit-o plină de sânge și plângând cu un ochi, celălalt fiind prea tumefiat ca să verse lacrimi. Săraca. Cineva i-a făcut praf unul dintre ochi, ochii aceia care înfiorau lumea cu bizareria lor – mari, pieziși, ușor adânciţi și ciudat coloraţi, având în vedere ce neagră îi e pielea. Ochi de nepământean, le spun eu, dar băieţii cred că sunt splendizi, normal.

Ei bine, când găsesc vizavi de parcarea mall-ului clinica asta mică de urgenţă, trebuie s-o sprijin ca s-o ajut să umble. Se clatină, purtând un singur pantof. În cele din urmă atragem atenţia unei asistente cu ochi de insectă. Tresare când vede ce pereche facem: o fată albă și blondă cu dreadlocks și una foarte neagră, cu bucle mătăsoase. Durează o veșnicie să semnez

J

acte și să arăt cârduri de asigurare medicală. Apoi ne așezăm să așteptăm doctorul de serviciu. Care locuiește, nu știu, departe, în alt oraș de căcat. Bride n-a rostit niciun cuvânt cât ne-a luat să ajungem aici, dar în sala de așteptare începe să mintă.

— Sunt distrusă, șoptește.

— Ba nu, zic eu. Ai puţină răbdare. Îţi aduci aminte cum arăta Grace după lifting?

— Ei i-a făcut faţa un chirurg, îmi răspunde. Mie mi-a distrus-o o persoană dementă.

Eu insist:

— Deci, spune-mi. Ce s-a întâmplat, Bride? Cine era individul?

— Cine a fost cine?

Îşi atinge cu gingășie nasul, respirând pe gură.

— Ăla care aproape te-a omorât în bătaie.

Tușește o vreme şi-i întind o batistă **de „> 5**

hârtie.

— Am zis eu că a fost un tip? Nu-mi amintesc să fi zis că era tip.

— Vrei să spui că o femeie ţi-a făcut asta?

— Nu, zice ea. Nu. A fost un tip.

— A încercat să te violeze?

— Presupun. Cred că s-a speriat de cineva. Mi-a tras câteva şi a şters-o.

J!

Vedeţi ce vreau să spun? Nici măcar o minciună ca lumea. O mai presez puţin:

— Nu ţi-a luat poșeta, portmoneul, nimic?

Ea mormăie:

— Cred că era cercetas.

I

Buzele îi sunt umflate şi limba ei nu J

poate pronunţa consoane, dar încearcă să zâmbească la gluma ei tâmpită.

— Cel care l-a speriat de ce n-a stat să te ajute?

— Nu știu! Nu știu! Nu știu!

J 5 5

Strigă și oftează dramatic, așa că bat în retragere. Singurul ei ochi deschis nu face faţă și probabil că și gura o doare destul de tare. Nu mai scot nicio vorbă timp de cinci minute, doar frunzăresc un *Reader’s Digest –,* apoi încerc să-mi fac vocea cât pot de normală și de plăcută. M-

am decis să n-o întreb de ce m-a chemat pe mine și nu pe iubitul ei.

— Dar, în fond, ce făceai tu aici?

— Am venit să mă-ntâlnesc cu cineva.

Se apleacă în faţă, ca și cum ar durea-o stomacul.

— În Norristown? Prietenul tău locuiește aici? J

— Nu. În apropiere.

— L-ai găsit?

— Pe ea. Nu. N-am găsit-o.

— Cine e ea?

— Cineva de demult. Nu era acolo. Probabil că a murit între timp.

Știe că știu că minte. De ce s-o atace cineva și să nu-i ia banii? Ceva i-a zgâlţâit bine creierul, altfel de ce să-mi toarne nişte minciuni așa gogonate? Presupun că nu-i pasă nici cât negru sub unghie ce gândesc eu. Când i-am îndesat fustiţa albă şi! 3

topul în sacoșa de cumpărături, am găsit acolo o bandă de gumă legând cincizeci de bancnote de o sută de dolari, un certificat cadou de la o linie aeriană, mostre încă nelansate de la YOU, GIRL. Pe bune? Nicio specie de violator nu și-ar dori Nude Skin Glo, dar nişte bani căzuţi din cer? Hotărăsc s-o las deocamdată baltă, să aștept s-o vadă doctorul.

Mai târziu, când Bride se uită la fata ei în oglinjoara mea compactă, știu că ceea ce vede îi frânge inima. Un sfert din faţa ei este în regulă, restul e măcelărită. Suturi negre, urâte, ochi umflaţi, bandaje pe frunte, buze atât de tumefiate că nu poate pronunţa r-ul din „crud”, căci așa îi arată tenul – tot rozaliu și negru-vânăt. Cel mai avariat îi este nasul – sub tifon, nările largi ca ale unui urangutan sunt de mărimea unei jumătăţi de covrig. Frumosul ei ochi neînvineţit parcă se face mic de frică, injectat, practic mort.

N-ar trebui să gândesc așa. Dar se prea poate ca poziţia ei la Sylvia, Inc. să fie scoasă la concurs. Cum poate ea convinge femeile că pot arăta mai bine cu produse care n-o pot face pe ea să arate omenește?

Nu există destul fond de ten YOU, GIRL în lume ca să ascundă cicatricile de la ochi, un nas rupt și pielea facială jupuită până la hipodermul trandafiriu. Presupunând că o mare parte a stricăciunilor se va estompa, tot va avea nevoie de chirurgie plastică, ceea ce înseamnă săptămâni întregi de stat cuminte, de ascundere în spatele ochelarilor de soare și a pălăriilor cu boruri pleoștite. S-ar putea să-mi ceară să-i preiau eu funcţia. Temporar, firește.

— Nu pot mânca. Nu pot vorbi. Nu pot gândi.

Vocea îi este plângăreaţă, iar ea tremură.

O iau pe după umeri și-i șoptesc:

— Hei, iubire, nu facem concurs de cine-și plânge mai tare de milă. Hai s-o ștergem din fundătura asta. N-au nici măcar saloane private, asistenta avea salată între dinţi și nu cred că s-a spălat pe mâini de când a absolvit cursul online de asistente medicale pe care l-a urmat.

Bride se oprește din tremurat, îşi ajustează legătura care-i susţine braţul drept și mă întreabă:

— Nu crezi că doctorul ăla a făcut o treabă bună?

— Cine știe? zic eu. În dispensarul ăsta de parc pentru rulote? Te duc cu mașina la un spital adevărat – cu toaletă și chiuvetă în rezervă.

— Nu ar trebui să mă externeze?

Vorbeşte ca o fetiţă de zece ani.» 5

— Te rog. Plecăm. Acum. Uite ce-am cumpărat în timp ce te pansau. Dulciuri și șlapi. Prin părţile astea nu au un spital decent, dar au un Wal-Mart foarte respectabil. Haide. Sus! Ţine-te de mine. Unde ţi-a pus Florence Nightingale lucrurile? Pe drum cumpărăm niște îngheţată pe băţ. Sau un milkshake. Asta e probabil mai indicat – sau niște suc de roșii, poate supă de pui.

Bat câmpii, făcându-mi de lucru cu pilule și haine, în timp ce ea se ţine strâns de halatul urât cu flori de la spital.

— O, Bride, zic, dar vocea mi se frânge. Nu face o mutră atât de tristă – o să fie bine.

Trebuie să conduc încet: la fiecare denivelare sau schimbare bruscă de bandă se strâmbă sau geme. Încerc s-

o împiedic să se gândească la durere.

— N-am știut că ai douăzeci şi trei de 3 5

ani. Te credeam de vârsta mea, douăzeci şi unu. Am văzut pe permisul tău de conducere. Știi, când căutam cârdul de asigurare medicală.

Ea nu răspunde, așa că în continuare încerc să-i smulg un zâmbet.

— Dar ochiul tău sănătos arată de douăzeci.

Nu-mi iese. La naiba. La fel de bine as putea vorbi singură. Mă decid doar s-o duc acasă și s-o aranjez confortabil. O să mă ocup de toate la birou. Bride va fi în concediu medical multă vreme și cineva trebuie să-i preia sarcinile. Cine știe ce va ieși până la urmă?

Bride

Complet nebună de legat. Sofia Huxley. Schimbarea rapidă de la o fostă condamnată obedientă la un crocodil întărâtat. De la buze molatice la colţi. De la pleoștite la ciocan. N-am văzut semnalul – niciun clipit din ochi sau o încordare a tendoanelor gâtului, nicio flexiune a umărului ori o buză ridicată care să dezgolească dinţii. Nimic n-a anunţat atacul asupra mea. Nu-l voi uita niciodată și, chiar dacă aș încerca, cicatricile, ca să nu mai vorbim de rușine, nu mă vor lăsa să-l uit.

Amintirile sunt principalul obstacol când vine vorba de însănătoșire. Zac prin casă toată ziulica fără nimic urgent de făcut. Brooklyn s-a ocupat de explicaţiile pentru colegele de la birou: tentativă de viol, eșuată, bla, bla… E o prietenă adevărată, nu mă enervează ca prefăcutele alea care vin doar să se chiorască la mine şi să mă compătimească. La televizor nu pot să mă uit, e atât de plictisitor – mai mult sânge, ruj de buze și coapsele prezentatoarelor. Ceea ce trece drept știri e fie bârfă, fie o înșiruire de minciuni. Cum să iau în serios emisiunile cu teme criminalistice în care detectivele urmăresc ucigașii în pantofi cu tocuri înalte Louboutin? Cât despre citit, tiparul mă ameţește, și nu știu din ce motiv nu-mi mai place să ascult muzică. Melodiile cu voce, şi cele frumoase, și cele mediocre mă deprimă, iar cu cele instrumentale e și mai

rău. În plus, ceva rău s-a întâmplat cu limba mea, căci papilele gustative mi-au dispărut. Totul are gust de lămâie – cu excepţia lămâii, care are gust de sare. Vinul e o risipă, pentru că Vicodinul îmi provoacă o ceaţă mai densă şi mai confortabilă.

5

Căţeaua n-a catadicsit nici măcar să mă asculte până la capăt. Eu n-am fost unicul martor, unica persoană care a transformat-o pe Sofia Huxley în 0071140. Au fost o mulţime de alte mărturii privind molestările ei. Cel puţin încă patru copii au depus mărturie. N-am auzit ce-au spus, dar tremurau și plângeau la ieșirea din sala de judecată. Asistenta socială și psiholoaga care ne-au îndrumat i-au luat pe după gât, şoptindu-le: „O să fie bine. V-aţi descurcat de minune” Niciuna nu m-a îmbrăţișat şi

3 3 3

pe mine, dar mi-au zâmbit. Aparent, Sofia Huxley nu are familie. Mă rog, are un soţ care-i în altă închisoare şi nici nu l-au

3 3

eliberat condiţionat după șapte solicitări. N-a fost nimeni acolo care s-o aștepte. Nimeni. Deci de ce n-a acceptat ajutorul meu, în loc de cine știe ce slujbă de casieră sau femeie de serviciu care i s-ar fi putut oferi? Eliberării din închisoare bogaţi nu sfârșesc spălând toaletele la Wendy’s.

Aveam numai opt ani, eram încă micuţa Lula Ann, când mi-am ridicat braţul şi am arătat-o cu degetul.

— Femeia pe care ai văzut-o se află acum în sala aceasta?

Doamna avocat miroase a tutun.

Eu dau din cap că da.

— Trebuie să vorbești, Lula. Spune „da” sau „nu”.

— Da.

— Ne poţi arăta unde stă?

Mi-e frică să nu răstorn paharul de carton cu apă pe care mi l-a dat doamna avocat.

— Calmează-te, zice doamna procuror. Nu te grăbi.

Și nu m-am grăbit. Mâna mi-a rămas strânsă în pumn până când braţul mi s-a ridicat drept. Atunci am întins arătătorul. *Pac!* Ca un pistol cu capse. Doamna Huxley m-a fixat cu privirea, apoi a deschis gura ca și cum voia să spună ceva. Părea șocată, nu-i venea să creadă. Dar degetul meu a rămas aţintit spre ea atât de mult timp, că doamna procuror a trebuit să-mi atingă mâna și să spună „Mulţumesc, Lula” ca să mă facă să las braţul jos. M-am uitat la Sweetness – ea zâmbea cum n-o mai văzusem zâmbind înainte – din gură şi din ochi. Şi asta n-a fost tot. La ieșirea

3 3 3

din tribunal toate mamele mi-au zâmbit şi două chiar m-au atins şi îmbrăţișat. Tatii ***3 3 3 3 3***

m-au salutat ridicând degetul mare. Cea mai bună a fost Sweetness. Când am coborât treptele tribunalului, m-a ţinut de mână – de mâna mea! N-o făcuse niciodată până atunci și m-a surprins la fel de mult pe cât mi-a plăcut, fiindcă am știut întotdeauna că nu-i place să mă atingă, îmi dădeam seama. Dezgustul i se citea pe toată faţa când eram mică și trebuia să mă îmbăieze. Mai bine zis, să mă clătească după o frecare în silă cu o cârpă săpunită. Obișnuiam să mă rog să mă plesnească sau să mă înghiontească, măcar așa să mă atingă. Făceam dinadins greșeli, dar ea avea metode de a mă pedepsi fără să atingă epiderma pe care o ura – la culcare fără cină, mă încuia în cameră – şi cel mai rău era când ţipa la mine. Când domnește teama, obedienţa este singura șansă de supravieţuire. La asta eram bună. Eram cuminte, cuminte, cuminte. Deşi-mi era groază să apar în boxa martorilor, am procedat întocmai cum se așteptau profesoarele-psiholog. Strălucit, sunt convinsă, fiindcă după proces Sweetness a devenit oarecum mămoasă.

Nu știu. Poate că sunt mai supărată pe mine însămi decât pe doamna Huxley.

Am redevenit Lula Ann cea care nu opunea nicio rezistentă. Niciodată. Am zăcut acolo pur și simplu în timp ce ea dădea în mine de vedeam stele verzi. Aș fi putut da

ortul popii pe dușumeaua camerei ăleia de motel dacă ea nu s-ar fi înroșit toată la fată J 5

din cauza efortului. N-am scos un sunet, nici măcar n-am ridicat mâna să mă apăr când m-a plesnit peste faţă și m-a lovit în coaste, înainte să-mi dea un pumn în falcă și apoi un cap în gură. Gâfâia când m-a târât până la ușă și m-a azvârlit afară. Incă-i simt degetele de oţel apucându-mă de părul de la ceafă, îi simt piciorul în spate și aud cum mi-au pârâit oasele aterizând pe ciment. Cot, falcă. Îmi simt braţele lunecând și căutând echilibru. Apoi limba scormonind prin sânge în căutarea dinţilor. Când a trântit uşa şi a deschis-o iar ea? 5

să-mi arunce pantoful, m-am îndepărtat târându-mă ca un căţel bătut, neîndrăznind nici să scheaun.

Poate că el are dreptate. Nu sunt eu femeia. Când a plecat el, m-am scuturat și m-am prefăcut că nu contează.

Spuma ţâșnind dintr-un spray cu aerosoli poate să-l irite în gât, așa că folosea săpun de ras și un pămătuf, un obiect frumos, cu păr de bursuc ieșind umflat dintr-un mâner de fildeș. Presupun că e la gunoi, împreună cu periuţa de dinţi, cureaua și briciul. Lucrurile lăsate de el în urmă sunt prea vii. E timpul să mă descotorosesc de toate. A lăsat aici tot: articole de toaletă, haine și o sacoșă de pânză conţinând două cărţi, una într-o limbă străină, cealaltă un volum de poezii. Le arunc la grămadă, pe urmă scormonesc în gunoi și culeg pămătuful de ras şi briciul cu mâner de fildeș.

J

Le pun pe ambele în dulăpiorul de medicamente și când îi închid ușiţa îmi privesc lung faţa în oglindă.

— Ar trebui să porţi mereu alb, Bride. Numai și numai alb tot timpul, a insistat Jeri, care-și spune stilist pentru „persoane totale”.

Încercând să mă reinventez pentru al doilea interviu la Sylvia, Inc., l-am consultat.

— Nu doar pentru că porţi numele ăsta, mi-a spus, ci pentru efectul asupra pielii tale de lemn-dulce. Și-apoi, negrul este noul negru. Știi ce vreau să spun? Stai. Ești

mai mult sirop Hershey’s decât lemn-dùlce. Ori de câte ori te vor vedea, oamenii se vor gândi la un sufleu de ciocolată cu frișcă.

Asta m-a făcut să râd.

— Saula Oreo?

— Niciodată. Ceva cu stil. Bomboane. Glazurate de mână.

La început a fost plictisitor să cumpăr numai haine albe, până când am aflat câte nuanţe de alb există: ivoriu, sidefiu, alabastru, alb ca hârtia, alb ca neaua, crem, ecru, Champagne, alb-strigoi, culoarea osului. Cumpărăturile au devenit și mai interesante când am început să aleg culorile accesoriilor.

Jeri, sfătuindu-mă, mi-a spus:

— Ascultă, Bride, baby. Dacă ţii neapărat să ai o pată de culoare, limitează-te la pantofi și poșete, dar eu le-aș purta negre dacă albul nu merge. Și nu uita: fără machiaj. Nici măcar ruj sau tuș de ochi. Nimic.

L-am întrebat despre bijuterii. Aur? Câteva diamante? O broşă cu smarald?

3

— Nu, nu! îşi aruncă el braţele în aer. Nicio bijuterie. Poate niște perle mici în urechi. Ba nu. Nici măcar asta. Numai tu, fato. Toată întuneric și gheaţă. O panteră în zăpadă. Și la ce corp ai? Și ochii ăia de lupoaică? Te rog!

I-am urmat sfatul şi a mers. Oriunde mă I

duceam se uitau la mine de două ori, dar nu cu privirile ascunse de care avusesem parte în copilărie. Erau priviri admirative, uimite, dar flămânde. În plus, fără să vrea, Jeri îmi dăduse pe tavă numele pentru o nouă linie de produse: YOU, GIRL.

În oglindă, faţa mea arată ca nouă. Buzele au redevenit normale; la fel nasul şi ochiul. Numai cutia toracică este încă J

sensibilă și, spre surprinderea mea, echimozele de pe faţă s-au vindecat cel mai repede. Arăt aproape frumoasă din nou; atunci de ce sunt încă tristă? Dintr-un impuls, deschid dulăpiorul de medicamente și scot din el

pămătuful. Îmi trec degetele peste el. Părul des înţeapă și mângâie totodată. Duc pămătuful la bărbie și îl plimb pe ea, cum făcea el. îl port pe sub falcă, apoi în sus până la lobii urechilor. Din nu știu ce motiv mă ia cu leșin. Săpun. Am nevoie de spumă. Rup un ambalaj scump conţinând un tub de spumă de corp „pentru pielea pe care el o iubește”. Storc tubul într-o săpunieră și umezesc pămătuful. Întinzându-mi spuma pe faţă îmi ţin răsuflarea. Îmi frec bine obrajii, pe sub nas. E o nebunie, sunt sigură, dar îmi contemplu îndelung faţa. Ochii mei par mai mari și mai înstelaţi. Nasul meu nu e doar vindecat, ci perfect, iar buzele mele în spuma albă sunt atât de bune de sărutat încât le ating cu vârful degetului mic. Nu vreau să mă opresc, dar trebuie. Pun mâna pe brici. Cum îl ţinea el? Un aranjament al degetelor pe care nu mi-l amintesc. Va trebui să exersez. Deocamdată, folosind partea neascuţită, tai dâre negre de ciocolată prin bulgărașii de spumă albă. Mă împroșc cu apă și-mi clătesc faţa. Satisfacţia care urmează este atât de dulce.

Să lucrezi de acasă nu e atât de rău pe cât crezusem. Încă mă bucur de autoritate, deși Brooklyn mi-o ia înainte, chiar îmi anulează unele decizii. Nu mă supăr. Sunt norocoasă că o am pe ea alături. În plus, când mă simt deprimată, leacul stă pitit în trusa lui cu unelte de bărbierit. Amestecând apa caldă, plină de săpun, abia aștept să folosesc pămătuful și apoi briciul, o combinaţie care mă incită şi mă liniștește

3 3 3 3

În același timp. Mă lasă să-mi amintesc fără să sufăr vremurile când eram luată peste picior şi mă durea.

3

— E destul de drăguţă, sub tot negrul ăla.

Vecinii şi fiicele lor erau de acord. Sweet**3**

ness nu mergea niciodată la ședinţele cu părinţii sau la meciurile de volei. Am fost încurajată să urmez cursuri de business, nu o universitate, colegiul comunitar, nu o facultate de patru ani. Dar n-am urmat nimic. După nu știu câte refuzuri, până la urmă mi-am luat o slujbă de

magazioner – nu la vânzări, unde aş fi fost văzută de clienţi. Mi-am dorit raionul de cosme

3

tică, dar n-am îndrăznit să-l cer. Am ajuns să fiu achizitoare numai după ce fete albe proaste ca noaptea au fost promovate sau au dat-o-n bară atât de rău, încât firma s-a oprit la cineva care chiar știa care-i treaba cu stocul. Până și interviul de la Sylvia, Inc. a început prost. Mi-au criticat stilul, îmbrăcămintea și mi-au spus să revin mai târziu. Atunci m-am consultat cu Jeri. Apoi, pășind pe coridor spre biroul unde se ţineau interviurile, am observat ce senzaţie produceam: ochi mari de admiraţie, zâmbete și șoapte: „Uau!” „O, baby!” în scurt timp am fost promovată fulger ca manager regional.

— Vezi? a spus Jeri. Negrul vinde. E cea mai dorită marfa din lumea civilizată. Fetele albe, chiar şi cele ciocolatii, trebuie să se dezbrace de tot ca să beneficieze de o astfel de atenţie.

Adevărat sau nu, asta m-a făcut – m-a refăcut. Am început să mă mișc altfel – nu ţanţoș, nu cu repezeala aia de defilare, cu pelvisul împins în faţă – ci cu un pas lung, încet și calculat. Bărbaţii mușcau și eu mă lăsam prinsă. Pentru o vreme, oricum, până când viaţa mea sexuală a devenit un fel de Diet Coke – înșelător de 5

dulce, dar nehrănitoare. Mai mult ca un joc de pe Play Station, imitând plăcerea nepericuloasă a violenţei virtuale și cam tot atât de scurtă. Toţi prietenii mei puteau fi încadraţi în tipologii: actorași, rapperi, sportivi profesioniști, jucători râvnind drept alocaţie păsărică sau cecul meu; alţii, care deja mă avuseseră, tratându-mă ca pe o medalie, o mărturie strălucitoare şi tăcută a bravurii lor. Niciunul gata să dăruiască, să ajute – pe niciunul nu-l interesa ce gândeam eu, doar cum arătam. Ceea ce eu luam drept conversaţie serioasă erau, de fapt, bancuri și prosteli copilărești, după care treceau la altcineva care să le umfle şi mai mult ego-ul. Îmi amintesc mai ales de unul cu care ieșeam, medicinist, care m-a convins să-l însoţesc într-o vizită la părinţi, în nord. De cum m-a prezentat a fost

clar că eram acolo ca să-i îngrozesc familia, o urmă de ameninţare pentru acel cuplu cumsecade de albi.

— Nu-i așa că-i splendidă? repeta el întruna. Uitaţi-vă la ea, Mama, Taţi? Ochii îi străluceau de maliţie!

Dar ei i-au dat clasă cu căldura – chiar dacă falsă – și farmecul lor. Dezamăgirea lui era evidentă, furia lui imperfect reprimată. Părinţii lui chiar m-au dus cu mașina la gară, probabil ca să nu trebuiască să plătesc pentru fiascoul farsei lui rasiale. M-am simţit ușurată, deși știam ce va face mama lui cu ceașca de ceai din care ***3***

băusem.

Cam aşa arăta tabloul bărbaţilor din ***3 3***

viaţa mea.

3

Până a apărut el. Booker. Booker Starbern.

Nu vreau să mă gândesc la el acum. Sau la cât de pustiu, de trivial, de fără viaţă îmi pare totul. Nu vreau să-mi amintesc cât e de chipeș, perfect în afară de arsura aia urâtă de pe umăr. I-am pipăit fiecare centimetru al pielii aurii, i-am supt lobii urechilor. Îi cunosc și calitatea părului de la subsuori; i-am pipăit cu degetele gropiţa din buza superioară; i-am turnat vin roșu pe buric și l-am băut. Nu există locșor pe trupul meu pe care buzele lui să nu-l fi transformat în izbucniri de fulger.

O, Doamne! Trebuie să încetez să retrăiesc scenele de sex. Trebuie să uit cât de nou părea de fiecare dată, proaspăt, dar și cumva etern. Sunt afonă, dar împreunarea cu el mă făcea să cânt; apoi, din senin „Nu ești femeia? înainte de a dispărea ca un strigoi.

Izgonită.

Ștearsă.

Chiar Sofia Huxley, dintre toţi oamenii, m-a șters. O pușcăriașă. O pușcăriașă! Ar fi putut zice „Nu, mulţumesc”, sau chiar „Ieși afară!”. Nu. A făcut-o în mod public. Poate că bătaia cu pumni e limbajul din închisoare. În loc de cuvinte, oasele rupte și vărsările de sânge constituie conversaţia dintre deţinuţi. Nu sunt sigură ce e mai rău, să fii aruncat ca un gunoi sau să fii biciuit ca un

sclav.

Am luat prânzul în birou cu o zi înainte să-mi dea papucii: salată de homar, Smartwater, felii de piersică în brandy. Of, încetează! Nu se poate să mă tot gândesc la el. Și nu-mi găsesc astâmpărul, târându-mi picioarele dintr-o cameră în alta. Prea multă lumină, prea mult spaţiu, prea multă singurătate. Trebuie săpun ceva pe mine și să ies afară. Să fac ce mă tot pisează Brooklyn: să uit de ochelari și pălării pleoștite, să mă arăt în lume, să-mi trăiesc viaţa ca şi cum ar fi cu adevărat viaţă. Ea, desigur, știe ce zice: face ca Sylvia, Inc. să fie a ei.

Aleg ţinuta cu mare grijă: pantaloni scurţi și o bluză cu spatele gol de culoarea fildeșului, niște platforme înalte de vară, o sacoșă de pânză bej în care arunc pămătuful în caz că am nevoie de el. Revista *Elle* şi ochelarii de soare. Brooklyn m-ar aproba, chiar dacă merg numai două străzi, până la un parc frecventat mai mult de oameni cu câini și de pensionari la ora asta. Mai târziu vor fi cei cu joggingul și patine cu rotile, dar duminica nu sunt mămici cu copii. Weekend-urile lor sunt pline de ore de joacă, săli de joacă, terenuri de joacă, restaurante unde copiii se joacă, totul supravegheat de bone iubitoare, cu accente delicioase.

Aleg o bancă lângă un lac artificial pe care plutesc raţe adevărate. Deși îmi reprim repede amintirea lui, care-mi explica diferenţa între rătoii sălbatici şi cei domes-l *7 7*

tici, mușchii mei îşi amintesc degetele lui reci care mă masează. Frunzărind *Elle* şi *7* scanând fotografiile tipilor tineri și ispititori, aud pași înceţi pe pietriș. Ridic privirea. Pașii aparţin unei perechi încărunţite care se plimbă pe acolo, tăcuţi, ţinându-se de mână. Burţile lor au exact aceeași di*7 7*

mensiune, deși a lui este ceva mai jos. Ambii poartă pantaloni spălăciţi și tricouri lălâi, imprimate cu simboluri decolorate, pe faţă și pe spate, despre pace. Adolescenţii cu câini chicotesc și trag de lese fără alt motiv decât, poate, invidia pentru o viaţă îndelungată de intimitate. Cuplul se mișcă precaut, ca într-un vis. Potrivindu-și pasul, cu privirile aţintite înainte, ca niște oameni chemaţi pe o

navă spaţială unde o ușă se deschide și un covor roșu se desfășoară la picioarele lor. Vor ajunge, mână în mână, în sânul unei Prezenţe binevoitoare. Vor auzi o muzică atât de divină că-ţi vor da lacrimile.

Asta îi pune capac. Perechea care se ţine de mână, muzica lor tăcută. Acum nu *7 1*

mă mai pot opri – sunt înapoi pe stadionul plin de lume. Publicul urlător nu se potrivește deloc cu muzica sălbatică, senzuală. Mulţimea dansează pe intervale, oamenii stau în picioare pe bănci și bat din palme, ţinând isonul tobelor. Braţele mele sunt în aer, mişcându-se în ritmul muzicii. Șoldurile și capul mi se leagănă cu de la sine putere. Înainte să-i văd faţa, braţele lui sunt în jurul taliei mele, spatele meu lipit de pieptul lui, bărbia lui în părul meu. Apoi mâinile lui sunt pe burta mea și-mi las să-mi cadă o mână ca s-o ţin pe a lui în timp ce dansăm, eu în faţă, el în spate. Când se oprește muzica, mă întorc să-l privesc. El zâmbește. Sunt udă şi tremur.

5 5

Înainte să plec din parc, pipăi smocurile pămătufului. Sunt moi și calde.

Sweetness

O, da, uneori mă simt prost pentru halul în care am tratat-o pe Lula Ann când era mică. Dar vreau să înţelegeţi că trebuia s-o protejez. Ea n-avea de unde să știe cum e lumea. N-avea niciun rost să-l fii dură sau obraznică, nici chiar atunci când aveai dreptate. Nu într-o lume în care puteai fi trimisă la o casă de corecţie pentru că răspundeai obraznic sau te băteai la școală, o lume în care erai angajată ultima și concediată prima. Ea n-avea de unde să știe nimic din toate astea, de unde să știe că pielea ei neagră i-ar fi speriat pe albi, sau i-ar fi făcut să râdă de ea şi să-şi bată joc. Odată am văzut o fată nici pe departe atât de întunecată ca Lula Ann, de cel mult zece ani, căreia i-a pus piedică un băiat alb dintr-un grup și, după ce a căzut și a încercat să se ridice, un alt băiat i-a pus piciorul pe fund și a trântit-o la pământ din nou. Băieţii ăia s-au încovoiat şi s-au»?

ţinut de burtă de râs. Mult după ce ea plecase încă mai chicoteau, mândri foc de ei. Dacă n-aş fi văzut scena prin geamul autobuzului, aș fi ajutat-o, aș fi tras-o afară din mijlocul cetei de nenorociţi albi. Vedeţi, dacă n-aș fi crescut-o bine pe Lula Ann, n-ar fi știut să treacă întotdeauna pe partea cealaltă a străzii ca să-i evite pe băieţii albi. Dar lecţiile pe care i le-am dat n-au fost degeaba, fiindcă până la urmă m-a făcut mândră ca o păuniţă. În cazul acela cu banda de profesori perverși – trei la număr, un bărbat și două femei – i-a lăsat paf. Cu toate că era tânără, s-a purtat ca o adultă în boxa martorilor – atât de calmă şi de şi

gură pe ea. Întotdeauna a fost o treabă grea să-i aranjez părul rebel, dar i-am împletit strâns codiţe pentru înfăţișarea de la tribunal și i-am cumpărat o rochie de marinar, alb-albastră. Aveam emoţii, zicându-mi că se va împiedica până la boxă, ori se va bâlbâi, sau va uita ce i-a spus psiholoaga și mă va face de rușine. Dar nu, mulţumescu-ţi, ***J 3 3 f***

Doamne, ea a pus ștreangul, ca să zicem așa, pe gâtlejul cel puţin unuia dintre păcătoșii de profesori. Lucrurile de care au fost acuzaţi te-ar face să vomiţi. Cum îi puneau pe copilași să facă lucruri necurate. A fost şi-n ziare şi la televizor. Câteva săptămâni, mulţimi de oameni cu și fără copii au tot protestat în faţa tribunalului. Unii aveau pancarte pe care scriseseră LA MOARTE CU PERVERȘII şi NICIO MILĂ PENTRU DIAVOLI.

Am fost prezentă în mai toate zilele procesului, nu în toate, numai atunci când Lula Ann fusese chemată să se înfăţișeze, pentru că mulţi martori au fost amânaţi sau nici n-au mai apărut deloc. S-au îmbolnăvit ori s-au răzgândit. Ea părea speriată, dar a stat cuminte, nu ca alţi copii-martori, care se foiau şi se smiorcăiau. Unii chiar?

plângeau. După performanţa Lulei Ann la tribunal în general și în boxă, am fost atât de mândră de ea că am mers pe străzi ţinând-o de mână. Nu ţi-e dat să vezi în fiecare zi o fetiţă neagră înfundând niște albi răi. Am ţinut să știe cât de mândră eram de ea, așa că am dus-o să-și

găurească urechile și i-am cumpărat cercei – cerculeţe micuţe de aur. Chiar și proprietarul a zâmbit când ne-a văzut. În ziare n-au publicat poze, din cauza legilor de protecţie a copiilor, dar tot s-a aflat. Omul de la drogherie, care întotdeauna îşi cobora colţurile gurii când ne vedea, i-a dat Lulei Ann un baton Clark când a aflat despre curajul ei.

N-am fost o mamă rea, să ne-nţelegem, dar poate că i-am făcut și lucruri rele singurei mele fiice, pentru că trebuia s-o protejez. N-am avut încotro. Totul din cauza prejudecăţilor privind culoarea pielii. La început, n-am putut vedea dincolo de tot negrul ăla să știu cine este și s-o iubesc pur și simplu. Dar acum văd. Zău că da. Cred că ea înţelege acum. Așa cred.

Ultimele două dăţi când am văzut-o era?

cum să spun? șocantă. Destul de îndrăzneaţă şi de încrezătoare în sine. De fiecare**! J**

dată când a venit uitasem cât de neagră e de fapt, pentru că folosea culoarea în avantajul ei, purtând splendide haine albe.

Mi-a dat o lecţie pe care ar fi trebuit s-o știu de la început. Ce le faci copiilor contează. Iar ei s-ar putea să nu uite. Are un post foarte important în California și nu mai telefonează, nu vine în vizită. Din când în când îmi trimite bani şi lucruri, dar de văzut n-am mai văzut-o de nu știu când.

Bride

Brooklyn alege restaurantul unde mergem. Pirate se numește, un loc semișic, popular cândva, acum local de pierdut vremea pentru turiști și cei cu desăvârșire neinteresanţi. Seara este prea rece pentru compleul alb fără mâneci pe care îl port, dar vreau s-o impresionez pe Brooklyn cu progresele făcute, acum că cicatricile abia se mai văd. Ea mă ajută să ies din ceea ce spune că e o depresie post-viol clasică. Cura ei constă în acest restaurant cu design exagerat, unde chelnerii cu bretele roșii care le pun pieptul gol în valoare vor avea un efect magic asupra mea. E o prietenă bună. Nu te stresa, zice. E

doar o cină liniștită într-un restaurant aproape gol, cu cotlete de vacă drăguţe și inofensive. Știu de ce-i place locul ăsta; adoră să se dea mare printre bărbaţi. Demult, înainte s-o fi cunoscut, și-a făcut din părul blond dreadlocks și, drăguţă cum este, șuviţele astea îi dau o alură pe care altfel n-ar avea-o. Cel puţin așa cred tipii negri cu care iese.

Schimbăm niște bârfe de birou la apetitiv, dar ne oprim din chicotit când vine mahimahi. Este reţeta obișnuită, înotând în lapte de cocos, îmbogăţit cu ghimbir, seminţe de susan, usturoi și fulgi mici de ceapă verde. Enervată pe capacitatea bucătarului de a face o mâncare spectaculoasă dintr-un pește insipid, mănânc tot fileul şi izbucnesc:

— Vreau o vacanţă, să plec undeva. Într-o croazieră.

Brooklyn zâmbește:

— Oho. Unde? în sfârșit, o veste bună.

— Dar să nu văd copii, adaug eu.

— Asta-i ușor. Poate în Fiji?

— Și fără petreceri. Vreau printre oameni așezaţi, cu burtică. O masă de joc pe punte. Și un bingo.

— Bride, mă sperii.

Îşi tamponează un colţ al gurii cu șervetul şi face ochii mari.

J

Pun furculiţa jos.

— Da, chiar aşa. Nu vreau decât liniște. Niciun zgomot mai tare decât clipocitul valurilor sau gheaţa topindu-se în pahare de cristal.

Brooklyn îşi pune cotul pe masă și-mi acoperă mâna cu a ei.

— O, ato, ești încă în soc. Nu te las să-ţi faci planuri până nu treci de trauma violului. N-ai cum să-ţi dai seama ce vrei până atunci. Ai încredere în mine, bine?

Aşa m-am săturat de asta. Acum o să inl

siste să merg la un terapeut de violuri sau să particip la întâlnirile victimelor. Sunt absolut sătulă de asta, pentru

că am nevoie să port o conversaţie cinstită cu cea mai bună prietenă a mea. Mușc din vârful unui sparanghel, apoi încrucișez cuţitul și furculiţa.

3

— Ascultă, te-am minţit.

Împing farfuria atât de tare, încât răstorn ce mi-a mai rămas din martini-ul cu suc de mere. Șterg grijulie masa cu șervetul, încercând să mă controlez, ca ceea ce vreau să spun să sune normal.

— Te-am minţit, draga mea. Te-am minţit. Nu m-a violat nimeni şi o femeie

5, m-a bătut de m-am căcat pe mine. Una pe care încercam s-o ajut, pentru numele lui Dumnezeu. Am încercat s-o ajut, iar ea m-ar fi omorât dacă ar fi putut.

Brooklyn mă privește cu gura căscată, apoi îşi mijește ochii.

— O femeie? Ce femeie? Cine?

— N-o cunoști.

3

— Nici tu, evident.

— Eu am cunoscut-o cândva.

— Bride, nu-mi arunca firimituri. Dă-mi farfuria întreagă, te rog.

Îşi dă șuviţele pe după urechi și mă fixează cu o privire intensă.

Cred că mi-a luat cam trei minute să-i spun toată povestea. Cum, când eram o fetiţă în clasa a doua, o educatoare din clădirea vecină cu cea principală făcea lucruri scârboase cu copii de la grădiniţă.

— Nu pot să ascult așa ceva, zice.

Închide ochii ca o măicuţă căreia i se vâră sub nas pornografie.

— Ai vrut farfuria întreagă, zic.

— Bine, bine.

— Ei bine, a fost prinsă, judecată și condamnată.

— Am înţeles. Dar care-i problema?

— Am depus mărturie împotriva ei.

— Şi mai bine. Şi?

J J

— Am arătat-o cu degetul. Am stat în boxa martorilor și am arătat-o cu degetul. Am declarat că am văzut-o făcând asta.

— Şi?

5

— Au trimis-o la închisoare. Au condamnat-o la douăzeci şi cinci de ani.

— Foarte bine. Sfârșitul poveștii, nu?

— Mă rog, nu chiar.

Mă foiesc, ajustându-mi gulerul și recompunându-mi mina.

— M-am gândit din când în când la ea, știi?

I

— Uh, huh. Povesteşte-mi.

— Păi, n-avea decât douăzeci de ani.

— La fel ca fetele Manson.

— Peste câţiva ani va avea patruzeci și m-am gândit că probabil n-are nicio prietenă.

— Biata de ea. Niciun plod de violat la zdup. Ce plictiseală!

— Nu mă asculţi.

5

— Normal că nu te ascult, zice Brooklyn și dă cu palma în masă. Ești sărită de pe fix? Cine-i femeia asta aligator, în afară de ultimul gunoi? E rudă cu tine? Sau ce?

— Nu.

— Şi atunci?

J

— M-am gândit doar că va fi tristă și singură după atâţia ani.

— Respiră bine-mersi și acum. Nu-i suficient?

Nu ajungem nicăieri. Cum mă pot aștepta să mă înţeleagă? îi fac semn chelnerului.

— Încă unul, zic, arătându-i din cap paharul gol.

Chelnerul ridică din sprâncene și se uită la Brooklyn.

— Pentru mine nu, scumpete. Am nevoie de un cap limpede.

El îi aruncă un zâmbet mortal, plin de dinţi albi, întăriţi.

— Ascultă, Brooklyn, nu știu de ce m-am dus. Ceea ce știu este că m-am gândit la ea mereu. Atâţia ani la Decagon.

— I-ai scris? Ai vizitat-o?

— Nu. N-am văzut-o decât de două ori. O dată la proces și apoi când s-a întâmplat asta, zic şi îi arăt fata.

s 5

— Tâmpită naibii ce ești! Pare cu adevărat dezgustată de mine. Ai băgat-o la pârnaie! Cred și eu c-a vrut să te zvânte în bătaie!

— Nu era aşa înainte. Era blândă, drăguţă, chiar bună.

— Înainte? înainte de ce? Ai spus că ai văzut-o de două ori: la proces și când te-a aranjat. Dar abuzând copiii când ai văzut-o? Ai spus…

Chelnerul se apleacă peste masă cu băutura mea.

— Bine, bine.

Sunt iritată şi asta se vede.

— De trei ori.

Brooklyn îşi atinge colţurile gurii cu limba.

— Ia zi, Bride, te-a molestat și pe tine? Mie poţi să-mi spui.

Iisuse! Ce-o fi crezând? Că sunt o lesbiană ascunsă? într-o companie condusă practic de bisexuali, hetero, trans, gay și oricine îşi ia în serios înfăţișarea! Ce rost

J! î are să te mai ascunzi în zilele noastre?

— O, fato, nu fi tâmpită.

Îi arunc privirea pe care mi-o arunca Sweetness ori de câte ori vărsăm Kool-Aid sau mă împiedicam de covor.

— Bine, bine, zice şi îşi flutură mâna. Chelner, dragule, m-am răzgândit. Belvedere cu gheaţă. Dublu.

Chelnerul îi face cu ochiul.

— S-a făcut, zice el, pronunţând cuvintele atât de dubios, încât sigur și-a făcut rost așa de un număr de telefon promiţător în South Dakota.

— Uită-te la mine, iubire. Ia gândește-te. Ce te-a

făcut să-ţi pară rău de ea? Adică, zău aşa.

— Nu știu. Scutur din cap. Cred că am vrut să cresc puţin în ochii mei. Să nu mă simt ca ultimul rahat. Sofia Huxley – așa o cheamă – era singura la care m-am putut gândi, cineva care ar fi apreciat… ceva prietenesc, fără niciun fel de angajament.

— Gata, m-am prins.

Pare ușurată și îmi zâmbește.

— Da? Chiar?

— Absolut. Ăla al tău îţi dă papucii, tu te simţi ca o balegă, încerci să-ţi revii, dar iese un fiasco, nu?

— Da. Cam aşa. Cred.

— Atunci o rezolvăm noi.

— Cum?

Dacă e cineva care știe ce trebuie făcut, atunci e Brooklyn. Când ești la pământ, zice ea, ai de ales: ori rămâi acolo, ori sari în picioare.

— Cum o rezolvăm?

— Păi, nu va fi ușor.

E exaltată.

— Atunci, cum?

— Blingo! strigă ea.

— M-aţi chemat? întreabă chelnerul.

Două săptămâni mai târziu, așa cum a promis, Brooklyn organizează o petrecere aniversară – o prelansare a cărei principală atracţie sunt eu, cea care a inventat YOU, GIRL și a ajutat la crearea vâlvei din jurul brandului. Locaţia e un hotel de fiţe, cred. Ba nu, un muzeu pentru sclivisiţi. Mulţimea așteaptă, dar și pe mine mă așteaptă o limuzină. Părul, rochia și machiajul meu sunt perfecte; giuvaiere ca niște diamante sclipesc pe dantela albă a rochiei, care se strânge deasupra volănașelor ca de sirenă de la glezne. E transparentă în locuri interesante, dar voalată în altele – sfârcuri și triunghiul gol de sub buric.

Mai am doar să-mi aleg cerceii. Mi-am pierdut perlele, așa că optez pentru diamante de un carat. Modeste, nimic ţipător, nimic care să distragă atenţia de la

ceea ce Jeri numește paleta mea de cafeneagră-cu-frișcă. O panteră în zăpadă.

Cristoase. Acum, ce mai e? Cerceii. Nu intră. Tortiţele de platină tot alunecă de pe lobii urechilor. Examinez cerceii – nimic stricat. Mă uit atentă la lobi și descopăr că găurile au dispărut. Ridicol. Am găuri în urechi de la opt ani. Sweetness mi-a dat niște cercei rotunzi din aur fals după ce-am depus mărturie împotriva Monstrului. De atunci n-am purtat niciodată clipsuri. De obicei, perle cu șurub, ignorându-mi stilistul, şi uneori, ca acum, diamante. Stai puţin. E imposibil. Cum se poate ca după atâţia ani să am lobii intacţi, neatinşi de ac, netezi ca un deget de bebeluș? Poate de la chirurgia plastică sau să fie efecte secundare ale antibioticelor? Dar asta a fost acum câteva săptămâni. Tremur. Am nevoie de pămătuf, dar nu-mi pot strica machiajul. Sună telefonul. Scot pămătuful și-l plimb ușor pe decolteu. Mă face să ameţesc. Telefonul sună întruna. OK, fără 3 7

bijuterii, fără cercei. Ridic receptorul.

— Domnișoară Bride, șoferul dumneavoastră e aici.

Dacă mă prefac adormită, poate va pleca dracului. Oricine ar fi el, n-am nervi de conversaţie sau de-o falsă giugiuleală post-sex, mai ales că nu-mi amintesc nimic. Mă sărută ușor pe umăr, apoi îşi trece degetele prin părul meu. Murmur ceva, ca şi cum as visa. Zâmbesc, dar nu deschid ochii. Dă la o parte așternutul și intră în baie. Îmi ating pe furiș lobii urechilor. Netezi. Tot netezi. La petrecere, primesc tot soiul de complimente – ce frumoasă, ce drăguţă, ce sexy, ce drăgălașă, spune toată lumea, dar nimeni nu-și pune problema absenţei cerceilor. Mi se pare un lucru ciudat, fiindcă tot timpul discursurilor, al prezentării premiului, al dineului, al dansului, nu mă gândesc decât la lobii mei ca două degete de bebeluș și nu mă pot concentra. Aşa că rostesc un discurs incoerent 3

de mulţumire, râd prea mult la bancurile porcoase, mă poticnesc în discuţiile cu colegii, beau de trei sau patru ori mai mult decât pot duce cu graţie. Trag o singură liniuţă, după care flirtez ca o liceană sclifosită care vrea să

fie aleasă regina balului – așa m-am ales cu individul ăsta în pat. Îmi gust limba, sperând că filmul e numai al meu. Doamne, îţi mulţumesc. Nu aud

J 3 3

cătușe zornăind de stâlpii patului.

Tipul a terminat de făcut duș și-l aud strigându-mă pe nume în timp ce-și pune pe el smochingul. Nu răspund, nu mă uit; îmi trag doar perna peste cap. Asta îl amuză și-l aud chicotind. Ascult zgomotele din bucătărie – pregătește cafeaua. Nu, nu cafea; as mirosi-o. Toarnă ceva – suc de portocale, V8, șampanie răsuflată? Asta-i tot ce am în frigider. Tăcere, apoi pași. Te rog, te rog eu mult, pleacă odată! Aud un fâșâit mic pe noptieră, urmat de zgomotul ușii deschise și închise. Când mă uit de sub pernă, văd o hârtie împăturită lângă ceas. Număr de telefon. FABULOS. Apoi numele lui. Răsuflu ușurată. Nu este unul dintre angajaţi.

Mă reped în baie și mă uit în coșul de gunoi. Mulţumescu-ţi, Doamne. Un prezervativ folosit. Urme de abur pe sticla cabinei de duș, dar oglinda dulăpiorului pentru medicamente este curată, scânteietoare şi-mi arată ce-am văzut aseară – 3

lobi ai urechilor neprihăniţi ca în ziua în care m-am născut. Deci asta înseamnă să-ţi

3 pierzi minţile. Nu comportament nătâng, ci perceperea unei schimbări bruște în lumea pe care o cunoșteai. Am nevoie de pămătuf, de săpunul de ras. Sub braţ nu am nici măcar un fir de păr, dar mă săpunesc oricum. Așa, acum celălalt subraţ. Săpunirea, rasul mă calmează şi sunt atât de recunoscătoare că încep să mă gândesc la alte locuri care ar putea avea nevoie de această mică dezmierdare. Poate zona genitală. Sunt deja spână acolo. Ar fi prea riscant să folosesc briciul acolo jos? Riscant. Da.

Calmată, mă întorc în pat și mă strecor sub cearșaf. După câteva minute, îmi explodează capul, îmi pulsează de durere. Mă ridic și găsesc două tablete de Vicodin pe care să le înghit. Așteptând ca pastilele să-și facă efectul, n-am

nimic mai bun de făcut decât să-mi las gândurile să se desfășoare, urmărindu-se și mușcându-se unul pe altul.

Ce mi se întâmplă?

Viaţa mea a luat-o razna. Mă culc cu oameni pe care nici nu știu cum îi cheamă și nu-mi amintesc absolut nimic. Ce se petrece? Sunt tânără; am succes și-l am pe vino-ncoace. Cu adevărat frumoasă, așa să știi, Sweetness! Atunci de ce sunt atât de deprimată? Pentru că el m-a părăsit? Am ceea ce am realizat şi sunt mândră. Sunt

5

mândră de mine, zău că da, dar din cauza Vicodinului şi a mahmurelii îmi amintesc tot felul de porcării din trecut de care nu-s prea mândră. Am trecut peste toate alea și am mers înainte. Chiar şi Booker a crezut J

asta, nu? Mi-am descărcat sufletul în faţa lui, i-am vorbit despre toate: despre fiecare temere, fiecare durere, fiecare triumf, oricât de mici. În timp ce mă destăinuiam, anumite lucruri pe care le îngropasem au ieșit la suprafaţă, proaspete ca și cum le-aş fi văzut pentru întâia oară – cum dormitorul lui Sweetness părea mereu neluminat. Deschid geamul de lângă măsuţa ei de toaletă. Lucrurile ei de femeie adultă sunt îngrămădite unele peste altele: pensete, discuri demachiante, o cutie rotundă cu pudră de faţă Lucky Lady, sticluţa albastră de parfum Midnight în Paris, agrafe de păr într-o farfurioară, șervetele de hârtie, creion pentru sprâncene, mascara Maybelline, ruj de buze Tabu. E un roșu profund și îl testez și eu. Nu degeaba am ajuns să lucrez în domeniul cosmeticelor. Probabil că, începând să-i descriu toate chestiile de pe măsuţa de toaletă a lui Sweetness, am ajuns să-i povestesc despre celălalt lucru. Să-i spun tot. Cum am auzit, prin geamul deschis, un mieunat de pisică, cât de îndurerat suna, chiar înfricoșat. M-am uitat afară. Jos, în zona care ducea la subsol închisă de un zid, n-am văzut o pisică, ci un bărbat. Se apleca deasupra picioarelor scurte și grase ale unui copil aflat între coapsele lui albe, păroase. Mânuţele băieţelului erau pumni care se închideau şi se deschideau. Plânsetul lui era moale, ca un chiţăit și plin de

durere. Pantalonii bărbatului erau căzuţi în jurul gleznelor. M-am aplecat tare peste pervaz și m-am uitat stăruitor. Bărbatul avea același păr roșcat ca domnul Leigh, proprietarul, dar știam că nu era el, pentru că era el sever, dar nu un pervers. Chiria voia să-i fie plătită numerar înainte de amiaza primei zile a lunii şi-ţi încasa o taxă de întârziere dacă 3 3

băteai la uşa lui cu cinci minute mai târziu. 3

Sweetness era atât de speriată de el încât se asigura că primul lucru pe care-l făceam în dimineaţa respectivă era să-i duc banii. Acum știu ceea ce nu știam atunci: dacă-l 3 3

Înfruntai pe domnul Leigh însemna că trebuie să-ţi cauţi alt apartament. Și că e greu să-ţi găsești o locuinţă într-un alt cartier sigur – adică cu populaţie mixtă. Așa că atunci când i-am povestit lui Sweetness ce văzusem, s-a înfuriat. Nu din cauza băieţelului care plânsese, ci de frică să nu ajungă mai departe povestea. N-o interesau pumnișorii strânși sau coapsele mari și păroase; o interesa doar să ne păstrăm apartamentul. A spus:

— Un cuvânt să nu sufli despre asta. Nimănui, auzitu-m-ai, Lula? Uită ce-ai văzut. Un cuvânt să nu sufli.

Așa că mi-a fost teamă să-i povestesc şi restul – că, deși n-am scos niciun sunet, doar m-am aplecat peste pervaz și am privit, ceva îl făcuse pe bărbat să ridice privirea. Și era domnul Leigh. Îşi trăgea fermoarul șliţului, în timp ce băiatul zăcea, scâncind, între ghetele lui. Expresia feţei lui m-a speriat, dar nu m-am putut mișca. Atunci l-am auzit strigând:

— Hei, pizdă mică de cioară! închide fereastra și dispari dracului de-acolo!

Când i-am povestit întâmplarea lui Booker, mai întâi am râs, pretinzând că totul fusese o prostie. Apoi am simţit că-mi ard ochii. Chiar înainte de a-mi ţâşni lacri2 2

mile, el m-a luat de după cap cu un braţ și și-a lipit bărbia de părul meu.

— N-ai mai spus nimănui? m-a întrebat.

— Nu. Doar ţie.

Î

— Acuma știu cinci oameni. Băiatul! 7

perversul, mama ta, tu și cu mine. Cinci e mai bine decât doi, dar ar trebui să fie cinci mii.

Mi-a întors faţa spre el și m-a sărutat.

— L-ai mai văzut vreodată pe băiatul ăla?

Am zis că nu cred, că era căzut la pământ și nu-i zărisem chipul.

— Tot ce știu este că era un băiat alb, cu părul castaniu.

Apoi, gândindu-mă la cum i se întindeau și i se încovoiau degetuţele, n-am putut să nu suspin.

— Hai, iubire, doar nu ești răspunzătoare de relele altora.

— Știu, dar...

— Niciun „dar". Corectează ce poţi, învaţă din ce nu poţi îndrepta.

— Nu știu întotdeauna ce să corectez.

— Ba știi. Gândeşte-te. Oricât am vrea **5**! s-o ignorăm, mintea cunoaşte întotdeauna adevărul şi vrea claritate.

Î

A fost una dintre cele mai bune discuţii pe care le-am avut. M-am simţit foarte ușurată. Nu. Mai mult. M-am simţit întărită, în siguranţă, aparţinând cuiva.

Nu ca acum, foindu-mă şi răsucindu-mă sub cele mai scumpe cearșafuri de bumbac din lume. Cu migrenă, așteptând ca un alt Vicodin să-și facă efectul, în timp ce mă frământ în splendidul meu dormitor, incapabilă să stăvilesc gândurile înfricoșătoare. Adevărul. Claritatea. Ce-ar fi fost dacă degetul meu l-ar fi indicat pe proprietar, acolo, la tribunal? Educatoarea fusese acuzată de ceva foarte asemănător cu ce făcuse domnul Leigh. îl identificasem cumva simbolic? Arătasem înspre ticăloșia lui, sau spre înjurătura pe care mi-o aruncase? Aveam șase ani și nu mai auzisem cuvintele „pizdă" și „cioară", dar ura și repulsia din ele n-aveau nevoie de definiţii. La fel şi mai târziu la

școală, când alte insulte – cu definiţii misterioase, dar sensuri clare – erau șuierate sau strigate spre mine. Coon, Topsy. Clinkertop. Sambo. Ooga booga[2]. Zgomote ca de gorilă, scărpinat pe coapse, imitând maimuţele de la zoo. Într-o zi, o fată şi trei băieţi mi-au trântit un ciorchine de banane pe pupitru și s-au maimuţărit la mine. Mă tratau cape o pocitanie, o ciudată, murdară ca un porc de cerneală pe o hârtie albă. Nu m-am plâns profesoarei din același motiv pe care l-a invocat Sweetness în legătură cu domnul Leigh: puteau să mă suspende sau chiar să mă exmatriculeze. Aşa că am lăsat injuriile și ameninţările să circule ca otrava, ca virușii letali prin venele mele, fără antibiotic la îndemână. Ceea ce, de fapt, a fost un lucru bun, dacă stau acum să mă gândesc, pentru că mi-am format o imunitate atât de puternică încât tot ce aveam nevoie ca să câştig era să nu fiu un „pui de negrotei”. Am devenit o frumuseţe profund întunecată, care nu are nevoie de Botox pentru buze apetisante, nici de solar ca să mascheze o paloare de cadavru. Și n-am nevoie nici să-mi umflu fundul cu silicon. Mi-am vândut eleganta negritudine tuturor acelor fantome din copilărie, și acum îmi plătesc preţul. Trebuie să spun că forţându-i pe acei torţionari – cei reali şi alţii ca ei – să» le curgă balele de invidie când mă văd este mai mult decât o răzbunare. Este glorie.

Ce zi e astăzi, luni sau marţi? Oricum, de două zile tot intru în pat și ies din el. Nu mă mai îngrijorează lobii urechilor; pot să-mi dau iar găuri oricând. Brooklyn îmi telefonează și mă ţine la curent cu problemele de la serviciu. Am cerut şi obţinut? J

O prelungire a concediului. „Face” acum pe managerul regional. Mă bucur pentru ea. Merită și numai pentru că m-a scos din catastrofa de la Decagon, îngrijindu-mă zile în șir, având grijă să-mi fie restituit Jaguarul, angajând o echipă de curăţenie, alegând chirurgul plastic. A și concediat-o pe menajera mea, Rose, când n-am mai suferit s-o văd – grasă, cu sâni ca niște

2 Toate sunt variații argotice pentru „negru“ (n. red.).

cantalupi și un posterior ca niște pepeni. Nu m-aș fi făcut bine fără Brooklyn. Totuși, mă sună din ce în ce mai rar.

Brooklyn

Am crezut că este un animal de pradă. Nu-mi pasă cât de dezlănţuită e o mulţime care dansează, pur și simplu nu te apuci să pipăi fundul cuiva decât dacă cunoști bine persoana. Dar ei nu i-a păsat deloc. L-a lăsat s-o strângă, să se frece de ea, și nu știa absolut nimic despre el, nici acum nu știe. Eu, însă, știu. L-am văzut cu un grup de rataţi zdrenţăroși la intrarea în metrou. Cerând» J

de pomană, pentru Dumnezeu. Și o dată sunt sigură că l-am văzut tolănit pe treptele bibliotecii, prefăcându-se că citește o carte, ca poliţiștii să nu-i ordone să facă pași. Altă dată l-am văzut șezând la o masă într-o cafenea, scriind într-un carnet, încercând să pară serios, ca și cum ar fi avut ceva important de făcut. Cu siguranţă pe el l-am văzut hoinărind fără ţintă prin cartiere, departe de apartamentul lui Bride. Ce făcea acolo? Se întâlnea cu altă femeie? Bride n-a pomenit niciodată ce face, ce slujbă are, dacă are vreuna. Spunea că-i place misterul. Mincinoasa. Îi plăcea sexul. E dependentă de sex și credeţi-mă că știu ce vorbesc. Când eram toţi trei împreună, ea era oarecum diferită. Sigură pe sine, nu atât de neajutorată sau solicitând constant, pe faţă, laude. În tovărășia lui ea clocotea, dar cumva liniștit. Nu știu. Da, un bărbat foarte chipeș. Așa, și? Ce altceva oferea în afară de o împerechere sub cearșafuri? N-avea nici zece cenţi în buzunar.

Aș fi putut s-o previn. Nu mă surprinde deloc că a lăsat-o, aşa cum un sconcs lasă o duhoare. Dacă ea ar fi știut ce știam eu, l-ar fi aruncat afară. Într-o zi, aşa ca chestie, am flirtat cu el, mi-am propus să-l seduc, în propriul ei dormitor, băgaţi de seamă, îi aduceam ceva lui Bride, machete de cutii-cadou. Am cheia de la ea, aşa că am descuiat și am deschis ușa. Când am strigat-o pe nume, a răspuns el: „Nu-i aici”. Am intrat în dormitor; el era întins pe pat, citea. Absolut gol, sub un cearșaf care-l acoperea până la brâu. La un impuls – și chiar a fost un

impuls –, am lăsat din mână pachetul, mi-am azvârlit pantofii din picioare și apoi, ca într-un film porno, m-am dezbrăcat încet de restul hainelor. El m-a urmărit atent în timp ce mă dezbrăcam, dar nu a scos un cuvânt, aşa că am știut că voia să

7 3 3

rămân. Nu port nimic pe dedesubt, așa că atunci când mi-am desfăcut fermoarul blugilor și i-am aruncat într-o parte, am rămas pur și simplu goală ca un nou-născut. El stătea şi se uita, dar numai la fata mea şi atât de intens, că am clipit. M-am jucat încet cu niște șuviţe și m-am dus lângă el: am alunecat între cearșafuri; mi-am pus braţul pe pieptul lui și am plantat câteva sărutări acolo. El și-a pus cartea deoparte. Între sărutări, am șoptit:

— Nu vrei încă o floare în grădina ta?

— Ești sigură că știi ce face o grădină să crească? a zis el.

— Da, am răspuns. Tandreţea.

— Și bălegarul, a completat el.

M-am ridicat pe coate și l-am privit lung. Nemernicul. Nu zâmbea, dar nici nu mă respingea. Am sărit jos din pat și mi-am strâns îmbrăcămintea cât am putut de repede. Nici măcar nu m-a urmărit cum mă îmbrac, porcul. S-a întors la lectura cărţii. Dacă aș fi vrut, aș fi putut să-l silesc să facă dragoste cu mine. Zău că aș fi putut. Probabil c-am greșit repezindu-mă la el atât de brusc. Poate dacă aş fi fost mai nonșalantă, aş fi lucrat mai încet… Dacă aş fi luat-o mai

3 3

ușor…

Mă rog, în orice caz, Bride nu știe nimic despre fostul ei iubit. Dar eu știu.

Bride

Nu pricep. Cine dracu’ e el? Sacul lui de marinar, pe care sunt hotărâtă să-l arunc la fel ca pe celălalt, e îndesat cu și mai multe cărţi: una în germană, două volume de poezii, unul de un oarecare Hass şi încă nişte cărţi broșate de scriitori de care n-am auzit J >

niciodată.

Cristoase. Credeam că-l cunosc. Știu că are diplome de la un știu ce universitate. Are tricouri pe care scrie asta, dar niciodată nu m-am gândit la partea aia a vieţii lui, fiindcă ceea ce era important în relaţia noastră, în afară de sex și de faptul că mă înţelege perfect, era că ne distram împreună. Dansând prin cluburi, în timp ce alte cupluri ne priveau invidioase; plimbându-ne cu barca cu prietenii; hoinărind pe plajă. Faptul că am găsit aceste cărţi demonstrează cât de puţin știu despre el, îmi arată că el era o altă persoană, cineva care se gândește la lucruri despre care nu vorbeşte. E adevărat, conversaţiile noastre erau mai cu seamă despre mine, dar nu din acelea pline de poante, sarcastice, cum am de obicei cu alţi bărbaţi. Cu restul

5 >

bărbaţilor, orice în afară de flirtatul meu şi opiniile lor ar duce la dezacorduri, certuri, despărţiri. Nu le-aș fi putut niciodată povesti despre copilăria mea, cum am făcut cu Booker. Mă rog, au fost și dăţi în care a vorbit mai mult cu mine, dar niciodată despre chestiuni intime – erau mai mult un fel de prelegeri. Odată, când eram la mare, întinși pe șezlonguri, a început să-mi vorbească despre istoria apei în California. Cam plictisitor, da, dar într-un fel mă interesa. Totuși, recunosc c-am adormit.

Î 3

N-am nici cea mai vagă idee cu ce-și umplea timpul când eram la birou și nu l-am întrebat niciodată. Credeam că-i place de mine mai ales pentru că nu-l iscodeam, nu-l cicăleam, nu-l întrebam despre trecut. Îi respectam viaţa privată. Credeam că asta arăta câtă încredere aveam în el – că mă atrăgea el însuși, nu ce făcea. Toate fetele pe care le cunosc îşi prezintă iubiţii drept avocaţi sau artiști sau proprietari de club sau broken sau altceva. Slujba, nu tipul, este ceea ce adoră femeia. „Bride, hai să-l cunoști pe Steve. Este jurist la? „Ies cu acest fabulos producător de filme...” „Joey este director financiar la? „Prietenul meu a primit un rol în emisiunea aia la televizor?

N-ar fi trebuit – să am încredere în el, vreau să zic. Mi-am descărcat sufletul în faţa 3 lui; el nu mi-a spus nimic despre el. Eu am vorbit; el a ascultat. Apoi ne-am despărţit, a plecat fără un cuvânt. Bătându-și joc de mine, lăsându-mă cu ochii în soare, exact ca Sofia Huxley. Niciunul dintre noi n-a adus vorba de căsătorie, dar am crezut că mi-am găsit omul. „Nu ești tu femeia? e ultimul lucru pe care m-am aşteptat să-l aud.

Coșuleţul de pe masa de lângă ușă este plin ochi de corespondenţa adunată în ultimele câteva zile și săptămâni. După ce scormonesc în frigider după ceva de rontăit, mă decid să examinez teancul – să arunc solicitările de bani de la toate campaniile de caritate din lume, promisiunile de cadouri de la bănci, magazine și firme cu un picior în groapă. Numai două scrisori sunt importante. Una, de la Sweetness: „Bună, scumpete”, apoi chestii despre sfaturile date de doctorii ei, înainte de aluzia obișnuită la bani. Cealaltă îl are ca

J

destinatar pe Booker Starbern și e de la Salvatore Ponti de pe Seventeenth Street. Rup plicul și găsesc o factură: șaizeci și opt de dolari restanţi. Nu știu dacă să arunc fac

J»

tura sau să merg să văd ce a făcut domnul Ponti pentru șaizeci și opt de dolari. Până să mă hotărăsc, sună telefonul.

— Hei, cum a fost aseară? Fabulos a? Ai fost, ca de obicei, dărâmătoare.

Brooklyn molfăie ceva între cuvinte. Ceva fără calorii, energizant, adjuvant de dietă, cu aromă falsă, cremos, colorat.

— Petrecerea de după a fost mortală, nu?

— Mda, răspund.

— Nu pari prea convinsă. Tipul cu care ai plecat s-a dovedit a fi domnul Rogers, ori Superman? Cine e, de fapt?

Mă duc la noptieră și mă uit iar la bilet.

— Phil Nu ştiu-cum.

— Și cum a fost? Eu m-am dus cu Billy la Roccos şi a…

— Brooklyn, trebuie să plec de aici. Undeva departe.

— Cum? Acum, vrei să zici?

— N-am vorbit despre o croazieră, undeva?

Am o voce plângăreaţă, știu.

— Ba da, sigur, dar după ce YOU, GIRL începe livrările. Au sosit cutiile-cadou și cei de la publicitate au niște idei foarte bune pentru…

Turuie mai departe, până o opresc.

— Știi ce, te sun eu mai târziu. Sunt un pic mahmură.

— Nu mai spune, chicotește Brooklyn.

Când am închis, hotărâsem deja să văd ce-i cu domnul Ponti.

Sofia

Nu am voie să fiu în preajma copiilor. Îngrijirea la domiciliu a fost prima mea slujbă după ce am fost eliberată condiţionat. Mi-a convenit. Fiindcă doamna de care aveam grijă era drăguţă. Chiar recunoscătoare pentru ajutorul meu. Și-mi place să fiu cât mai departe de larmă și de îmbulzeală. Decagonul e un loc zgomotos, ticsit de femei maltratate și de gardieni severi. În prima săptămână la Brookhaven, înainte de a fi mutată la Decagon, am văzut cum o deţinută a fost plesnită peste ceafă cu o curea doar pentru că și-a răsturnat pe podea farfuria cu mâncare. Gardianul a pus-o să stea în patru labe și să mănânce de pe jos. A încercat, dar a început să vomite, aşa că au dus-o la infirmerie. Mâncarea nu 3

era chiar așa de rea: budincă de porumb și carne la conservă. Probabil că era bolnavă de gripă sau ceva de genul. La Decagon e mai bine decât la Brookhaven, unde le plăcea să ne dezbrace și să ne percheziţioneze la fiecare intrare şi ieșire, numai aşa, de-al dracului. Totuși, în cel de al doilea loc apărea întotdeauna câte o scenă dramatică între deţinute și gardiene, iar dacă nu apărea, când ne vedeam de treburile noastre, zgomotul, certurile, încăierările, râsetele, strigătele nu mai conteneau. Până și stingerea nu făcea decât să coboare nivelul de la muget la

lătrat. Cel puţin asta era impresia mea. Liniștea este ceea ce-mi place cel mai mult ca îngrijitoare la domiciliu. Dar, după o lună, a trebuit să plec, fiindcă nepoţii pacientei mele o vizitau în weekend-uri. Ofiţerul căruia îi raportam mi-a găsit ceva similar, dar fără copii – un azil care nu se intitula ospiciu, deși cam asta era. La început nu mi-a convenit să stau cu atâţia oameni instituţionalizaţi, mai ales cu unii de care trebuia să și răspund. Dar m-am obișnuit, fiindcă superiorii nu mă ameninţau, cu toate că purtau uniforme. Tot ce arăta sau aducea a închisoare mă prost dispunea.

Am supravieţuit cumva celor cincisprezece ani. Mă întreb dacă aș fi scos-o la capăt dacă n-ar fi fost partidele de baschet din weekend și Julie, colega de celulă și unica mea prietenă. În primii doi ani, noi două, condamnate pentru molestarea copiilor, eram evitate în sala de mese. Eram înjurate și scuipate și, din când în când, gardienele ne scuturau celula. După o vreme, au cam uitat de noi. Eram undeva la fundul grămezii de asasine, piromane, traficante de droguri, revoluţionare cu bombe, bolnave psihic. A face rău copiilor mici era în ochii lor cel mai josnic lucru – ceea ce este de tot râsul, fiindcă traficantelor de droguri nu le pasă nici cât negru sub unghie pe cine otrăvesc și ce vârstă au victimele, iar piromanele nu separă copiii de familiile pe care le ard. Alea care pun bombe nu sunt selective sau renumite prin precizia lor. Dacă se îndoia cineva de ura lor faţă de mine și Julie, tot ce trebuia să facă era să vadă cum iubirea faţă de copii era afișată peste tot – fotografii de bebeluși și de plozi împodobeau toţi pereţii celulelor. Copilul oricui era bun.

Julie făcea pușcărie pentru că îşi ucisese prin sufocare fiica infirmă. Fotografia micuţei era lipită pe zid, deasupra patului ei. Molly. Cap mare, gură moale, cei mai încântători ochi albaștri din lume. Julie îi șoptea fotografiei lui Molly noaptea sau oricând putea. Nu-i cerea iertare, ci-i spunea fiicei moarte povești – mai ales basme, toate despre prinţese. Nu i-am spus-o niciodată, dar și mie îmi plăceau poveștile ei – mă ajutau să adorm. Lucram în

atelierul de croitorie, confecţionând uniforme pentru o companie medicală, plătite cu doisprezece cenţi ora. Când mi-au înţepenit prea tare degetele ca să folosesc mașina corect, am fost trimisă la bucătărie, unde scăpăm pe jos mâncarea pe care n-o ardeam, și m-au trimis înapoi la mașinile de cusut. Dar Julie nu era acolo. Era la infirmerie, după ce încercase să se spânzure. Nu știuse cum s-o facă. Unele deţinute mai crude se oferiseră să-i arate. Când a revenit printre noi, era altă persoană – tăcută, tristă, nu tocmai o companie plăcută. Presupun că din cauza violului colectiv la care o supuseseră patru femei, după care a urmat dulcea sclavie pentru una dintre femeile mai în vârstă – o femeie-bărbat numită Iubita, cu care nimeni nu se punea. Nimănui, gardience sau deţinute, nu-i plăcea îndeajuns de mine ca să vrea mai mult decât o relaţie pasageră. Eram o luptătoare și prea înaltă, cred, aproape un uriaș în locul acela. Bun, îmi spuneam, cu cât mai puţine limbi, cu atât mai bine.

În toţi anii aceia am primit exact două scrisori de la Jack, soţul meu. Prima era una de tipul „Draga mea scumpă” și se pierdea în lamentaţii gen „Sunt (cuvânt înnegrit) aici”. Bătut? Futut? Torturat? Ce altceva ar fi interzis cenzorul scrisorilor din închisoare? Cea de-a doua scrisoare începea cu „Ce mama dracului a fost în capul tău, tâmpito?” Niciun cuvânt înnegrit acolo. N-am răspuns. Părinţii mei îmi trimiteau pachete de Crăciun și de ziua mea: batoane nutritive, tampoane, pamflete religioase, sosete. Dar niciodată nu mi-au scris, ’2

nu mi-au telefonat, nu m-au vizitat. N-am fost surprinsă. Întotdeauna a fost greu să le fii pe plac. Biblia familiei îşi avea locul pe un stativ chiar lângă pianul la care mama cânta imnuri după cină. Nu mi-au spus-o niciodată, dar bănuiesc că erau mulţumiţi că scăpaseră de mine. În lumea lor, cu Dumnezeu și Diavol, nicio persoană inocentă nu este condamnată la închisoare.

Făceam în general ce mi se spunea. Și citeam mult. Asta era un lucru bun la Decagon – biblioteca. Când bibliotecile publice adevărate nu mai au nevoie ori nu mai

vor unele cărţi, le donează închisorilor şi căminelor de bătrâni. Ai mei mi-au interzis să citesc orice carte în afară de tratatele religioase și de Biblie. Ca educatoare, consideram că avusesem parte de o formare bună, deși la colegiu, ca studentă la științele pedagogice, nu mi s-a cerut să citesc literatură. Până la închisoare, nu citisem niciodată *Odiseea* sau pe Jane Austen. Niciuna nu m-a învăţat cine știe ce, dar să mă concentrez pe evadări, înșelătorii și cine cu cine se va mărita era o diversiune bine-venită.

În taxi, în ziua în care m-au eliberat, m-am simţit ca o puștoaică ieșită pentru prima oară în lume – case înconjurate de iarbă atât de verde că mă dureau ochii. Florile păreau pictate, fiindcă nu-mi aminteam trandafiri de culoarea levănticii sau

J floarea-soarelui atât de orbitor de strălucitoare. Toate păreau nu doar remodelate, ci și nou-nouţe. Când am lăsat jos geamul că respir aerul proaspăt, curentul mi-a ciufulit părul, fluturându-l pe spate sau într-o parte. În momentul acela am știut că sunt liberă. Vânt. Vânt suflând, mângâind, sărutându-mi părul.

În aceeași zi, una dintre elevele care depuseseră mărturie împotriva mea – acum o femeie în toată firea – mi-a bătut la uşă. Eram într-o cameră puchinoasă de motel, disperată să mănânc și să dorm și eu în sfârșit singură. Fără să mai aud ciorovăieli mărunte sau icnete sexuale, oftaturi adânci sau sforăieli din celulele vecine. Cred că nu multă lume apreciază cum se cuvine liniștea și nu-și dă seama cât de apropiată este de muzică. Tăcerea îi face pe unii să n-aibă stare ori să se simtă singuri. După cincisprezece ani de zarvă tânjeam mai mult după liniște decât după mâncare. Așa că am înfulecat totul, am vomitat și eram gata să mă bucur de o adâncă solitudine când am auzit bătăi în uşă.

La început nu mi-am dat seama cine era, deși avea ceva în privire care mi s-a părut familiar. Într-o altă lume, pielea ei neagră ca smoala mi s-ar fi părut remarcabilă, dar după toţi anii petrecuţi la Decagon nu mi s-a mai părut.

După cincisprezece ani de purtat încălţăminte urâtă, mă interesau mai mult pantofii ei de fiţe, din piele de șarpe sau de crocodil, cu vârf ascuţit și tocuri atât de înalte că păreau ca picioroangele clovnilor de la circ. Mi-a vorbit ca unei prietene, dar n-am știut ce voia sau despre ce vorbește până nu mi-a întins banii. Era una dintre elevele care depuseseră mărturie împotriva mea, una dintre cele care contribuiseră la uciderea mea, care-mi luaseră viaţa. Cum a crezut că banii puteau șterge cincisprezece ani de moarte-în-viată? Mi s-a întunecat mintea. Am început să dau cu pumnii în neștire, deoarece credeam că mă bat cu Diavolul.

Care arăta exact ca cel descris mereu de mama – seducător, dar malefic. Imediat după ce-am azvârlit-o afară și m-am descotorosit de travestiul ei de Satană, m-am ghemuit pe pat și am aşteptat poliţia. Am aşteptat și-am aşteptat. N-a venit nimeni. Dacă ar fi spart ușa, ar fi găsit o femeie în sfârșit biruită după cincisprezece ani de dârzenie. Pentru prima oară după toţi anii aceia, am plâns. Am plâns și am plâns și am plâns, până am adormit. Când m-am trezit, mi-am reamintit că libertatea nu vine niciodată gratis. Trebuie să lupţi pentru ea. Să muncești pentru ea și să te asiguri că vei şti s-o folosești.

»!

Acum, dacă mă gândesc mai bine, fata aia neagră mi-a făcut un serviciu. Nu pe cel prostesc la care a recurs, nu banii pe care mi i-a oferit, ci un dar pe care niciuna dintre noi nu-l plănuise: eliberarea lacrimilor nevărsate timp de cincisprezece ani. Gata cu reţinerea. Gata cu murdăria. Acum sunt curată și capabilă.

Partea a II-a

Un taxi era preferabil, fiindcă să vii cu un Jaguar în cartierul acela era pe cât de prostesc, pe atât de riscant. Faptul că Booker frecventa această parte a orașului o uimea pe Bride. De ce aici? se minuna ea. Existau magazine de muzică și în cartiere nepericuloase, locuri unde tineri tatuaţi sau fete îmbrăcate ca nişte vârcolaci nu

se

adunau ciorchine pe la colţuri și împânzeau bordurile.

După ce șoferul s-a oprit la adresa indicată și i-a spus „îmi pare rău, doamnă, nu pot să vă aștept aici”, Bride s-a îndreptat rapid spre Palatul de amanet și reparaţii al lui Salvatore Ponti. Înăuntru, a fost clar că termenul „palat” nu era atât o greșeală, cât o nebunie. Sub tejghele prăfuite de sticlă se îngrămădeau rânduri după rânduri de bijuterii și ceasuri. Un bărbat, chipeș așa cum pot fi oamenii în vârstă, se mișcă de-a lungul tejghelei înspre ea. Ochii lui de bijutier cercetară tot ce avea pe ea această clientă.

— Domnul Ponti?

— Spune-mi Sally, scumpete. Cu ce te pot ajuta?

Bride flutură înștiinţarea de întârziere***? J***

de plată și-i spuse că venise să achite suma și să ia obiectul reparat. Sally examină bonul.

— A, da, zise el. Inel pentru degetul mare. Instrument de suflat. Sunt în spate. Vino cu mine.

S-au dus împreună într-o cameră dosnică, unde ghitare și cornuri atârnau pe pereţi și tot felul de piese metalice acopereau faţa de pe masă. Lucrătorul de acolo îşi luă ochiul de la lupă ca s-o examineze pe Bride și mai apoi bonul. Se duse la un dulap, de unde scoase o trompetă învelită într-o cârpă violetă.

— De inel pentru degetul mic n-a pomenit, zise reparatorul, dar i-am dat unul, oricum. Pretenţios tip, chiar pretenţios.

Bride luă trompeta, gândindu-se că nici nu știa că Booker avea una şi cânta la» J

ea. Dacă ar fi fost mai curioasă, ar fi aflat că de aici provenea gropiţa întunecată de deasupra buzei de sus. Îi înmână lui Sally suma datorată.

— Simpatic, totuși, și deștept pentru un băiat de la ţară, a zis reparatorul.

— De la ţară? s-a încruntat Bride. Nu-i de la tară. Locuiește aici.

? 3

— A, da? Mie mi-a spus că este dintr-un orășel din nord, a zis Sally.

— Whiskey, a spus reparatorul.

— Despre ce vorbiţi? a întrebat Bride.

— Amuzant, nu? Cine poate uita un oraș numit Whiskey? Nimeni, iată cine.

Bărbaţii pufniră în râs și începură să strige alte nume memorabile de orașe: Intercourse, Pennsylvania; No Name, Colorado; Hell, Michigan; Clephant Butte, New Mexico; Pig, Kentucky; Tightwad, Missouri. În cele din urmă, epuizaţi de propria distracţie, îşi reîndreptară atenţia spre clientă.

— Uite ce e, a zis Sally. Nouă ne-a dat altă adresă. Pentru redirecţionare.

3

Bărbatul căută prin Rolodex.

— Uite. Cineva pe nume Olive. Q. Olive. Whiskey, California.

— Fără nicio stradă?

— Hai, iubire. Cine zice că sunt străzi într-un oraș numit Whiskey? Sally se distra de minune, amuzându-se şi în același timp făcând-o pe frumușica neagră să stea mai mult în prăvălia sa. Poate trasee de căprioare, adăugă el.

Bride plecă repede din prăvălie, dar realiză imediat că nu erau taxiuri disponibile. Fu obligată să se întoarcă și să-l roage pe Sally să-i cheme unul prin telefon.

Sofia

Ar trebui să fiu tristă. Taţi mi-a sunat supraveghetorul să-i spună că a murit mami. Am cerut un avans pentru a-mi cumpăra un bilet de avion ca să merg la înmormântare, presupunând că ofiţerul responsabil îmi va da voie. Îmi amintesc fiecare centimetru din biserica în care se va ţine slujba. Suporturile de lemn pentru biblii şi băncile, lumina verzuie de la fereastra din spatele capului reverendului Walker. Și mirosurile – parfum, tutun și altceva. Dumnezeire, poate. Curat, aranjat și foarte binefăcător, ca și colţul de sufragerie de la mami de-acasă.

Tapetul alb-albastru pe care ajunsesem să-l cunosc mai bine decât propria mea faţă. Trandafiri, liliac, clématite în toate nuanţele de albastru pe un fundal alb ca neaua. Stăteam acolo uneori și câte două ore; o penitenţă tăcută, o pedeapsă pentru ceva de care nu-mi amintesc acum, nu știam nici atunci. Făcusem oare pe mine? Mă bătusem cot la cot cu fiul vreunui vecin? Abia așteptam să plec din casa lui mami și să mă mărit cu primul bărbat care mă cerea. Doi ani cu el au fost la fel – obedientă, tăcere, un colţ alb-albastru mai mare. Să predau era singura mea plăcere.

Trebuie să recunosc, totuși, că regulile lui mami, disciplina ei strictă, m-au ajutat să supravieţuiesc la Decagon. Până în ziua eliberării, când am izbucnit. Chiar am izbucnit. Am bătut-o măr pe fata neagră care depusese mărturie împotriva mea. Bătaia pe care i-am tras-o, lovind-o cu pumnii și cu picioarele, m-a eliberat mai mult decât eliberarea condiţionată. Simţeam că sfâşii

5 J 3

tapetul alb-albastru, întorc palme și-l scot din viaţa mea pe diavolul atât de bine cunoscut lui mami.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea. De ce n-a chemat poliţia. Ochii ei, îngheţaţi de frică, m-au încântat atunci. Dimineaţa, cu faţa umflată de atâta plâns, am deschis ușa. Pe asfalt erau dâre subţiri de sânge și lângă ele am găsit un cercel cu perlă. Poate că era al ei, poate că nu. L-am păstrat, oricum. De ce-l mai am încă în portmoneu? Un fel de memento? Când îmi îngrijesc pacienţii – le pun proteza înapoi în gură, îi frec pe spate, le masez coapsele ca să limitez escarele, sau când le șterg cu buretele pielea atârnândă, înainte de a-i da cu loţiune, în mintea mea o reasamblez pe fata neagră, o vindec, îi mulţumesc. Pentru că m-a eliberat.

Îmi pare rău, mami.

Soarele și luna îşi împărţeau orizontul cu o prietenie distantă, netulburaţi unul de altul. Bride nu observă că lumina desena un cer ca de carnaval. Pămătuful şi 3 briciul erau împachetate în cutia trompetei și puse în portbagaj. Se gândi la amândouă până o distrase muzica de la radioul

Jaguarului. Nina Simone era prea agresivă, făcând-o pe Bride să se gândească la altceva, nu la ea însăși. Schimbă pe soft jazz, mai potrivit pentru interiorul din piele al mașinii, o muzică de fond mai liniștitoare pentru anxietatea pe care trebuia să şi-o tempereze. Niciodată nu făcuse ceva atât de nesăbuit. Motivul acelei urmăriri nu era dragostea, știa asta; se simţea mai mult jignită decât furioasă și de aceea pătrunse într-un teritoriu necunoscut, ca să dea de singura persoană în care avusese vreodată încredere, care o făcuse să se simtă în siguranţă, colonizată, cumva. Fără el, lumea era mai mult decât derutantă – superficială, rece, deliberat ostilă. Ca atmosfera din casa mamei sale, unde nu ştiuse niciodată ce trebuia făcut sau spus și nu-și amintea regulile. Să lase lingura în bolul cu cereale sau s-o așeze lângă bol; să-și lege șireturile cu fundă sau cu un nod dublu; să-și ruleze ciorapii până la glezne sau să-i întindă în sus pe gambe? Care erau regulile şi când se schimbau? Când a murdărit cearșaful cu primul sânge menstrual, Sweetness a plesnit-o și apoi a împins-o în vana cu apă rece. Șocul îi fusese atenuat de satisfacţia de-a fi fost atinsă, manipulată de o mamă care evita contactul fizic ori de câte ori era posibil.

Cum putuse el să-i facă una ca asta? De ce să-i distrugă tot confortul și toată siguranţa emoţională? Într-adevăr, reacţia ei imediată la plecarea lui fusese prostească, stupidă. Ca isteriile unui copil de clasa a treia, care n-are habar ce-i viaţa.

El era o parte a durerii – nicidecum un salvator, iar viaţa ei era acum praf din cauza lui. Bucăţelele pe care le însăilase: strălucirea personală, stăpânirea unei profesii interesante, chiar creative, libertatea sexuală şi, **7 7 3 7**

mai presus de orice, o pavăză care o proteja de orice sentiment prea intens, fie el mânie, rușine sau iubire. Reacţia ei la atacul fizic nu era mai puţin lașă decât răspunsul la o despărţire bruscă, neexplicată. Cel dintâi produsese lacrimi; cea de-a doua un sec „Da, și?”. Chelfăneala Sofiei fusese ca palma lui Sweetness, minus

plăcerea de a fi atinsă. Ambele confirmau neajutorarea ei în faţa cruzimii derutante.

3

Prea slabă, prea speriată ca s-o sfideze pe Sweetness, sau pe proprietar, sau pe Sofia Huxley, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să lupte în sfârșit pentru ea și să-l înfrunte pe primul bărbat în faţa căruia îşi deschisese sufletul, fără să-şi dea seama că el îşi bătea joc de ea. Pentru asta era nevoie de curaj și, cum avusese succes în carieră, presupunea că avea din plin așa ceva. Curaj şi frumuseţe exotică.

3 3

Bărbaţii din magazinul lui Sally spuseseră că Booker locuia în Whiskey. Poate se întorsese acolo. Poate nu. Poate că trăia cu domnișoara Q. Olive, o altă femeie pe care nu o dorea, sau poate îşi văzuse de drum. Oricare ar fi fost situaţia, Bride avea să-l găsească, să-l silească să-i explice de ce nu merita un tratament mai bun din partea lui și, în al doilea rând, ce voise să spună prin „nu ești femeia”? Cine? Femeia asta de aici? Asta care conduce un Jaguar într-o rochie sidefie de cașmir și cu ghete de blană de iepure periată, de culoarea lunii? Frumoasa asta – conform tuturor celor care au ochi să vadă – care conduce un ditamai departamentul într-o companie valorând un miliard de dolari? Cea care se gândea deja la noi linii de producţie – pentru gene, de exemplu? Pe lângă sâni, orice femeie (genul lui sau nu) îşi dorea gene mai lungi și mai dese. O femeie putea fi slabă ca o cobră şi moartă de foame, dar dacă avea tate ca niște grepfruturi și ochi de raton, era pe culmile fericirii. Corect. Se va ocupa de asta imediat după această călătorie.

Șoseaua devenea tot mai puţin aglomerată pe măsură ce se îndrepta spre est și apoi spre nord. Curând, îşi imagina, pădurile vor mărgini drumul și o vor supraveghea, cum făceau întotdeauna arborii. Peste câteva ore va fi în ţinutul văii de

3

nord: puncte forestiere, cătunuri nu mai bătrâne

decât vârsta ei, drumuri neasfaltate bătrâne ca triburile. Cât încă era pe autostradă se decise să caute un restaurant, să mănânce și să se aranjeze, înainte de a intra într-un ţinut mai sălbatic unde adio confort. Un panou publicitar de pe marginea drumului făcea reclamă la un brand de benzină, patru de mâncare, două de cazare. După încă vreo cinci kilometri, Bride părăsi autostrada și intră în oază. Restaurantul ales de ea era imaculat și gol. Mirosurile de bere şi tutun nu erau recente, nici drapelul confederat înrămat pe care se cuibărea cel american oficial.

— Da?

Ochii chelneriţei de la tejghea erau larg deschiși şi alunecoși. Bride era obișnuită **3 3 3 3**

cu acea privire, ca și cu gura căscată cu care venea la pachet. Îi amintea de primirea de care avusese parte în primele ei zile de scoală. Era șocantă, ca şi cum ar fi avut trei ochi.

— Aş dori o omletă albă, fără brânză.

— Albă? Adică fără ouă?

— Nu. Fără gălbenușuri.

Bride înghiţi cât putu din versiunea aia ţărănească de hrană comestibilă, apoi se interesă de toaleta pentru doamne. Lăsă o bancnotă de cinci dolari pe tejghea, în caz că ospătăriţa ar fi crezut că vrea s-o șteargă englezește. La baie i se confirmă că avea toate motivele să fie alarmată de lipsa totală a părului pubian. Apoi, privindu-se în oglinda de deasupra chiuvetei, observă că decolteul rochiei de cașmir îi stătea strâmb, tras într-o parte atât de mult, încât umărul stâng era dezgolit. Ajustându-l, văzu că alunecarea rochiei nu se datora nici posturii ei neadecvate, nici vreunui defect de fabricaţie. Partea de sus a rochiei

3

atârna pur și simplu pe ea, ca și cum în loc de mărimea 2 ar fi cumpărat mărimea 4 și n-ar fi observat diferenţa decât acum. Dar **3**

rochia îi venise perfect la începutul călătoriei. Poate, îşi spuse ea, era un defect al ţesăturii sau unul de design;

altfel, însemna că slăbea în ritm rapid. Ceea ce nu era o nenorocire. În profesia ei nu erai niciodată prea slabă. Pur și simplu îşi va alege îmbrăcămintea cu mai multă grijă. O străbătu un fior de frică amintindu-şi de lobii urechilor

3

modificaţi, dar nu îndrăzni să facă legătura cu alte schimbări corporale.

Numărând restul și gândindu-se cât bacșiș să lase, Bride se interesă cum poate ajunge la Whiskey.

— Nu-i departe, zise chelneriţa cu ochi de insectă şi zâmbet fals. Două sute de ki3

lometri, două sute cincizeci. Ajungeţi până la lăsarea serii.

Asta numea gunoiul ăsta rural „nu departe”? Două sute cincizeci de kilometri? făcu plinul, ceru să i se controleze anvelopele și o luă spre autostradă. În ciuda asigurărilor date de chelneriţă, era deja beznă când văzu o ieșire marcată nu cu un

3

număr, ci cu un nume – Whiskey Road.

Măcar drumul era asfaltat; îngust și șerpuit, dar asfaltat. Poate că din acest motiv trecu pe faza lungă și acceleră. Nici nu-și dădu seama ce i s-a întâmplat. Automobilul nu se înscrise în curba strânsă a drumului și se izbi de ceea ce era, probabil, cel dintâi și cel mai mare copac, încercuit de tufișuri care-i ascundeau partea inferioară a trunchiului. Bride se luptă cu airbag-ul, mișcându-se atât de repede și atât de panicată, încât nu observă că piciorul îi era prins și răsucit între pedala de frână și portiera îndoită decât în momentul în care, încercând să şi-l elibereze, fu anihilată de durere. Reuși să-şi desfacă centura 3 5

de siguranţă, dar cam asta era tot ce putea face. Zăcea acolo într-o poziţie ciudată, pe scaunul șoferului, încercând să-și scoată piciorul stâng din gheata elegantă cu blăniţă de iepure. Eforturile se dovediră atât dureroase, cât şi inutile. Întinzându-se și răsucindu-se, reuși să ajungă la mobil, dar ecranul acestuia era negru, cu excepţia

mesajului „Lipsă reţea”. Șansele ca la acea oră în noapte să treacă o mașină erau mici, dar nu excluse, așa că se apucă să claxoneze cu disperare, sperând că va reuși ceva mai mult decât să sperie bufniţele. Numai că nu sperie pe nimeni, pentru că nu se auzi niciun sunet. Asta era, n-avea decât să zacă acolo tot restul nopţii, trecând prin toate stările: teamă, furie, durere, smiorcăieli. Luna era un rânjet fără dinţi și chiar stelele, văzute prin creanga căzută ca un braţ sugrumător peste parbriz, o înfricoșau. Bucata de cer pe care o vedea era ca un covor întunecat de cuţite scânteietoare 2

Îndreptate spre ea și așteptând cu nerăbdare să fie eliberate. Se simţea rănită de tot

2 universul – o conștiinţă a forţelor maligne care o preschimbau dintr-o aventurieră cutezătoare într-o fugară.

Soarele abia se zărea la răsărit, o felie de caisă tachinând cerul cu promisiunea de a se revela în întregime. Odată cu zorii, Bride, schingiuită de cârcei și de durerea de picior, simţi totuși un dram de speranţă. Un motociclist fără cască, un camion plin de tăietori de lemne, un violator în serie, un băiat pe bicicletă, un vânător de urși – chiar nu era nimeni care să-i dea o mână de ajutor? În timp ce-și imagina cine sau ce ar putea-o salva, o feţișoară de albeaţa osului apăru la geamul din dreptul scaunului din dreapta. O fată, foarte tânără, în braţe cu un pisoi negru, o privea cu cei mai verzi ochi văzuţi vreodată de Bride.

Î

„Ajută-mă! Te rog, ajută-mă!” ar fi ţipat Bride dacă ar fi avut puterea.

Fata o privi multă, multă vreme, apoi îi întoarse spatele și dispăru.

— O, Doamne, şopti Bride.

Halucina oare? Dacă nu, în mod sigur fata plecase după ajutor. Nimeni, nici măcar un alienat mintal ori un individ predispus genetic la violenţă n-ar fi lăsat-o acolo. Nu-i așa? Brusc, așa cum nu se întâmplase în întuneric, copacii din jur care prinseseră viaţă în zori o speriară

zdravăn, iar liniștea i se păru terifiantă. Se hotărî să pornească motorul, să dea în marșarier și să smulgă Jaguarul de acolo, neţinând seama de picior. Tocmai când răsuci cheia în contact și auzi zgomotul scrâșnit al bateriei moarte, apăru un bărbat. Bărbos, cu un păr lung și blond și niște ochi negri înguști. Viol? Omor? Bride tremură văzându-l cum o privește cu ochii mijiţi prin geam. Apoi plecă. După câteva minute, care lui Bride i se părură ore, bărbatul se întoarse cu un fierăstrău și o rangă. Înghiţind în sec și ţeapănă de frică, îl urmări cum retează creanga de pe capotă, apoi, scoţând din buzunarul de la spate al pantalonilor un patent, cum meșterește la portieră și o deschide, cu o smucitură. Ţipătul de durere al lui Bride o sperie pe fetiţa cu ochi verzi, care urmărea de aproape scena cu gura căscată. Cu grijă, bărbatul scoase piciorul lui Bride de sub pedala de frână și-l îndepărtă de ușa distrusă a mașinii. Părul îi atârna peste ochi când o ridică de pe scaunul șoferului. Tăcut, nepunând întrebări şi neoferind alinare verbală, o prinse bine pe Bride în braţe. Cu fetiţa cu ochi de smarald ţinându-se scai după ei, o purtă aproape un kilometru pe o cărare nisipoasă ce ducea la o construcţie care arăta ca un depozit și ar fi putut fi casa unui ucigaș. Înfășurată în braţele lui și în durere, Bride repetă întruna:

— Nu-mi face rău, te rog, nu-mi face rău, înainte de a leșina.

— De ce are pielea atât de neagră?

— Din același motiv pentru care tu ești atât de albă.

— O, vrei să spui, ca pisoiul meu?

— Exact. Aşa s-a născut.

3

Bride îşi supse dinţii. Ce conversaţie firească între mamă și fiică. Se prefăcea că doarme, trăgând cu urechea de sub pătura Navajo, cu glezna proptită pe o pernă, pulsând de durere în gheata îmblănită. Salvatorul o adusese pe Bride în improvizaţia asta de casă și, în loc s-o violeze și s-o tortureze, o rugase pe nevastă-sa să aibă grijă de ea, iar el plecase cu camioneta. Zisese că nu era

sigur, dar avea șanse să dea peste unicul doctor din zonă la ora aia matinală. Nu credea că era vorba de o simplă entorsă, mai spusese bărbosul. Poate că glezna era ruptă. Fără telefon, n-avea de ales decât să se urce în camionetă și să meargă în sat, după doctor.

— Pe mine mă cheamă Evelyn, îi spuse nevasta. Soţul meu este Steve. Cum te cheamă?

— Bride. Doar atât, Bride.

Pentru prima oară, numele ei inventat nu suna monden. Suna a Hollywood, nume de adolescentă. Asta până când Evelyn făcu un gest către fetiţa cu ochi de smarald.

— Bride, ea e Raisin. De fapt am numit-o Rain, pentru că acolo am găsit-o, dar ea preferă să i se spună Raisin.

— Îţi mulţumesc, Raisin. Mi-ai salvat viaţa. Chiar mi-ai salvat-o.

Bride, recunoscătoare pentru încă un nume vanitos, lăsă o lacrimă să-i curgă pe obraz. După ce o ajută să se dezbrace, Evelyn îi dădu o cămașă cadrilată de tăietor de lemne, din ale soţului ei.

— Vrei să-ţi fac ceva de mâncare? Terci *f* de ovăz? Sau pâine caldă cu unt? Ai stat acolo captivă toată noaptea.

Bride refuză; politicos, spera. Nu voia decât să mai doarmă puţin.

Evelyn aranjă pătura în jurul musafirei, grijulie cu piciorul proptit, și nu se mai osteni să reia șoptit, în drum spre chiuvetă, conversaţia despre pisica albă sau neagră. Era o femeie înaltă, cu solduri demodate, și o coadă lungă, castanie i se bălăbănea la spate. Lui Bride îi amintea de o actriţă dintr-un film, nu unul recent, ci o peliculă din anii patruzeci sau cincizeci, când starurile aveau chipuri deosebite, nu ca acum, când doar coafura face diferenţa între o 3

actriţă și alta. Dar nu putea lega niciun nume de acea amintire – actriţa sau filmul.

3

Micuţa Raisin, pe de altă parte, nu semăna cu nicio persoană văzută de Bride – piele albă ca laptele, păr ca abanosul, ochi de neon, vârstă nedeterminată. Ce spusese Evelyn? „Acolo am găsit-o” În ploaie.

Casa lui Steve și a lui Evelyn părea a fi un studio sau o hală de mașini transfor**3**

mată: un spaţiu larg, mobilat cu mese, scaune, o chiuvetă, o sobă de gătit cu lemne și canapeaua zgrepţănată pe care stătea întinsă Bride. În dreptul unui perete era un război de ţesut, iar lângă el mici coșuleţe cu gheme. Deasupra, un luminator care ar fi avut nevoie de o spălătură bună cu furtunul. Prin toată încăperea, lumina, neajutată de electricitate, se mișca precum apa – o umbră de colo putea să dispară într-o clipită, în timp ce o rază care atingea un vas de aramă avea nevoie de minute bune ca să se dizolve. O ușă deschisă în spate lăsa să se vadă o cameră cu două paturi, unul din frânghii, unul de fier. Niște carne, poate pui, se frigea în cuptor în timp ce Evelyn și copila tăiau ciuperci și ardei pe masa grosolană, fabricată în gospodărie. Din senin, începură să cânte un vechi și tâmpit cântec hipiot:

„Pământul ăsta-i pământul tău, pământul ăsta-i pământul meu...”

Pe Bride o fulgeră atunci o amintire încă vie: Sweetness fredonând un blues în timp ce spăla niște chiloţi în chiuvetă și micuţa Lula Ann ascunzându-se după ușă ca s-o audă. Ce plăcut ar fi fost dacă mama și fiica ar fi putut cânta împreună! Cu acest vis în minte, căzu într-un somn adânc, doar ca să fie trezită pe la prânz de niște voci bărbătești tunătoare. Steve, însorit de un doctor foarte bătrân şi botit, îşi făcură apariţia tropăind.

— Dânsul e Walt, anunţă Steve.

Rămase în picioare lângă canapea, arborând ceva ce aducea cu un zâmbet.

— Dr. Muskie, zise doctorul. Walter Muskie, doctor în medicină, ştiinţe naturale, drept, finanţe și nu numai.

Steve râse:

— Glumeşte.

y

— Bună ziua, zise Bride, mutându-şi privirea de la picior la chipul doctorului și înapoi. Sper că nu-i ceva grav.

— O să vedem, răspunse dr. Muskie.

Bride trase aer printre dinţii încleștaţi când doctorul îi tăie eleganta botină albă. Cu o mână expertă și lipsit de empatie îi examină glezna și anunţă că era cel puţin fracturată şi de netratat acolo, acasă la Steve – trebuia să meargă la clinică pentru radiografie, ghips și așa mai departe. Tot ce putea face, sau avea să facă, era s-o cureţe și s-o lege, ca să nu se umfle și mai tare.

Bride refuză să plece. Brusc, i se făcuse atât de foame încât deveni nervoasă. Voia să facă o baie și apoi să mănânce, înainte de a fi dusă într-o clinică rurală scârboasă. Până una alta, îi ceru doctorului Muskie niște analgezice.

— Nu, zise Steve. Nici vorbă. Respectăm priorităţile. În plus, nu avem la dispoziţie chiar toată ziua.

Steve o cără în braţe până la camionetă, o înghesui între el și doctor și demară.

După două ore, când cei doi se întoarseră cu mașina de la clinică, Bride trebui să recunoască faptul că atela și medicamentele îi potoliseră durerea. Clinica din Whiskey era peste drum de oficiul poștal, la parterul unei încântătoare case de lemn albastră ca marea, care adăpostea și o frizerie. Pe geamurile de la etaj erau lipite reclame pentru haine la mâna a doua. Ce loc învechit, îşi spuse Bride, așteptându-se să fie dusă într-o sală la fel de învechită. Spre surprinderea ei, echipamentul era la fel de modern ca al chirurgului ei plastic.

Dr. Muskie zâmbi văzându-i mirarea.

— Tăietorii de lemne sunt ca soldaţii, explică el. Se trezesc cu răni urâte și au nevoie de cea mai bună și mai rapidă îngrijire.

După ce examină radiografia, dr. Muskie o anunţă că va trăi, dar va avea nevoie de cel puţin o lună de recuperare – poate chiar șase săptămâni.

— Sindesmoză, îi spuse el pacientei ignorante. Între

fibulă și tibie. Poate operaţie – dar probabil că nu, dacă faci ce spun eu.

Îi prinse glezna în aţele, zicând că o va pune în ghips când se va mai dezumfla. Pentru asta, trebuia să mai vină o dată la cabinetul lui.

După un ceas, era înapoi în camionetă, șezând lângă Steve, cu piciorul stâng ţinut atât de drept sub bord cât îngăduia atela. După ce fu purtată înapoi în casă, Bride descoperi că îi dispăruse foamea pe măsură ce sentimentul că era murdară şi că miro

3

sea a acru devenea tot mai copleșitor.

— Aș dori să fac o baie, vă rog, zise ea.

— Nu avem baie, zise Evelyn. Deocamdată pot să te spăl cu buretele. Când ţi se însănătoșește glezna, am să încălzesc apă pentru cadă.

O lună de găleată cu zoaie, veceu în curte, copaie de tablă, canapea incomodă și dărâmată? Bride începu să plângă, iar ei îi dădură pace, în timp ce Rain și Evelyn pregăteau masa.

Mai târziu, după ce familia termină de mâncat, Bride încercă să-și învingă stânjeneala și acceptă un lighean cu apă rece ca să-și clătească faţa și să se spele la subraţ.

Apoi se învioră suficient cât să zâmbească și să ia farfuria întinsă de Evelyn. Potârnichi erau, nu pui, cu un sos gros de ciuperci. După ce mâncă, Bride se simţi mai mult decât rușinată – plângea din minut în minut, era irascibilă, se purta ca un copil și nu voia să se îngrijească sau să accepte cu graţie ajutorul celorlalţi. Se trezise printre oameni cu o viaţă cât se poate de simplă, gata s-o ajute fără ezitare, fără să-i ceară nimic în schimb. Dar, cum se întâmplă de cele mai multe ori, recunoștinţa şi rușinea ei nu durară mult. O tratau ca pe o pisică sau un căţel de pripas cu o labă ruptă, de care le era milă. Ursuză şi nemulţumită ***9 9***

de cum îi arăta manichiura, o întrebă pe Evelyn dacă are cumva o pilă de unghii sau vreo ojă. Rânjind, Evelyn îşi ridică mâinile în aer, fără să vorbească. Pricepu ideea:

mâinile lui Evelyn nu erau tocmai făcute pentru a ţine piciorul fin al paharului, ci mai mult pentru a tăia surcele și a suci gâtul puilor. Cine erau oamenii aceștia, se întrebă Bride, și de unde apăruseră? Pe ea n-o întrebaseră de unde era şi ***9***

unde se ducea. Pur și simplu o îngrijeau, o hrăneau și-i duseseră mașina la reparat. Era prea greu, prea straniu pentru ea să priceapă de ce aveau grijă de ea – gratuit, fără s-o judece sau fără cea mai mică curiozitate în ceea ce privește persoana ei ori destinaţia călătoriei. Din când în când, se întreba dacă aveau vreun plan ascuns. Ceva rău. Dar zilele treceau şi nimic nu tulbura plictiseala. Uneori, Steve și Evelyn îşi omorau timpul șezând afară după cină, cântând melodii de Beatles ori Simon & Garfunkle – Steve zdrăngănea la chitară, iar Evelyn îl acompania cu o voce afonă de soprană. Râsul lor răsuna printre versuri greșite și acorduri ratate.

În următoarele săptămâni, după mai multe vizite la clinică, exerciţii pentru picior, timp în care aștepta să-i fie reparat Jaguarul, Bride află că gazdele ei erau trecute de cincizeci de ani. Steve era absolvent de Reed Collège, Evelyn de Ohio State. Printre cascade de râs, îi povestiră cum s-au întâlnit. Mai întâi în India (Bride văzu lumina amintirilor plăcute strălucind în privirile pe care le schimbară), apoi la Londra şi iarăși la Berlin. În cele din urmă, în Mexic, căzuseră de acord să renunţe la genul ăsta de relaţie (Steve atinse obrazul lui Evelyn cu dosul degetului), așa că se căsătoriseră în Tijuana și „se mutaseră în California ca să aibă o viaţă adevărată”.

3

Invidia lui Bride, privindu-i, era infantilă, dar nu şi-o putea stăpâni.

— Prin „adevărată” vreţi să spuneţi „săraca?

Zâmbi ca să-şi ascundă maliţiozitatea. **3 3**

— Ce înseamnă „săracă”? Fără televizor? ridică Steve din sprâncene.

înseamnă fără bani, zise Bride.

— Același drac, răspunse el. Fără bani, fără televizor.

înseamnă fără mașină de spălat, fără frigider, fără baie, fără bani!

— Banii te-au scos din Jaguarul ăla? Banii ţi-au salvat fundul?

3

Bride clipi, dar avu atâta minte cât să nu spună nimic. Ce știa ea de fapt despre binele făcut de dragul binelui sau despre iubirea fără posesiuni?

Rămase la ei șase săptămâni dificile, așteptând să poată merge din nou și să i se repare mașina. S-a dovedit că unicul atelier mecanic fusese nevoit să comande balamale sau o portieră complet nouă pentru Jaguarul ei. Faptul că dormea într-o casă unde noaptea întunericul era deplin îi dădea lui Bride senzaţia că se află într-un»

coșciug. Probabil că cerul era spuzit de mai multe stele decât văzuse ea vreodată. Dar înăuntru, sub luminatorul jegos și fără electricitate, îi era greu să adoarmă.

În cele din urmă, dr. Muskie s-a întors ca să-i scoată ghipsul și să-i dea o proteză detașabilă cu care să poată şchiopăta prin casă. Priveliștea bucăţii de piele care stătuse ascunsă sub ghips o făcu pe Bride să se înfioare de dezgust. Ceva mai bun și decât scoaterea ghipsului era faptul că Evelyn, respectându-și cuvântul, turnă găleată după găleată de apă fierbinte într-o cadă de zinc. Apoi îi dădu lui Bride un burete, un prosop și o bucată de săpun brun, din ăla care face greu clăbuci. După săptămâni în care se spălase ca o vrăbiuţă, se cufundă în apă cu recunoștinţă, prelungind săpunitul până ce apa se răci complet. Ridicându-se în picioare ca să se șteargă, descoperi că pieptul îi era plat. Complet plat, doar sfârcurile mai dovedeau că aceea nu era spinarea. Șocul fu atât de mare încât căzu înapoi în apa murdară, ţinându-și prosopul peste piept ca pe un scut.

Probabil sunt bolnavă, pe moarte, se gândi ea. Îşi strânse prosopul ud în jurul locului unde cândva sânii se afișau trufași, 3 3

așteptând buzele amanţilor înnebuniţi. Încercând să-

și stăpânească panica, o strigă pe Evelyn:

— Ai cumva ceva de îmbrăcat și pentru mine, te rog?

— Sigur, răspunse Evelyn și după câteva minute îi aduse un tricou și o pereche de blugi.

Nu făcu nicio remarcă în legătură cu pieptul lui Bride sau cu prosopul ud. O lăsă pur și simplu să se îmbrace în intimitate. Când Bride o strigă din nou ca să-i spună că blugii erau prea mari ca să-i stea pe șolduri, Evelyn îi schimbă cu o pereche de-ai lui Rain, care îi veniră perfect. Când m-am făcut atât de mică? se întrebă Bride.

Avu de gând să se întindă numai un minut, ca să-și domolească spaima, să-și adune gândurile și să înţeleagă ce se întâmplă cu trupul ei micșorat, dar, fără să-i fie somn, adormi brusc. Acolo, în hăul întunecat, răsări un vis puternic, trăit intens. Mâna lui Booker se mișca între pulpele ei, iar când braţele ei se ridicară în aer şi se în**3 3**

colăciră peste spinarea lui, el își scoase degetele și-i împinse între picioare ceea ce se numește mândria și bogăţia naţiunilor. Ea începu să șoptească sau să geamă, dar buzele lui îi presau gura. Îşi încrucișă picioarele peste șoldurile lui zbuciumânde, ca și cum ar fi vrut să le încetinească ritmul ori să le ajute ori să le ţină în loc. Bride se trezi udă şi murmurând. Totuși, când atinse

3 3

locul în care îi fuseseră până nu demult sânii, murmurul se transformă în suspine. În momentul acela înţelese că schimbările

3

nu începuseră atunci când plecase el, ci fiindcă plecase el.

Stai liniștită, îşi spuse ea; în mintea ei era o învălmășeală, dar avea s-o limpezească, să se poarte ca și cum totul ar fi normal.

Nimeni nu trebuie să știe, nimeni nu trebuie să vadă. Trebuie să vorbească şi să se comporte ca de obicei, ca spălatul părului după baie. Şchiopătând până la chiuveta din bucătărie, turnă apă din carafa într-un lighenaș, îşi săpuni și apoi clăti părul. În timp ce căuta din ochi un

prosop uscat, intră Evelyn.

— O, Bride, zise ea, zâmbind. Ai prea mult păr pentru un prosopel de vase. Hai să stăm afară şi să-l uscăm la soare şi la aer

J

curat.

— Da, sigur, zise Bride.

Era important să se poarte normal, gândi ea. Poate că așa schimbările din trupul ei se vor inversa, sau cel puţin se vor opri. O urmă pe Evelyn până la o bancă de fier ruginită, amplasată în curtea scăldată într-o lumină vie, ca de platină. Lângă bancă se afla o măsuţă, cu o cutie de marijuana și o sticlă neetichetată de băutură pe ea. Uscând părul lui Bride cu prosopul, Evelyn pălăvrăgea ca în orice salon de înfrumuseţare. Ce fericită era trăind aici sub stele cu un bărbat perfect, ce multe învăţase călătorind, ţinând gospodăria fără facilităţile moderne – pe care le numea gunoaie bune de aruncat fiindcă nu aveau viaţă lungă –, cum le îmbunătăţise Rain viaţa.

? 5

Când Bride o întrebă când şi de unde apăruse Rain, Evelyn se așeză și turnă puţin alcool într-o ceașcă.

— Mi-a luat ceva timp ca să înţeleg toată povestea, zise ea.

Bride o asculta atentă. Ar fi făcut orice. Orice, numai să nu se mai gândească la modificările trupului ei și apoi să se asigure că nu observă nimeni. Când îi dăduse tricoul la ieșirea din cadă, Evelyn nu remarcase şi nu scosese un cuvânt. Bride J

avusese sâni spectaculoși când fusese salvată din Jaguar; încă îi mai avea la clinica din Whiskey. Acum dispăruseră, ca după o mastectomie nereușită, care lăsase sfârcurile intacte. N-o durea nimic; organele funcţionau normal, cu excepţia straniei întârzieri a ciclului. Atunci, de ce fel de boală suferea? Una atât vizibilă, cât şi invizibilă. El e de vină, îşi spuse. Blestemul lui.

— Vrei un fum? Evelyn arătă spre cutia de tablă.

— Da, mersi.

Se uită la îndemânarea cu care Evelyn rulă ţigara și o luă cu recunoștinţă. Tuși după primul fum, dar apoi nu mai avu probleme.

Fumară în tăcere o vreme, până când Bride spuse:

— Spune-mi, ce înseamnă c-aţi găsit-o în ploaie?

— Aşa a fost. Steve şi cu mine veneam 5 3

acasă cu mașina de la un protest, nu-mi amintesc în legătură cu ce, și am văzut-o pe fetiţa asta, murată de ploaie, șezând pe un prag de cărămidă. Pe atunci aveam un Volkswagen vechi, iar el a încetinit, apoi a frânat. Amândoi am crezut că se rătăcise sau că-și pierduse cheia. El a parcat, a ieșit din mașină și s-a dus să vadă ce problemă avea. Mai întâi a întrebat-o cum o cheamă.

— Și ea ce-a răspuns?

— Nimic. N-a scos un cuvânt. Leoarcă cum era, și-a întors capul când Steve s-a lăsat pe vine în faţa ei, dar, mamă, când a atins-o pe umăr a sărit în sus ca arsă și a luat-o la fugă, împroșcând cu tenișii ei flească. Aşa că el s-a întors la mașină să ne 3 3 3 continuăm drumul spre casă. Dar a-nceput să toarne cu găleata, atât de tare încât nu mai vedeam prin parbriz. Așa că ne-am lăsat păgubași și am parcat lângă un restaurant. Se numea Brunos. Oricum, decât să așteptăm în mașină, am zis că mai bine intrăm, mai mult ca să ne adăpostim decât pentru cafeaua pe care am comandat-o.

— Deci pe ea aţi pierdut-o?

— Pentru moment, da.

Evelyn, terminându-și jointul, îşi reumplu paharul și sorbi din el.

— S-a întors?

— Nu, dar când ploaia s-a mai potolit și am plecat din restaurant, am zărit-o ghemuită lângă un Dumpster pe aleea din spatele clădirii.

— Doamne, zise Bride, înfiorându-se ca și cum ea ar fi fost pe aleea aia.

— Steve a fost cel care a decis să n-o lăsăm acolo. Eu nu eram chiar sigură că era treaba noastră, dar el s-a dus pur și simplu la ea și a înhăţat-o, și-a aruncat-o pe umăr.

Ea ţipa „Răpire! Răpire!”, dar nu prea tare. Nu cred că dorea să atragă atenţia asupra ei, în special a porcilor, vreau să spun a poliţiştilor. Am pus-o pe bancheta din spate, ne-am urcat și noi și am blocat ușile.

— Şi ea s-a mai liniștit?

7 7

— O, nu. A continuat să urle „Daţi-mi drumul!” și să izbească cu picioarele în scaunele noastre. Am încercat să-i vorbesc pe un ton cât mai cald, ca să nu se sperie de noi. Am zis: „Ești udă leoarcă, scumpo? Ea a răspuns: „Plouă, scorpie? Am întrebat-o dacă maică-sa știa că e afară în ploaie și ea a zis: „Da, și?” N-am știut ce să fac cu răspunsul ăla. Apoi a început să înjure. Nu-ţi poţi imagina cuvinte mai urâte în gura unui copil.

— Zău?

— Eu şi Steve ne-am uitat unul la ce*7*

lălăit şi, fără să vorbim, am decis ce-o să facem: o uscăm, o spălăm, o hrănim și apoi încercăm să aflăm a cui este.

— Spuneai că avea cam șase ani când aţi găsit-o? întrebă Bride.

— Așa zic. Nu știu, de fapt. N-a spus niciodată şi mă îndoiesc că știe. Nu mai 5 *7*

dinţi de lapte când am luat-o la noi.

Până acum nu i-a venit ciclul și are pieptul plat ca un skateboard.

Bride sări în sus. A fost de ajuns să audă ceva despre un piept plat că problema ei o izbi iar în moalele capului. Dacă nu ar fi împiedicat-o glezna, ar fi rupt-o la fugă, ţâșnind ca o rachetă departe de înfricoșătoarea bănuială că regresa spre dimensiunile unei fetiţe de culoare.

y

După încă o noapte şi-o zi, Bride se mai liniștise un pic. Nimeni nu observase și nici nu comentase cum arată, ce drept îi atârna tricoul pe piept, că nu avea găuri în urechi. Numai ea știa despre părul de la axilă și cel pubian, neras dar absent. Deci toate astea puteau fi o halucinaţie, ca visele ei intense pe care le avea când

reușea să adoarmă. Sau nu? De două ori se trezise noaptea și o găsise pe Rain aplecată deasupra ei sau ghemuită prin apropiere – nu ameninţătoare, doar privind-o. Dar când îi vorbise, fata dispăruse.

Neajutorată, nelalocul ei. Lui Bride îi era acum clar de ce lumea ducea aşa o» luptă cu plictiseala. Lipsită de distracţii sau de activităţi fizice, mintea amesteca J 2

haotic lucrurile, răspândind amintiri peste tot. O îngrijorare bine ţintită ar fi fost o îmbunătăţire fată de zdrenţele de! 5! gânduri disparate. Fără coerenţa limitată a unui vis, mintea îi sărea de la cum arătau unghiile ei atunci când se izbise de un stâlp, la evaluarea rochiei de gală a unei celebrităţi, la starea propriilor dinţi. Era blocată într-un loc atât de primitiv că nu avea nici măcar un radio pe care să-l asculte în timp ce se uita cum un cuplu îşi vedea de treburile zilnice – de grădinărit, curăţenie, gătit, ţesut, tuns iarba, despicat lemne, pus conserve. Nu avea cu cine să vorbească, cel puţin nu despre lucrurile care o interesau. Refuzul ei hotărât de a se gândi la Booker ceda invariabil. Dar dacă nu reușea să-l găsească? Dar dacă nu este cu domnul sau doamna Olive? Se va duce totul naibii dacă nu va reuși să dea el. Dar și dacă reușea, ce avea să facă sau să spună? Simţea că toată viaţa fusese dispreţuită și respinsă de toată lumea, mai puţin de Brooklyn și Sylvia, Inc. Booker era unica persoană pe care se simţea în stare s-o înfrunte – ceea ce era totuna cu a se confrunta pe sine, cu a se apăra. Nu valora și ea ceva? Cât de cât?

Îi era dor de Brooklyn, pe care o considera singura ei prietenă adevărată: loială, amuzantă, generoasă. Cine altcineva ar fi șofat atâta ca s-o găsească după nenorocirea aia sinistră de la motelul ieftin şi ar fi?

Îngrijit-o după aceea cu atâta devotament? Nu era corect, îşi spuse, s-o lase în întuneric și să nu știe unde e. Desigur, nu-i putuse împărtăși prietenei sale motivul fugii de acasă. Brooklyn ar fi încercat s-o facă să se răzgândească, ori, mai rău, ar fi tachinat-o și ar fi râs de ea. Ar fi convins-o că era o idee proastă și nesăbuită. Chiar

și așa, corect era s-o contacteze.

De vreme ce nu putea telefona, Bride se hotărî să-i scrie o scrisoare. Întrebată, Evelyn zise că nu avea hârtie de corespondentă, dar îi oferi lui Bride o coală din blocul pe care o învăţa pe Rain să scrie. Evelyn promise că-l va ruga pe Steve s-o pună la poștă.

Bride era expertă în memo-uri corporatiste, dar nu și în epistole personale. Ce să-i spună?

Deocamdată sunt OK...?

Îmi pare rău că am plecat fără să te anunţ...?

E o treabă pe care trebuie s-o fac singură, fiindcă...?

Când puse jos creionul, îşi examină unghiile.

De obicei, zgomotul făcut de Evelyn când lucra la războiul de ţesut o liniștea, dar în ziua asta clic-poc-urile suveicii și ale pedalei erau extrem de enervante. Indiferent pe ce drum o lua cu gândurile, posibilitatea de a se face de rușine o pândea la capăt. Să presupunem că Booker nu trăia într-un oraș numit Whiskey. Și dacă locuia aici, ce? Dar dacă era cu altă femeie? Ce avea ea să-i spună, la urma urmei, în afară de „Te urăsc pentru ce mi-ai făcut” sau „Te rog, întoarce-te la mine”? Poate că reușea să găsească ceva cu care să-l rănească, să-l rănească tare de tot. Deși gândurile îi erau confuze, se coagulau în jurul unei necesităţi: o neostoită nevoie de a-l înfrunta, indiferent de rezultat. Sătulă şi iritată de atâţia „dar dacă” și de zgomotul uneltei lui Evelyn, se hotărî să şchiopăteze până afară. Deschise ușa și strigă:

— Rain! Rain!

Fata era trântită în iarbă şi urmărea o coloană de furnici care-şi vedeau civilizat ***3***

de treaba lor.

— Ce-i? ridică Rain privirea.

— Vrei să ne plimbăm?

— La ce bun?

După tonul vocii, era clar că furnicile erau mult mai interesante decât compania lui Bride.

— Nu știu, răspunse Bride.

Pesemne că răspunsul îi plăcu. Fata sări în picioare

zâmbind și aranjându-și pantalonii scurti.

5

— Bine, dacă vrei tu.

Tăcerea dintre ele a fost la început firească, amândouă părând adâncite în propriile gânduri. Bride şchiopătând, Rain ţopăind și pierzând vremea în jurul tufelor și prin iarbă. După câteva sute de metri mai în josul drumului, vocea aspră a lui Rain rupse tăcerea.

— M-au furat.

— Cine? Steve și Evelyn, vrei să spui? Bride se opri și o privi pe Rain cum îşi scarpină gamba. Mi-au spus că te-au găsit afară, în ploaie.

— Da.

— Atunci de ce zici că te-au furat?

— Pentru că nu le-am cerut să mă ia şi ei nu m-au întrebat dacă vreau să merg.

— Atunci de ce te-ai dus?

— Eram udă și îngheţată. Evelyn mi-a dat o pătură și o cutie cu stafide să mănânc.

— Și-ţi pare rău că te-au luat? Cred că nu, se gândi Bride, altfel ai fi fugit.

— O, nu. Deloc. E cel mai bun loc. Şi în plus, n-am unde să mă duc.

Rain căscă şi-şi frecă nasul. 2 2

— Vrei să spui că nu ai o casă?

— Aveam, dar mama locuiește acolo.

— Așa că ai fugit de-acasă.

— Ba nu. Ea m-a dat afară. A zis „Dispari dracului de aici". Și eu am dispărut.

— De ce? De ce ar face una ca asta? De ce să-i facă cineva așa ceva unui copil? se miră Bride.

Nici Sweetness, care ani de zile nu suportase s-o privească sau s-o atingă, n-o dăduse niciodată afară.

— Pentru că l-am muşcat.

— Pe cine?

— Pe un tip. Client regulat. Unul dintre ăia pe care-i lăsa să-mi facă chestii. O, uite! Afine.

Rain căuta prin tufele de la marginea drumului.

— Stai puţin, zise Bride. Ce anume să-ţi facă?

— Și-a băgat chestia cu care face pipi în gura mea și i-am mușcat-o. Așa că ea și-a cerut iertare, i-a dat înapoi hârtia de douăzeci de dolari și m-a pus să aștept afară.

Afinele erau amare, nu din cele dulci, sălbatice, la care se așteptase.

— Nu mi-a dat voie să intru înapoi. Am tot bătut în ușă cu pumnii – a deschis-o o dată, ca să-mi arunce puloverul.

Rain scuipă ultima afină în colbul drumului.

Imaginându-și scena, Bride simţi că i se face rău la stomac. Cum putea cineva să-i facă una ca asta unui copil, oricărui copil, dar mai cu seamă propriei progenituri?

— Dacă te-ai mai întâlni cu maică-ta, ce i-ai spune?

Rain rânji.

— Nimic. I-aș tăia capul.

— O, Rain! Doar nu vorbești serios.

— Ba da. Mai demult mă gândeam foarte mult la asta. Cum ar arăta – ochii ei, gura ei, sângele ţâșnindu-i din gât. Mă simţeam mai bine și numai imaginându-mi scena.

Un strat neted de rocă ieșea în afară, în paralel cu drumul. Bride o luă de mână pe Rain și o duse blând până acolo. Se așezară amândouă. Niciuna nu văzu ciuta și puiul ei stând între copaci pe partea cealaltă a drumului. Căprioara care le urmărea era la fel de nemișcată ca pomul lângă care stătea. Puiul era lipit de crupa ei.

— Povesteşte-mi, zise Bride. Hai, zi-mi.

La sunetul vocii lui Bride, mama și puiul dispărură.

— Haide, Rain. Bride puse o mână pe genunchiul fetei. Povestește-mi.

Și ea începu să povestească, ochii de smarald scânteind, câteodată deschiși larg, alteori micșoraţi până formau niște crăpături verde închis, în timp ce descria șiretenia, memoria perfectă și curajul de care aveai nevoie pentru a trăi pe stradă. Trebuia să afli unde sunt toaletele publice, zise ea; cum să eviţi Protecţia copilului și poliţia; cum să scapi de beţivi și de drogaţi. Dar cel mai important

lucru era să știi unde puteai dormi în siguranţă. I-a luat mult timp să înveţe ce fel de oameni ţi-ar da bani şi cu ce intenţii, să memoreze ușile dosnice ale magazinelor alimentare și restaurantelor unde angajaţii generoși îţi dădeau de mâncare. Cea mai mare problemă era găsirea hranei și păstrarea ei pentru mai târziu. În mod deliberat nu-şi făcuse?

niciun fel de prieteni – tineri sau bătrâni, vagabonzi sau care-și făceau veacul într-un loc. Oricine te putea trăda sau putea să-ţi facă rău. Prostituatele de la colţuri erau >

cele mai cumsecade și o preveneau despre pericolele meseriei lor – indivizi care nu plăteau, poliţai care plăteau și apoi le arestau, bărbaţi care le molestau doar ca să se distreze. Lui Rain nu trebuia să i se reamintească asta, pentru că odată, când un tip super bătrân o rănise de-i dăduse sângele, maică-sa îl scosese în palme și-i strigase „Dispari!”, după care o spălase cu o pudră galbenă. Bărbaţii o speriau, mărturisi Rain, și-i făceau greaţă. Aștepta pe niște trepte la dispeceratul de camioane al Armatei Salvării când începuse ploaia. Spera că o doamnă de pe un camion i-ar fi putut da o haină sau niște pantofi, ca în alte dăţi când îi dăduse mâncare. Atunci apăruseră Evelyn și Steve, iar când el o atinsese, îşi aminti de bărbaţii care veneau acasă la maică-sa, așa că o rupse la fugă să se ascundă, ratând-o pe doamna cu mâncare.

Rain mai chicotea din când în când, în timp ce-și povestea viaţa de om fără adăpost, savurându-și faptele isteţe și evadările, în timp ce Bride încerca să nu verse lacrimi pentru altcineva decât ea însăși. Ascultând-o pe fata asta dură care nu-și pierdea timpul plângându-și de milă, simţea o apropiere surprinzător de lipsită de invidie. Ca prietenia dintre colegele de clasă.

Rain

S-a dus doamna mea neagră. Atunci când am văzut-o blocată în mașină, m-am speriat la început de ochii ei. Silky, pisica mea, are ochi ca ăia. Dar nu peste foarte mult timp a început să-mi placă mult. E foarte drăguţă. Uneori obișnuiam să mă uit la ea când dormea. Astăzi i-a venit

mașina, cu uşa bușită de altă culoare. Înainte de plecare, mi-a dăruit un pămătuf. Steve poartă barbă și nu-l vrea, așa că-l folosesc ca să perii blana pisicii. Sunt tristă, acum că a plecat. Nu mai am cu cine să vorbesc. Evelyn e foarte bună cu mine și Steve la fel, dar ei se încruntă sau se uită în altă parte dacă zic ceva despre cum era acasă la mama sau încep să le povestesc cât de isteaţă am fost când am stat pe străzi. Oricum, nu mai vreau să-i omor, ca atunci când am venit aici prima dată. Dar atunci am vrut să omor pe toată lumea – până mi-au adus un pisoi. Acum e ditamai pisica și îi spun totul. Doamna mea neagră mă ascultă povestind cum a fost. Steve nu mă lasă să vorbesc despre asta. Nici Evelyn. Ei cred că știu să citesc, dar nu știu – mă rog, poate puţin, firme și chestii. Evelyn se străduiește să mă înveţe. Ea îi zice școala de 5 ***9*** 5

acasă. Eu o numesc blabla-ul de acasă sau prostitul de acasă. Suntem o făcătură de familie – una OK, dar făcătură. Evelyn e o bună înlocuitoare de mamă, dar aș prefera o soră ca doamna mea neagră. Tată n-am, adică nu știu cine e, pentru că n-a locuit în casa mamei, dar Steve e întotdeauna aici, dacă nu merge în câte o zi să lucreze undeva. Doamna mea neagră e drăguţă, dar poate fi și dură. Când am pornit pe jos spre casă după ce i-am povestit totul despre viaţa mea dinainte de Evelyn și Steve, ne-a depășit un camion cu băieţi mari în remorcă. Unul a urlat: „Hei, Rain! Cine-i mămica aia?” Doamna mea neagră n-a întors capul, dar eu am scos limba și m-am strâmbat la ei. Unul dintre ei era Regis, un băiat pe care-l cunosc, fiindcă uneori vine la noi cu taică-su să ne aducă lemne de foc sau coșuri cu porumb. Șoferul, un băiat mai mare, a întors camionul ca să vină după noi. Regis a îndreptat spre noi o pușcă exact ca a lui Steve. Doamna mea neagră a văzut și și-a întins braţul să-mi apere faţa. Alicele i-au rănit mâna și braţul. Am căzut amândouă, ea peste mine. L-am văzut pe Regis pitindu-se când camionul a accelerat şi a ţâşnit înainte. Ce altceva

3 3 3

să fac decât s-o ajut să se ridice și s-o ţin de braţul

însângerat când ne-am grăbit să ajungem acasă, cât de repede se putea cu glezna ei. Steve i-a scos alicele mici din mână şi din braţ, zicând că se va duce la tatăl lui Regis și-i va spune totul. Evelyn a spălat-o de sânge pe doamna mea neagră și i-a turnat tinctură de iod pe toată mâna. Doamna mea neagră s-a strâmbat de durere, dar n-a plâns. Inima îmi bătea repede, fiindcă nimeni nu mai făcuse așa ceva pentru mine înainte. Adică Steve și Evelyn m-au luat la ei și așa mai departe, dar nimeni nu și-a pus viaţa în pericol ca să mă salveze. Să-mi salveze viaţa. Căci asta a făcut doamna mea neagră, fată să clipească măcar.

Acum a plecat, dar cine știe, poate am s-o mai văd cândva.

Mi-e dor de doamna mea neagră.

Partea a III-a

Avea încheieturile pline de sânge și degetele începeau să i se umfle. Străinul pe care-l snopise nu se mai mișca și nu se mai văita, dar el știa că trebuia să se îndepărteze repede, înainte ca vreun student sau gardian din campus să creadă că el, și nu bărbatul întins pe iarbă, era cel nelegiuit. Lăsase individul bătut cu șliţul de la blugi desfăcut, cu penisul în afară, întocmai cum îl văzuse prima oară la marginea terenului de joacă al campusului. Doar câţiva copii de profesori se aflau lângă tobogan și unul se dădea în leagăn. Se pare că nimeni nu-l observase pe bărbatul care se lingea pe buze şi-şi flutura spre ei zgârciul mic și alb. Linsul buzelor era ceea ce-l enervase – limba trecând peste buza de sus, înghiţitul de dinainte de a reîncepe linsul. Evident că vederea copiilor îi producea individului tot atâta plăcere cât atingerea lor, pentru

că, la fel de evident, în mintea lui de pervers, ei îl chemau, iar el le răspundea coapselor dolofane şi bucilor tari care-i făceau semne din pantalonași ori din șorturi în timp ce se urcau pe tobogan sau îşi făceau vânt în leagăn.

Pumnul lui Booker era în gura omului înainte de a se gândi ce face. O ţâșnitură subţire de sânge îi decorase

bluza, iar când omul îşi pierdu cunoștinţa Booker îşi înhăţă de pe jos legătura de cărţi și plecă de-acolo – nu foarte grăbit, dar suficient de iute cât să traverseze strada, să-şi întoarcă pe dos bluza și să ajungă la timp la curs. Nu ajunse chiar la timp, dar mai erau câţiva care se strecurau în amfiteatru

J

odată cu el. Întârziaţii se așezară în ulti-l J

mele rânduri şi-şi trântiră pe bănci rucsacurile, servietele sau laptopurile. Unul singur și-a scos un caiet de notiţe. Booker prefera și el să scrie cu creionul pe hârtie, dar îi era greu s-o facă acum, cu degetele umflate. Așa că ascultă puţin, visă puţin cu ochii deschiși, acoperindu-și gura ca să-şi ascundă căscaturile.

Profesorul o ţinea lângă cu erorile lui Adam Smith, cum făcea la aproape fiecare curs, ca şi cum istoria științelor economice ar fi avut un singur savant care merita să fie făcut cu ou şi cu oţet. Dar Milton Fried – 5

man sau cameleonul de Karl Marx? Obsesia lui Booker cu Mamona era de dată recentă. Cu patru ani în urmă, ca student, încercase cursuri din mai multe domenii – psihologie, științe politice, științe umane – și urmaşe multiple cursuri de Studii Afro-Americane, în care cei mai buni profesori fuseseră excepţionali la descrieri, dar nu putuseră răspunde satisfăcător la nicio întrebare de-a lui care începea cu „De ce?”. Bănuiala lui era că cele mai multe răspunsuri adevărate la întrebările privind sclavia, linșajul, munca forţată, dijma, rasismul, Reconstrucţia, Jim Crow, munca silnică, migraţia, drepturile civile și mișcările revoluţionare ale negrilor erau toate legate de bani. Bani neplătiţi, bani furaţi, puterea banilor, banii ca război. Unde era prelegerea despre cum propulsase sclavia de una singură întreaga ţară de la economia agricolă la epoca industrială în doar două decenii? Ura albilor, violenta **f 5**

lor erau carburantul care ţinea active motoatele profitului. Deci, ca masterand, optase pentru științe economice – istoria și teoriile acestora – ca să înveţe cum banii»

modelaseră absolut toate oprimările din lume și creaseră toate imperiile, naţiunile, coloniile, cu Dumnezeu şi dușmanii Lui folosiţi ca să recolteze și apoi să ascundă bogăţiile. Obișnuia să-l compare pe Regele Evreilor, bătut, sărac lipit, pe jumătate gol, care denunţa de pe cruce trădarea, cu împopoţonatul, splendid îmbrăcatul Papă, care susura predici seifului Vaticanului. *Crucea şi Seiful,* de Booker Starbern. Acesta avea să fie titlul cărţii lui.

Neimpresionat de curs, îşi lăsă gândurile să zboare înapoi la bărbatul care zăcea despuiat lângă terenul de joacă. Chel. Cu înfăţișare normală. Probabil un om de! J

treabă altminteri – toţi erau. „Cel mai de treabă om din lume”, ziceau mereu vecinii. „N-ar omorî o muscă? De unde clișeul ăsta? De ce să nu omori o muscă? însemna oare că era prea bun la suflet ca să ia viaţa unei insecte purtătoare de boli, dar putea reteza cu plăcere viaţa unui copil?

Booker crescuse într-o familie mare şi **3** unită, fără televizor. În primul an la colegiu trăise înconjurat de lumea televiziunii/Internetului, unde atât metodele cât și substanţa comunicării în masă i se păruseră foarte amuzante, dar lipsite de profunzimea cunoaşterii. Canalele meteo erau **3**

unicele surse informative, dar aproape tot timpul erau cam pe alături și isterice. Iar jocurile video – fascinante în găunoșenia lor. Crescut într-o familie în care mai mult se citea, doar cu radioul și ziarele pentru informarea zilnică și discurile de vinii pentru distracţie, trebuise să mimeze entuziasmul colegilor săi pentru sunetele jocurilor video, care bubuiau în fiecare cameră de cămin, în holuri și baruri pentru studenţi. Știa că era departe, foarte departe de a fi informat cu ce se întâmplă în lume – un tehnofob incapabil să se înfrupte din palpitantul univers al tehnicii, iar asta îl rușinase ca boboc. Fusese format în spiritul conversaţiilor din lumea reală și al textelor pe hârtie. În fiecare dimineaţă de sâmbătă, înainte de micul dejun, părinţii îşi adunau copiii și le

cereau să răspundă, pe rând, la două întrebări: 1. Ce lucru adevărat ai învăţat şi de unde știi că este ade—?

vărat? și 2: Ce probleme ai? De-a lungul anilor, răspunsurile la prima întrebare variaseră între „Viermii nu zboară”, „Gheaţa arde”, „Simt numai trei comitate în statul ăsta” și „Pionul este mai puternic decât regina”. Subiecte relevante pentru a doua întrebare puteau fi „O fată m-a pălmuit”, „Mi-a revenit acneea”, „Algebra”, „Conjugarea verbelor în latină”. Întrebările despre problemele personale primeau soluţii de la toţi cei de la masă și, după ce erau rezolvate ori lăsate în suspensie, copiii erau trimiși să se îmbăieze şi să se îmbrace, cei mai mari ajutându-i pe cei mai mici. Booker iubise acele ședinţe de sâmbătă dimineaţa, încununate cu apogeul weekendului: uriașele ospeţe de la micul dejun. Adevărate festine. Biscuiţi calzi, fragezi și pufoși; terci de porumb, alb ca zăpada și fierbinte de-ţi frigea limba; ouă bătute până căpătau culoarea cremoasă a șofranului pal; chiftele de carne sfârâind, felii de roșii, gem de căpșuni, suc de portocale proaspăt stors, lapte rece în borcane Mason. Mama punea deoparte o parte din mâncare pentru acele ospeţe de weekend, în restul săptămânii mâncând mai frugal: terci de ovăz, fructe de sezon, orez, fasole uscată şi orice verdeţuri se găseau: varză creaţă, spanac, varză dulce, frunze de muștar sau de napi, salată. Meniurile pentru micul dejun de weekend erau deliberat somptuoase, fiindcă veneau după zile de austeritate.

Ședinţele de familie și mesele somptuoase au fost întrerupte numai pe parcursul lungilor luni când nimeni nu știa unde a dispărut Adam. În lunile acelea, liniștea ticăia în casă ca o bombă cu ceas, care exploda adesea în certuri prostești și nejustificat de răutăcioase.

— Mami, se uită la mine!

— Nu te mai uita la ea.

— Se uită înapoi!

— Nu te mai uita înapoi!

— Mami!

Când poliţiștii au luat în serios rugămintea lor de a-i

ajuta să-l găsească pe Adam, au început cu investigaţii chiar în sânul familiei Starbern – ca și cum părinţii îngrijoraţi ar fi putut fi vinovaţi. Au verificat dacă tatăl avea cazier la poliţie. Nu avea. „O să revenim”, au spus. Pe urmă au lăsat-o baltă. Încă un băieţel de culoare dispărut. Şi ce?

Tatăl lui Booker a refuzat de atunci să mai asculte vreunul dintre discurile lui de ragtime sau de jazz; Booker se putea lipsi de ele, dar nu şi de Satchmo. Una era să pierzi un frate – îl durea inima –, dar o lume fără trompeta lui Louis Armstrong i se părea de neconceput.

Apoi, la începutul primăverii, când pomii de pe peluze începeau să înmugurească, Adam a fost găsit. Într-un canal.

Booker s-a dus cu tatăl lui să identifice cadavrul. Murdar, ros de șobolani, cu o singură orbită deschisă. Viermii, suprahrăniţi și plesnind de plăcere, plecaseră acasă, lăsând în urmă oase scrupulos curăţate sub zdrenţele tricoului galben, năclăit de noroi. Leșul nu mai avea pantaloni sau pantofi. Mama lui Booker nu s-a putut duce. A refuzat să i se întipărească în minte orice altceva decât imaginea frumuseţii crude și insuportabile a primului ei născut.

Slujba de înmormântare cu sicriul închis i s-a părut lui Booker un spectacol ieftin și stingher, în ciuda elocinţei sonore a preotului, a hoardei de vecini care venise, a nesfârșitelor feluri pretenţioase de mâncare aduse în bucătăria lor. Excesul îl făcea să se simtă și mai stingher. Era ca și cum fratele lui mai mare, apropiat ca un geamăn, ar fi fost îngropat din nou, sufocându-se sub cântece, predici, lacrimi, mulţimi de oameni și flori. Ar fi vrut să redirecţioneze doliul – să-l facă privat, special și, mai ales, numai al lui. Adam fusese fratele adorat, cu doi ani mai mare şi dulce ca trestia. Un înlocuitor fără cusur al fratelui cu care stătuse ghemuit în pântecele mamei. Un frate, i se spusese, care nu respirase nici măcar o dată pe lumea asta.

Booker avea trei ani când i se dezvăluise că era

geamănul celui care nu supravieţuise nașterii, dar cumva ştiuse asta dintotdeauna – simţise golul cald umblând alături de el sau așteptând pe treptele verandei în timp ce el se juca în curte. O prezenţă ce împărţea cu el pledul sub care dormea. Crescând, conturul acestui gol se estompase, transformându-se într-un fel de prieten secret, în ale cărui reacţii şi instincte avea încredere. Când a început clasa întâi şi a mers la scoală cu Adam zi de zi, înlocuirea a fost completă. Acum, după uciderea lui Adam, Booker nu mai avea niciun prieten. Ambii erau morţi.

3

Ultima oară când Booker l-a văzut pe Adam, acesta se dădea cu skateboardul pe trotuar în crepuscul, tricoul lui galben sclipind fluorescent pe sub frasinii de munte. Era început de septembrie și nimic, nicăieri, nu începuse să moară. Frunzele de arţar se purtau de parcă verdele lor ar fi fost nemuritor. Frasinii încă se înălţau spre cerul fără nori. Soarele începuse să devină foarte viu la asfinţit. Adam plutea în jos pe trotuar printre garduri vii și copaci impunători, o pată de aur mișcându-se într-un tunel umbros spre gura unui soare activ.

Adam fusese mai mult decât un frate pentru Booker, mai mult decât „A”-ul unor părinţi care-și botezau copiii în ordine alfabetică. Era cel care știa la ce **sc. 3**

gândea Booker, ce simţea, cel cu umor tăios şi instructiv, dar niciodată crud, cel mai deștept copil, care-și iubea toţi fraţii, dar în special pe Booker.

Incapabil să uite acea ultimă strălucire de aur în tunelul străzii, Booker depuse un singur trandafir galben pe capacul sicriului şi încă unul, mai târziu, la mormânt. Rudele veniseră de departe ca să-l înmormânteze pe cel mort și să aducă alinare familiei Starbern. Printre acestea, domnul Drew, tatăl mamei. El era omul de succes, bunicul ostil faţă de toţi cei mai puţin bogaţi decât el, cel căruia nici propria lui fiică nu i se adresa cu „Taţi” ori „Papa”, ci cu „domnule Drew”. Totuși, bătrânul, care făcuse o avere închinând fără scrupule locuinţe în mahala, mai avea o urmă de bun-simţ şi nu și-a arătat dispreţul faţă de această

familie atât de lovită.

După înmormântare, casa reveni încet la rutina de zi cu zi, în sunetele încurajatoare ale lui Louis, Ella, Sidney Bechet, Jelly Roll, King Oliver și Bunk Johnson, plutind de la pick-up-ul din fundal. Ședinţele și festinurile de la micul dejun au fost reluate, cu Booker şi fraţii săi, Carole, Donovan, Ellie, Favor şi Goodman încercând cu toţii să găsească răspunsuri interesante la cele două întrebări. Cu timpul, întreaga familie îşi ridicase ţanţoș capul, ca marionetele din *Sesame Street,* sperând că veselia, dacă trudeai îndeajuns, putea să îndulcească viaţa și să-i liniștească pe morţi. Lui Booker i se părea că glumele lor erau forţate și problemele lor inventate – nechibzuite și jignitoare. În timpul înmormântării și câteva zile după aceea, o rudă venită în vizită, o mătușă căreia i se spunea Queen, a fost excepţia la ceea ce Booker considera o însufleţire prostească. Nimeni nu-şi amintea numele ei de familie, întrucât se spunea că avusese nenumăraţi soţi – un mexican, apoi doi bărbaţi albi, patru bărbaţi negri, un asiatic, nu se mai știa în ce ordine. Masivă, cu părul roșu ca focul, surprinsese toată familia venind tocmai din California ca să fie prezentă la înmormântarea lui Adam. Doar ea simţise 3 tristeţea amestecată cu mânie a nepotului său și-l trăsese deoparte.

— Nu-l lăsa să plece, zisese. Nu până nu e gata. Între timp, ţine de el cu ghearele și cu dinţii. Adam o să-ţi dea de știre când e 3 3 3

timpul.

Ea îl alinase, îl făcuse mai puternic și-i confirmase cât de nedreaptă era cenzura exercitată de familie.

Temându-se că o nouă criză ar fi putut alunga încă o dată muzica din inima tatălui său, muzică care lui Booker îi ungea și-i descâlcea gândurile învălmășite, îşi întrebase tatăl dacă putea lua lecţii de trompetă. Sigur, răspunsese domnul Starbern, cu condiţia ca fiul să-și câştige singur jumătate din banii pentru profesor. Booker şi-a sâcâit vecinii să-i dea diverse treburi 3

și a câştigat suficient ca să poată sări peste ședinţele

de sâmbătă în schimbul lecţiilor **3 3?**

de trompetă care-i mai atenuau intoleranţa crescândă faţă de fraţii săi. Cum puteau ei pretinde că se terminase? Cum puteau uita aşa uşor şi să-şi vadă de viaţă? Cine

3 3 3 3 3

era ucigașul și unde se afla?

Instructorul lui de trompetă, pilit deja la primele ore ale dimineţii, era totuși un muzician excelent și un profesor și mai bun.

— Ai plămânii, ai degetele, acum îţi mai trebuie buza. După ce le aduni pe toate trei, poţi să le dai uitării și să lași muzica să curgă.

Ceea ce, perseverând, și făcu.

După șase ani, când Booker avea paisprezece și era un trompetist destul de versat, cel mai drăguţ om din lume fusese prins, judecat și condamnat pentru UAS, uciderea cu abuz sexual a şase băieţi ale

3 3

căror nume, inclusiv al lui Adam, erau tatuate pe umerii celui mai drăguţ om din lume. Boise. Lenny. Adam. Matthew. Kevin. Roland. În mod clar un ucigaș care ţinea la egalitatea de șanse; victimele sale păreau reprezentative pentru videoul *We Are the World.* Artistul care-l tatuase crezuse că erau numele copiilor lui, nicidecum ale altor oameni.

Cel mai drăguţ om din lume era un mecanic auto pensionat, prietenos, care-și găsea de lucru pe la casele oamenilor. Era foarte priceput când venea vorba de frigiderele vechi – Philcos şi General Electric, 3 7

fabricate în anii cincizeci şi făcute să du3

reze – și de vechile sobe și cuptoare cu gaz. „Murdărie”, obișnuia el să spună. „Cele mai multe se strică fiindcă nu-s curăţate 3

niciodată”. Toţi cei care-l angajau ţineau minte sfatul ăsta. O altă trăsătură pe care şi-o aminteau unii era zâmbetul lui – binevoitor, ba chiar atrăgător. Altminteri, era cusurgiu, capabil și, da, simpatic. Apoi, mai toată

lumea îşi amintea că întot3

deauna călătorea cu un căţeluș caraghios în dubiţă, un terier căruia-i zicea „Boy”. Poliţa ascunsese o grămadă de detalii, dar familiile băieţilor uciși nu puteau fi oprite sau făcute să tacă. Coșmarurile despre ceea ce li s-ar fi putut întâmpla copiilor nu cântăreau mai greu decât faptele. Șase ani de suferinţă și de întrebări fără răspunsuri se asociau cu amintirea timpului petrecut la morgă, oftând, plângând, stând cu feţele împietrite sau răsturnaţi pe spate, într-un leșin deznădăjduit.

Nu rămăsese mare lucru din Adam când fusese găsit, dar amănuntele privind răpirile mai recente erau lugubre. Copiii, pare-se, erau molestaţi în timp ce erau legaţi, torturaţi și avuseseră loc chiar și amputări. Probabil că cel mai drăguţ om din lume îşi folosise micul terier alb drept momeală. Un martor important, o văduvă în vârstă, îşi amintea că văzuse un copil în furgonetă, râzând și ţinând căţelușul în dreptul feţei. Ulterior, după ce-a tot văzut afișe cu copiii daţi dispăruţi lipite în vitrinele magazinelor, pe stâlpii de telegraf și pe copaci, i se păru că recunoaşte un chip ca fiind al băiatului care râdea cu căţelul. Chemase poliţia. Firește, poliţia cunoștea dubiţa. Aceasta promitea, cu litere roșii și albastre: PROBLEME? REZOLVATE! WM. V. HUMBOLDT. REPARAŢII ACASĂ.

La percheziţionarea locuinţei domnului Humboldt se găsise la subsol o saltea murdară cu pete de sânge uscat și o cutie de tablă frumos decorată, conţinând bucăţi de carne uscată, învelite cu mare atenţie, care se dovediseră, la o inspecţie superficială, a fi penisuri mici.

Indignarea publică și strigătele de răzbunare deghizate în cereri de a se face dreptate fuseseră agresive și înfiorătoare. Lozinci, mitinguri în faţa judecătoriei, editoriale – toţi păreau că nu se vor mulţumi decât cu decapitarea criminalului. Booker îngroșase și el rândurile, dar nu adera deloc la o soluţie atât de facilă. Ce voia el nu era moartea individului; el voia să-l ţină

J 9

În viaţă şi-şi petrecea timpul inventând scenarii în

care erau implicate nesfârșite suferinţe și multă disperare. Nu exista oare un trib în Africa care lega trupul mortului de spatele celui care îl ucisese? Asta însemna cu adevărat justiţie – să cari cu tine pretutindeni un cadavru descompus – povară materială, dar și semn de dizgraţie publică și damnare. Furia și vacarmul public care au însoţit condamnarea celui mai drăguţ om din lume îl zguduiseră aproape tot atât de tare ca şi moartea lui Adam. Procesul propriu-zis nu durase mult, dar preliminariile i se păruseră nesfârșite lui Booker. În toate acele zile pline de titluri în ziare, emisiuni la radio, bârfe ale vecinilor, el se străduise să găsească o cale ca să-și îngheţe și să-și individualizeze sentimentele, să le separe de durerea și de furia frenetică ale celorlalte familii. Nenorocirea lui Adam, gândea el, nu era o chestiune publică limitată la un rând din lista celor șase victime publicată în presă. Era ceva privat, îi privea numai pe cei doi fraţi. După doi ani, găsise o soluţie satisfăcătoare și liniștitoare. Repetând gestul de la înmormântarea lui Adam, îşi tatuase un mic trandafir pe umărul stâng. Să fi fost oare același scaun pe care stătuse animalul, să fi fost oare același ac folosit pe pielea lui albă ca o cocă? Nu întrebase. Tipul care l-a tatuat nu avea pe stoc galbenul orbitor din mintea lui Booker, aşa că s-au înţeles asupra unui roșu cu reflexe portocalii.

Intrarea la facultate i-a adus ușurare, precum și distragere, și în curând a devenit foarte încântat de viaţa de campus – nu de cursuri, nu de profesori, ci de colegii săi plini de viaţă și care știau tot – încântare care a rămas intactă timp de doi ani. Tot ce a făcut în primii doi ani a fost să reacţioneze: să crâcnească, să râdă, să respingă, să caute nod în papură, să bârfească – versiunea de gândire critică de care e în stare un tânăr. El și colegii de cămin clasificau fetele în funcţie de revistele pentru bărbaţi și de filmele porno și se ierarhizau între ei în funcţie de personajele filmelor de acţiune văzute. Cei deștepţi treceau prin ore ca peștele prin apă; geniile renunţau la ele. Era în anul trei când cinismul său temperat s-a

transformat în depresie. Opiniile colegilor au început să-l plictisească și să-l enerveze, nu doar pentru că erau previzibile, ci și fiindcă blocau investigaţia serioasă. Spre deosebire de efortul său de a perfecţiona „Wild Cat Blues” la trompetă, în societatea studenţească nu se cerea gândire novatoare sau creatoare și nimeni nu spărgea binecuvântata ceaţă a transgresiunii tinerești. Agitaţia studenţească în jurul războiului din Irak, care tulburase cândva campusul, se liniștise. Acum sarcasmul îşi flutura triumfător steagul și chicotelile deveniseră jurământul lor; acum manipularea docilă a profesorilor devenise rutină. Aşa că Booker a reluat în3

trebările puse de părinţii săi la ședinţele de sâmbătă de pe Decatur Street: 1. Ce lucru adevărat ai învăţat şi de unde știi că este 3 3 3

adevărat? 2. Ce probleme ai?

1. Deocamdată, nimic. 2. Disperarea.

Astfel că, sperând că va învăţa ceva valoros și va găsi, poate, un loc unde să suporte mai ușor disperarea, s-a înscris la masterat. Aici s-a concentrat asupra felului în care evoluează bogăţia de la troc la bombe. Pentru el, era o călătorie intelectuală pasionantă, care-i controla furia, o ţinea în zgardă și explica totul despre rasism, sărăcie și război. Lumea politicii era anatema; activiștii ei, retrograzi sau progresişti, perseverau în greșeli și erau cu capul în nori. Revoluţionarii, înarmaţi sau pașnici, habar nu aveau ce ar fi trebuit să se întâmple după ce „câştigau”. Cine va conduce? „Poporul”? Pardon! Ce anume însemna asta? Cel mai bun lucru era să-i induci populaţiei o nouă idee la care să adere, poate, un politician. Restul era teatru în căutare de audienţă. Bogăţia putea explica de una singură răul din omenire, iar el era hotărât să trăiască fără să i se închine. Cunoștea exact subiectele şi temele am? J

colelor și cărţilor pe care avea să le scrie și adunase o grămadă de note pentru cercetările lui. În afara cărţilor de specialitate, mai citea puţină poezie și câteva reviste. Niciun roman – nici grozav, nici mai puţin grozav. Îi plăceau anumite poeme fiindcă i se părea că seamănă cu

muzica, iar revistele pentru că eseurile publicate acolo infiltrau politica în cultură. În timpul studiilor de masterat a început să scrie și altceva decât schiţe pentru viitoarele eseuri. A început să încerce să dea formă frazelor dezlânate într-un limbaj muzical care să fie reprezentativ pentru întrebările pe care și le punea și pentru modul său de a gândi. Pe cele mai multe le-a aruncat; pe câteva le-a păstrat.

După ce și-a luat, în sfârșit, diploma de master, Booker s-a dus singur acasă la ai lui, ca să participe la cina de sărbătorire aranjată de mama sa. Se gândise s-o invite să-l însoţească pe Felicity, iubita lui cu intermitente, dar şi-a zis că mai bine nu. Nu-i convenea ca cineva din afară să-i judece familia. Era specialitatea lui.

La reuniunea familială totul a mers șnur, aproape cu voioșie, până când a urcat la etaj, în vechiul dormitor împărţit cândva cu Adam. Nu era sigur ce căuta, încăperea nu era numai diferită; era fix pe dos: un pat mare în locul celor două paturi gemene – al lui și al lui Adam, perdele albe transparente în loc de jaluzele, un covoraș drăgălaș sub un birou minuscul. Cel mai rău: debaraua în care erau claie peste grămadă lucrurile lor – bâte de baseball, mingi de baschet, cutii cu jocuri – adăpostea acum hainele de gagică ale surorii Carole. Dar a simţit un nod în gât de supărare când a descoperit că vechiul lui skateboard, copie leită al celui dispărut odată cu Adam, nu mai era. Epuizat de tristeţe.

Booker coborî la parter. Dar, când dădu ochii cu sora lui, slăbiciunea lui molcomă se metamorfoză în geamănul ei violent – furia. Se luă de Carole; ea îi dădu o replică pe măsură. Cearta luă amploare, deranjând întreaga familie, până când domnul Starbern îi puse capăt.

— Termină, Booker! Nu ești singurul care suferă. Oamenii îşi jelesc morţii în mai multe feluri.

Vocea tatălui era ca oţelul unei lame de **3**

cuţit.

3

— Da, sigur.

Vocea lui Booker era ostilă, mustind de dispreţ.

— Te porţi de parcă numai tu din toată familia l-ai fi iubit. Adam n-ar fi vrut asta, zise tatăl.

— Nu știi ce-ar fi vrut.

Booker reuși să-și stăpânească lacrimile. Domnul Starbern se ridică de pe canapea:

— Ei bine, știu ce vreau eu. Vreau să te porţi civilizat în casa asta sau să pleci.

— O, nu, şopti doamna Starbern. Nu spune asta.

Tatăl și fiul se priviră intens, privirile lor rămânând împietrite într-o agresiune militară. Domnul Starbern câştigă confruntarea și Booker părăsi casa, închizând ferm uşa în urma sa.

Poate era doar o potriveală, dar, după ce-și părăsi unicul cămin pe care-l avusese vreodată, dădu peste o ploaie torenţială. Ploaia îl obligă să-și ridice gulerul și să-și bage capul între umeri ca un intrus mulţumit că e ascuns de noapte. Cu umerii ridicaţi și ochii mijiţi, coborî pe Decatur Street într-o dispoziţie care rima cu aversa. Înainte de cearta cu Carole încercase să-și convingă părinţii să se gândească la un fel de memorial pentru Adam – de exemplu, o bursă modestă cu numele lui. Mamei îi plăcuse ideea, dar tatăl se încruntă, fiind total împotrivă.

— Nu ne putem permite să irosim banii pe fereastră și nu ne putem irosi timpul ca să-i câştigăm, spusese el. Și apoi, oamenii care l-au admirat pe Adam şi-şi aduc aminte de el nu au nevoie să li se reamintească.

Booker simţise deja un curent veninos de dezaprobare venind nu doar dinspre Carole, ci și dinspre fraţii lui mai mici. Favor și Goodman înţelegeau că Booker voia să-i facă statuie unui frate care murise când ei erau bebeluși. Ceea ce pentru Booker însemna loialitate în familie, pentru ceilalţi arăta a manipulare – o încercare de a-i controla, o încercare de a se situa deasupra puterii paterne. Doar fiindcă avea două diplome de facultate, avea impresia că le poate ordona tuturor ce să facă. Îşi dădeau ochii peste cap văzând această aroganţă.

Când intrase în fostul dormitor al lui și al lui Adam,

firul subţire de dezaprobare pe care îl simţise când propusese memorialul se transformase într-o frânghie, asta în timp ce devenea conștient de cumplita absenţă nu doar a lui Adam, ci și a lui însuşi. Prin urmare, când închisese uşa familiei sale și pășise în ploaie, gestul era deja tardiv.

Felicity spuse „Da, sigur" când Booker întrebă dacă putea rămâne câteva zile la ea. I-a fost recunoscător pentru răspunsul prompt, pentru că nu mai avea unde să stea după ce-și luase catrafusele din căminul masteranzilor. În autobuzul cu care se întorcea în campus, lectura unui număr mai vechi din *Daedalus* îl împiedică să se gândească la dezamăgirea provocată de familia lui. Dar episodul a ieșit puternic la suprafaţă când a ajuns înapoi la cămin și a început să îndese rămășiţele vieţii lui studenţești în cutii de carton – texte, pantofi de alergare, haine lăbărţate, caiete de notiţe, reviste –, totul în afară de îndrăgita trompetă. Când a încetat să se mai bălăcească în autocompătimirea de a fi atât de neînţeles, îşi sună prietena. Felicity era profesoară suplinitoare și relaţia lor dura de doi ani, mai ales datorită faptului că erau intervale lungi de timp în care nu se întâlneau. Convocările ei, bazate pe îmbolnăvirea bruscă a vreunui cadru didactic titular, erau neregulate și adeseori în districte îndepărtate. Așa că nu i-a fost jenă s-o întrebe dacă putea sta la ea o vreme, întrucât știau amândoi că era o chestiune de J

convenienţă care nu avea nimic de-a face 3

cu vreun angajament. Era vară și, cum Felicity nu avea să fie chemată să suplinească, puteau să se bucure unul de celălalt fără limite: să vadă filme, să mănânce în oraș, să alerge – orice li se năzărea.

Într-o seară, Booker o duse pe Felicity la Cheiul 2, un club decăzut, restaurant şi sală de dans ce se mândrea cu o trupă de jazz care cânta live. Mâncând creveţi cu orez, Booker îşi spuse, cum făcea adesea, că formaţiei de pe mica scenă îi lipseau alămurile. Practic, toată muzica comercială era sufocată de coarde: chitare, başi și pian, ajutate de percuţie. În afară de orchestrele-staruri că E Street Band sau Wynton Marsalis’s Orchestra, trupele

aveau rareori, în fundal sau ca solo, un saxofon, clarinet, trombon sau trompetă, iar el percepea acut acest gol. Astfel că în seara aceea, în pauză, se duse în culise, în garderoba îngustă, plină de fum de iarbă și muzicieni veseli, ca să întrebe dacă s-ar putea alătura cândva grupului. Nevoind să-și diminueze câştigurile din cauza unui nou instrumentist, mai ales unul necunoscut, l-au trimis repede la plimbare.

— Du-te naibii, omule!

— Cine ţi-a dat voie înăuntru?

— Măcar aţi putea să ascultaţi cum cânt, a pledat el. Cânt la trompetă și v-ar trebui un suflător.

Chitariştii și-au dat ochii peste cap, dar bateristul a zis:

— Vino vineri. Atunci nu contează dacă o faci de oaie.

Nu-i pomeni lui Felicity de viitoarea audiţie. Pe ea o durea în cot de cântatul lui la trompetă.

Booker procedă cum sugerase percuţionistul, dând o probă pentru ei în vestiar, imitând cât putea el de bine un solo al lui Armstrong. Bateristul îl aprobă din cap, pianistul zâmbi, iar cei doi chitarişti nu avură nimic de obiectat. Din acel moment, pe durata verii, Booker a făcut parte din grupul autointitulat The Big Boys, în zilele de vineri, când localul era atât de aglomerat încât băutorii și mesenii nu dădeau atenţie muzicii.

În septembrie, când The Big Boys s-a destrămat – bateristul s-a mutat în altă parte, pianistul a intrat într-o formaţie mai mare şi mai bună –, Booker şi chitaristii, 2 J 2 2”.

Michael și Freeman Chase, au început să cânte pe străzi pline de veterani fără adăpost și cu o furie-rece în priviri. Mânia lor nu putea fi îmblânzită nici măcar de faptul că primeau pomeni mai generoase când se auzea muzică în jur. A fost cea mai plăcută perioadă din viaţa lui Booker, dar n-a durat mult. Până la sfârșitul verii, relaţia cu Felicity se făcuse praf și nu mai putea fi cârpită. Le plăcuse să fie tovarăși de cameră și iubiţi întreaga vară, până când fiecare a început să-l agaseze pe celălalt cu

obiceiuri cărora nu le dăduseră suficientă atenţie 2 înainte. Felicity s-a plâns de repetiţiile lui zgomotoase la trompetă și de refuzul lui de a petrece în fiecare seară cu prietenele ei. El ura fumul ţigărilor ei, opţiunile pentru mâncarea comandată, pentru muzică și vin. Pe lângă faptul că insista ca rudele ei să-i viziteze constant, era băgăcioasă, băgându-se tot timpul în viaţa lui. Dar cel mai mult îl enervau opiniile ei nesuferit de tranșante. În realitate, Felicity îl găsea la fel de neplăcut și de enervant cum o găsea el pe ea. Simţea că o să-și piardă minţile dacă-i mai ascultă o dată pe Donald Byrd, Freddie Hubbard sau Blue Mitchell, ori pe oricare alt muzician favorit al lui Booker, începuse să-l considere un ratat misogin. Cu toate acestea, ar fi continuat poate să convieţuiască, în ciuda ostilităţii reciproce care creștea între ei ca mucegaiul, dacă nu s-ar fi întâmplat un incident: arestarea lui Booker și noaptea petrecută de el într-o celulă la poliţie.

Se întâmplase să treacă pe lângă o mașină parcată în care era un cuplu; cei doi trăgeau pe rând dintr-o pipă cu cocaină-crack. Scena nu l-a interesat până n-a văzut o copilă, ce nu părea să aibă mai mult de doi ani, ţipând și plângând, în picioare pe bancheta din spate a Toyotei drogatului. S-a dus spre mașină, a smucit ușa, l-a tras afară pe bărbat, i-a pocnit zdravăn una în faţă și i-a tras un șut pipei căzute pe jos. Atunci femeia a ieșit din mașină şi a sărit 3? ***1***

să-și ajute partenerul. Încăierarea celor trei a fost mai mult comică decât periculoasă, dar destul de lungă și de zgomotoasă cât să atragă atenţia, mai întâi a trecătorilor și apoi a poliţiei. Toţi trei au fost arestaţi, iar fetiţa care urla a fost preluată de serviciul de protecţie a copilului.

Felicity a fost nevoită să plătească amenda. Judecătorul a fost îngăduitor cu Booker, pentru că părinţii drogaţi l-au dezgustat la fel de tare ca pe Booker. Cuplul a fost trimis în judecată, iar Booker a primit o amendă pentru tulburarea liniștii publice. Toată întâmplarea a înfuriat-o pe Felicity, care l-a întrebat în gura mare de ce

se amestecă unde nu-i fierbe oala.

— Cine te crezi? Batman?

Booker și-a pipăit molarul drept, să vadă dacă se clatină sau e rupt. Femeia avusese mai multă putere decât bărbatul, care-şi fluturase ca un turbat mâinile, dar nu-l lovise niciodată. Pumnul ei însă intrase în contact cu maxilarul lui.

— Era și un copilaș în mașină, a spus el. Un bebeluș.

3

— Nu era copilul tău și nici treaba ta, a strigat Felicity.

Se cam clatină, a fost verdictul lui Booker, o să se ducă în orice caz la dentist.

În autobuz, spre casă, amândoi știau că se terminase, fără să verbalizeze acest lucru. Felicity a continuat să-l cicălească aproape o oră după ce ajunseseră în apartamentul ei, dar, izbindu-se de tăcerea de plumb a lui Booker, s-a lăsat păgubașă și s-a dus să facă un duş. El nu intră cu ea sub duş, cum aveau obiceiul.

Cartea de muncă a lui Booker era subţirică: un semestru jenant, plin de dezastre, în care predase muzica la o școală generală, singurul lucru pe care-l putea face, deoarece nu avea diplomă și nu fusese primit să dea probele muzicale la care se înscrisese. Talentul lui de trompetist era real, dar nu excepţional.

Soarta i s-a schimbat chiar la momentul potrivit, când Carole i-a dat de urmă ca să-i înmâneze o scrisoare de la o firmă de avocatură, adresată lui. Domnul Drew decedase și, spre uimirea tuturor, îşi indusese nepoţii – dar nu și copiii proprii – în testament. Booker avea să împartă cu fraţii și surorile lui averea cu care bătrânul se împăunase atâta. A refuzat să se gândească la lăcomia și corupţia care stăteau în spatele averii bunicului. Și-a spus că moartea curăţase banii mogulului de case în mahala. Nu era rău. Acum îşi putea închiria un loc al lui, o cameră liniștită într-un cartier liniștit și să continue să cânte fie pe străzi, fie în alte cluburi mici și ponosite. Neavând acces în studio, oamenii cântau pe la colţuri. Nu pentru bani, ceea ce era

destul de jalnic, ci ca să exerseze și să experimenteze între ei în public, în faţa unei audienţe neplătitoare, deci necritice și neexigente.

Apoi a venit o zi care i-a schimbat viaţa şi muzica. 3

Lăsat fără grai de frumuseţea ei, Booker se holba cu gura căscată la o femeie tânără, negru-albăstrie, care râdea pe marginea trotuarului. Hainele ei erau albe, părul îi arăta ca și cum un milion de fluturi negri i-ar fi adormit pe cap. Vorbea cu altă femeie – albă precum creta, cu dreadlocks blonde. O limuzină luă curba şi ambele femei așteptară ca șoferul să le deschidă portiera. Deși se întristă să vadă limuzina plecând, Booker zâmbea ca prostul mergând spre intrarea în gară, unde cânta cu cei doi chitarişti. Niciunul nu ajunsese încă, nici Michael, nici Chase, şi abia atunci observă ploaia – delicată și calmă. Soarele ardea în continuare, iar picăturile de ploaie căzând din cerul albastru pal erau ca niște cristale care se spărgeau în fărâme de lumină pe pavaj. Decise să cânte singur la trompetă, în ploaie, știind că niciun pieton nu se va opri să-l asculte; toţi erau ocupaţi să-și închidă umbrelele, fugind pe scări în jos spre trenuri. Încă năucit de frumuseţea pură a fetei văzute, duse trompeta la buze. Ceea ce ieși era o muzică aşa cum nu mai cântase niciodată. Note! joase, în surdină, susţinute lung, foarte lung, plutind printre picăturile de ploaie.

Booker nu avea cuvinte să-şi descrie sentimentele. Ceea ce știa era că aerul îmbibat de ploaie mirosea a flori de liliac atunci când cânta cu gândul la ea. Străzile cu gunoaie din loc în loc nu i se păreau jegoase, ci interesante; bodegile, saloanele de înfrumuseţare, bistrourile, magazinele ieftine sprijinindu-se unele de altele arătau simpatic, de-a dreptul prietenos. De fiecare dată când îşi imagina ochii fetei scânteind înspre el, ori buzele ei deschizându-se într-un zâmbet îmbietor, nesăbuit, simţea nu numai un fior de dorinţă, ci și dezintegrarea chinului și a tristeţii în care îl aruncase de ani de zile moartea lui Adam. Când păși afară din acel nor, devenind la fel de mulţumit emoţional cum

fusese înainte ca Adam să dispară alunecând în asfinţit – iat-o. O Galatee neagră ca miezul nopţii, atunci și pururea vie.

La câteva săptămâni după ce o văzuse prima oară așteptând limuzina, iat-o din nou, stând la coadă la stadionul unde cântau Black Gauchos – o orchestră la modă, nouă, pe val, cântând un amestec de jazz din New Orleans și muzică braziliană, un singur concert. Coada era lungă, zgomotoasă și agitată, dar când ușile se deschiseră sub presiunea mulţimii, el reuși să ajungă la patru persoane în spatele ei și, când lumea îşi căuta locuri să se așeze, izbuti să se strecoare chiar în spatele ei.

În aerul electrizat de muzică, cu corpuri care nu mai ascultau de nicio regulă și o deschidere erotică groasă ca o cremă, gestul de a-i încercui talia cu braţele păru mai mult decât natural, chiar inevitabil. Şi au dansat și au tot dansat împreună. Când muzica s-a oprit, Galateea s-a întors cu faţa spre el și i-a dăruit zâmbetul îndrăzneţ la care visase.

— Bride, a zis ea când a întrebat-o cum o cheamă.

— Hai să mor! a murmurat el.

De la bun început, actul lor sexual a fost senin, perfect și prelungit, și pentru Booker însemna atât de mult încât s-a abţinut în mod deliberat nopţi în șir, ca să facă întoarcerea în patul ei nou-nouţă. Relaţia lor era fără cusur. Lui îi plăcea în mod deosebit lipsa ei totală de interes în privinţa vieţii lui personale. Spre deosebire de Felicity, Bride nu-l descosea. Te lăsa fără grai de frumoasă ce era, avea ceva de făcut în fiecare zi și nu avea nevoie de prezenţa lui în fiecare minut. Iubirea ei de sine era compatibilă cu mediul frivol în care se învârtea și făcea pereche bună cu obsesia lui pentru ea. Așa că dacă Bride trăncănea despre colege, produse și pieţe de desfacere, el îi privea ochii fascinanţi, atât de expresivi încât spuneau mult mai multe decât vorbele. Ochi care vorbesc, îşi zicea el, acompaniaţi de muzica glasului ei. Orice trăsătură – pomeţii înalţi, gura îmbietoare, nasul, fruntea, bărbia şi, firește, ochii – era mai desăvârșită, mai plăcută din punct

de vedere estetic datorită faptului că pielea ei era ca o rocă vulcanică strălucind în miez de noapte. Fie că era sub trupul ei, plutea deasupra ei sau o ţinea în braţe, negriciunea fetei îl fascina. În clipele acelea era convins nu numai că îmbrăţișează noaptea, dar că o și posedă, iar dacă noaptea ţinută de el în braţe nu era suficientă, putea oricând să-i vadă lumina stelară din ochi. îl încânta umorul ei inocent, nepăsător. Atunci când ea, care nu se machia şi lucra într-un domeniu unde se vorbea numai despre cosmetice, îl ruga s-o ajute să aleagă o nuanţă mortală de luciu de buze, el râdea în hohote. Insistenţa cu care purta numai îmbrăcăminte albă îl amuza. Nedorind s-o împartă cu publicul, rar avea chef s-o scoată în cluburi. Totuși, să danseze cu ea în cluburi slab luminate și neatrăgătoare, pe vocea de soprană a lui Michael Jackson sau în zbieretele lui James Brown, era ceva irezistibil. Să o strângă tare la piept în barurile de rap aglomerate îi înnebunea pe amândoi. Nu-i refuza nimic, mai puţin s-o însoţească la cumpărături.

Când şi când, ea renunţa la moderna şi ameţitor de reușita faţadă de femeie >5! J

corporatistă care controlează totul și îi mărturisea câte un defect sau o amintire dureroasă din copilărie. Iar el, știind bine că rănile copilăriei se infectează și nu se cicatrizează niciodată, o mângâia în timp ce-și ascundea mânia provocată de ideea că cineva i-ar putea face vreun rău.

Relaţia complicată a lui Bride cu mama și respingătorul ei tată însemna că ea, la fel ca el, rupsese legăturile de familie. Erau numai ei doi și, cu excepţia antipaticei pseudoprietene Brooklyn, bruiajele din partea colegelor ei erau din ce în ce mai puţine. El mai cânta cu Chase și Michael în weekend, în unele după-amiezi, dar le rămâneau dimineţile splendide cu soare pe faleză, serile răcoroase când se ţineau de mână în parc, anticipând coregrafia sexuală pe care o performau în fiecare cotlon al apartamentului fetei. Sobri ca niște preoţi, creativi ca nişte diavoli, inventau sexul. Sau aşa credeau.

3

Când Bride era la birou, Booker îşi savura singurătatea: exersa la trompetă, scria mesaje pe care le expedia prin poștă mătușii lui preferate Queen și, de vreme ce în apartamentul lui Bride nu se găseau cărţi – ci numai reviste de modă şi de can**3 3**

can –, se ducea des la bibliotecă şi citea sau recitea cărţi ignorate sau prost înţelese în timpul studenţiei. *Numele trandafirului,* de pildă, sau *Amintiri din sclavie,* o culegere care-l mișcă în așa hal încât compuse niște melodu mediocre și sentimentale ca să acompanieze naraţiunile. îl citi pe Twain, savurându-i umorul crud. îl citi pe Walter Benjamin, impresionat de frumuseţea traducerii, mai citi o dată autobiografia lui Frederick Douglass, admirând pentru prima dată elocvenţa cu care îşi și ascundea, și etala ura. îl citi pe Herman Melville și-l lăsă pe Pip să-i sfâșie inima, amintindu-i de Adam – singur, abandonat, înghiţit de valurile răului banal.

După șase luni de fericire presărate cu sex comestibil, muzică free-style, cărţi provocatoare și compania unei Bride prietenoase și nepretenţioase, castelul de basm s-a prăbușit în noroiul și nisipul pe care fusese clădită vanitatea acestei iluzii. Iar Booker și-a luat câmpii.

Partea a IV-a

Brooklyn

Nimic. Doar un telefon șefei, cerând prelungirea concediului. Reabilitare. Reabilitare emoţională – mai știu eu ce. Până azi, nimic despre încotro se îndreaptă și de ce. Un bilet mâzgălit pe o bucată de hârtie galbenă, liniată, de carnet. N-a fost nevoie s-o citesc ca să știu ce spune. „Îmi pare rău c-am fugit. N-aveam de ales. În afară de tine, totul se prăbușea în jur, bla, bla”.

Tută frumoasă și proastă. Nimic despre unde merge sau cât va lipsi. Un lucru știu sigur: încearcă să dea de urma tipului ăluia, îi pot citi gândurile ca pe burtiera unui televizor. E un dar pe care-l am de când eram copilă. Ca

atunci când proprietăreasa a furat banii de pe masa din sufragerie și ne-a acuzat că n-am plătit chiria. Sau când unchiul a început să se gândească să-și bage iar degetele între picioarele mele – chiar înainte ca el să știe ce intenţii avea. M-am ascuns sau am fugit sau am ţipat, cu o falsă durere de burtă, ca mama să trebuiască să se trezească din somnul alcoolic şi să mă îngrijească. Credeţi-mă. Întotdeauna am intuit ce vor oamenii și cum să le fac pe plac. Sau nu. O singură dată am dat greș – cu iubitul lui Bride.

Și eu am fugit, Bride, dar aveam paisprezece ani și nu era nimeni care să aibă grijă de mine, așa că m-am reinventat, m-am înăsprit. Am crezut că și tu ai făcut la fel, mai puţin când vine vorba de iubiţi. Am știut de la bun început că ultimul – un păcălici, crede-mă că știu ce zic – te va transforma din nou în fetiţa speriată care ai fost cândva. O singură ceartă cu un nemernic ţicnit și te-ai predat, fiind și destul de proastă cât să dai cu piciorul celei mai bune slujbe din lume.

Am început măturând podelele la coafor, apoi am făcut pe chelneriţa până am găsit slujba la farmacie. Cu mult înainte de Sylvia, Inc., am luptat ca o diavoliţă pentru fiecare serviciu dobândit şi n-am lăsat nimic, dar nimic, să-mi stea în cale.

Dar pentru tine este „Ua, un, a trebuit să fug...” Unde? Într-un loc unde nu au hârtie de scrisori, nici măcar cărţi poștale?

Bride, să fim serioşi.

O fată de la oraș se satură repede de plictiseala butaforică a micilor orășele rurale. Oricum ar fi vremea – soare strălucitor ca fierul roșu sau ploaie pătrunzătoare –, impresia de cutii uzate în care se ascund indivizi netoti e în stare să secătuiască şi J J

cea mai binevoitoare privire. Una este ca hipioţii de ocazie să-și trăiască idealurile anticapitaliste la marginea unui drum de ţară pe unde nu prea calcă nimeni. Evelyn și Steve avuseseră parte de vieţi palpitante, cu riscuri şi idealuri, şi de un trecut aventuros. Dar ce se poate spune

despre oamenii simpli, obișnuiţi, născuţi în aceste locuri de unde nu plecaseră niciodată? Bride nu se simţea superioară în faţa șirurilor de căsuţe melancolice și case mobile de pe ambele laturi ale străzii, ci numai uimită. Ce-l putuse face pe Booker să aleagă un astfel de loc? Și cine dracu' era Q. Olive?

Condusese o sută optzeci și ceva de kilometri pe drumuri neasfaltate, dintre care unele sigur fuseseră trasate iniţial de picioare încălţate cu mocasini şi de haite de

5 J

lupi. Camionagiii se mai descurcau, dar Jaguarul reparat cu portiera unui alt model avea probleme serioase. Bride conducea atentă, având grijă să observe obstacolele din fată, vii sau nu. Când zări semnul bătut în cuie pe trunchiul unui pin, epuizarea îi mai liniști agitaţia crescândă. Deși nu-i mai dispăruse nimic de pe corp, o tulbura faptul că nu mai avea ciclu menstrual de cel puţin două, poate trei luni. Cu pieptul plat și fără păr la axilă sau păr pubian, fără urechi găurite și o greutate stabilă, încerca în zadar să uite dementa ei involuţie înapoi într-o fetiţă neagră speriată.

Se dovedi că Whiskey consta în vreo șase case pe fiecare parte a unui drum pietruit, care ducea către o zonă de rulote şi case mobile. Paralel cu drumul, dincolo de o fâșie de arbori cu înfăţișare tristă, curgea un pârâu îngust, dar adânc. Locuinţele nu aveau adrese, dar unele case mobile aveau nume pictate pe solidele cutii poștale. Sub priviri care manifestau suspiciune faţă de orice mașină ori vizitator străin, Bride conduse încet, până văzu numele QUEEN OLIVE înscris pe o cutie din faţa unei case mobile vopsite în galben palid. Opri, ieși din mașină și tocmai se îndrepta spre ușă când simţi miros de foc şi de benzină, venind parcă din spatele casei. Când se furișă spre curtea din spate, văzu o roșcată solidă stropind cu benzină o somieră din arcuri, observând cu atenţie unde trebuiau hră

3

nite flăcările.

Bride se întoarse fuguţa la mașină și așteptă. Doi copii veniră spre ea, atrași, poate, de mașina de fiţe, dar femeia de la volan îi lăsă perplecși. Amândoi se holbară la ea minute în șir, uitând să clipească de mirare. Bride îi ignoră pe puștii muţi de uimire. Știa foarte bine cum era să intri **3**

Într-o cameră și să vezi schimbul de priviri dintre bărbaţii albi. Privirile erau un fleac

3

fiindcă, cel mai adesea, șocul produs de negriciunea ei erau urmate de invidia produsă de frumuseţea fetei. Deși, cu ajutorul lui Jeri, câştigase capital cu pielea ei neagră, punând-o în valoare, făcând-o fermecătoare, îşi aduse aminte de un dialog avut cândva cu Booker. Plângându-se de mama ei, îi spusese că Sweetness o ura tocmai din cauză că avea pielea atât de neagră.

— Nu-i decât o culoare, răspunsese Booker. O trăsătură genetică – nu o tară, nu un blestem, nu o binecuvântare, niciun păcat.

— Dar, îl contrazise ea, alţii cred că trăsăturile rasiale…

Booker o întrerupsese:

— Bride, din punct de vedere știinţific, rasa nu există, prin urmare a fi rasist, în lipsa rasei, este o opţiune personală. Indusă, firește, de cei care au nevoie de rasism, dar tot o opţiune. A indivizilor care n-ar fi nimic fără el.

Cuvintele lui erau raţionale şi, în momentul rostirii, liniștitoare, dar nu prea aveau legătură cu experienţa cotidiană – de pildă, când stai într-o mașină sub privirile hipnotizate ale copiilor albi, mai fascinaţi decât într-un muzeu plin cu dinozauri. Cu toate acestea, refuza ferm să se lase abătută de la misiunea ei numai fiindcă ieşise din J

zona de confort a străzilor pavate, peluzelor îngrijite, unde era înconjurată de oameni diverși din punct de vedere rasial, care, dacă n-o ajutau, nici nu-i făceau vreun rău. Hotărâtă să descopere din ce era făcută – din vată sau din oţel –, nu putea să se retragă, să mai dea înapoi.

Trecu o jumătate de oră; copiii plecaseră, iar soarele nichelat de la zenit încălzea interiorul mașinii. Inspirând adânc, Bride se îndreptă spre ușa galbenă și ciocăni. Când apăru piromana, zise:

— Bună ziua, scuzaţi-mă, îl caut pe Booker Starbern. Am primit adresa aceasta.

— Te cred, zise femeia. Primesc o groază de corespondenţă pe numele lui – reviste, cataloage, chestii pe care le scrie el însuși.

— Eaici?

Pe Bride o orbeau cerceii femeii, discuri de aur de mărimea unor cochilii.

— íă, făcu femeia scuturându-şi capul, fără a o slăbi pe Bride din ochi. Dar e pe-aproape.

— Serios? Ce înseamnă aproape?

Ușurată că Q. Olive nu era o rivală tânără, Bride oftă şi ceru îndrumări.

— Poţi merge pe jos, dar intră la mine mai întâi. Booker nu pleacă nicăieri. Și-a rupt braţul și e la pat. Hai, intră. Arăţi ca o chestie găsită de un raton, pe care a refuzat s-o mănânce.

Bride înghiţi în sec. În ultimii trei ani nu i se spusese decât cât de exotică, de superbă era – oriunde, de către aproape toată lumea – trăsnet, fierbinte, de vis, uau! Acum bătrâna asta, cu păr roșu, lânos și ochi critici, ștersese dintr-o singură mișcare un întreg vocabular de adulaţie. Devenise din nou fetiţa urâtă, prea neagră, din casa mamei sale.

Queen îi făcu semn cu degetul:

— Vino înăuntru, fato. Trebuie să mănânci.

— Uitaţi, domnișoară Olive…

— Zi-mi Queen, scumpete. Se pronunţă 01-li-vai. Intră odată! Nu prea am parte de oaspeţi și recunosc foamea când o văd.

Cam are dreptate, îşi zise Bride. Neliniștea din timpul călătoriei mascase foamea care-i făcea stomacul să ghioraie. Îi dădu ascultare lui Queen și fu plăcut surprinsă de ordinea, confortul și înfăţișarea plăcută a camerei. Se

temuse un moment că era ademenită în bârlogul unei vrăjitoare. Evident, Queen cosea, împletea, croșeta și broda dantelă. Perdele, feţe de pernă, șervete brodate erau elegant lucrate de mâna ei. O cuvertură aranjată pe tăblia unui pat gol, ale cărui arcuri probabil că se răceau afară, era alcătuită din petice în culori pastelate și, ca totul în cameră, puse în niște contraste ingenioase. Antichităţi mici, precum rame de tablouri și măsuţe, erau așezate neobișnuit. Un perete întreg era acoperit cu poze de copii. O oală bolborosea pe sobiţa cu două ochiuri. Queen, nedeprinsă cu refuzul, așeză două boluri de porţelan pe șervete de in împreună cu șerveţele asortate și linguri de argint cu mânere filigranate.

Bride se așeză la o masă îngustă, pe un scaun cu o pernuţă decorativă, și o privi pe Queen cum umple holurile cu supă groasă. Bucăţele de pui pluteau între boabe de mazăre, cartofi, porumb, roșii, ţelină, ardei gras, spanac și o mână de fidea. Bride nu putu identifica aroma puternică – Curry? Cardamom? Usturoi? Cayenne? Piper negru și roșu? Oricum, rezultatul era mană cerească. Queen mai aduse un coșuleţ cu pâine nedospită, se așeză și ea la masă și binecuvântă mâncarea. Niciuna nu scoase o vorbă minute bune, în timp ce mâncau, în cele din urmă, Bride îşi ridică privirea dinspre bol, se șterse pe buze, oftă şi-şi întrebă gazda:

— De ce ardeai arcurile de la pat? Te-am văzut afară.

— Ploșniţe, răspunse Queen. În fiecare an le ard, înainte să-și depună ouăle.

— O, n-am mai auzit aşa ceva, zise, apoi, simţindu-se mai în largul ei cu femeia, întrebă: Ce fel de chestii îţi trimitea Booker? ziceai că nişte scrieri.

— Îhî. Aşa e. Din când în când.

— Despre ce era vorba în ele?

— Habar n-am. Pot să-ţi arăt câteva,»

dacă vrei. Auzi, de ce-l cauţi pe Booker? îţi datorează bani? N-ai cum să fii femeia lui. Vorbești ca și cum nu l-ai cunoaşte prea bine.

„Nu-l cunosc, deși credeam că da? N-o spuse tare,

dar brusc avu revelaţia că un sex reușit nu înseamnă să cunoști o persoană. Nu e decât informaţie.

3

Bride îşi atinse din nou buzele cu ser

3 3

vetelul.

— Am trăit împreună, dar m-a părăsit. Uite-așa, plesni Bride din degete. M-a lăsat fără un cuvânt.

Queen chicoti.

— O, da, e un maestru al despărţirilor. Și-a părăsit propria familie. Pe toţi, în afară de mine.

— Da? De ce?

Lui Bride nu-i pica prea bine să fie băgată în aceeași oală cu familia lui Booker, dar vestea o luă prin surprindere.

— Fratele lui mai mare a fost ucis când erau copii și nu a fost de acord cu reacţia alor săi.

— Vai, murmură Bride. Ce trist!

Scoase niște sunete de compătimire convenţionale, dar era șocată să constate că nu știa nimic despre asta.

— Mai mult decât trist. Aproape că a distrus familia.

— Şi ce-au făcut de i-a abandonat?

— Au trecut peste. Au început să-și trăiască viaţa ca şi cum chiar ar fi fost viaţă.

— 5

El voia un memorial, o fundaţie sau ceva pe numele fratelui. Nu i-a interesat. Deloc. Trebuie să-mi asum puţină vină pentru ruptură. Eu i-am spus să-și ţină fratele aproape, să-l jelească atâta timp cât avea nevoie. Nu mi-am dat seama cum va lua spusele mele. Oricum, moartea lui Adam a devenit viaţa lui. Cred că *este* viaţa lui.

Queen se uită la bolul gol al lui Bride: Mai vrei?

— Nu, mulţumesc, a fost delicios. Nu-mi aduc aminte să fi mâncat ceva atât de bun.

Queen zâmbi.

— E reţeta mea „Naţiunile Unite” pentru mâncarea

din orașele tuturor soţilor»! mei. Șapte, de la Delhi la Dakar, din Texas până în Australia și alte câteva între ele. Râdea de i se scuturau umerii. Atâţia **5** bărbaţi, şi toţi la fel acolo unde contează.

— Ce contează?

— Posesiunea.

Toţi soţii ăia și ea e singură cuc, se gândi Bride.

— Copii nu ai?

Evident, avea: fotografiile lor se vedeau pretutindeni.

— O grămadă. Doi trăiesc cu taţii lor și cu noile neveste; doi sunt militari – unul la Marină, celălalt în Aviaţie; ultima, o fiică, e studentă la medicină. E copilul ideal pentru mine. Penultimul e putred de bogat undeva prin New York City. Aproape toţi îmi trimit bani, ca să nu vină să mă vadă. Dar eu îi văd.

Făcu un gest vag spre fotografiile din ramele pretenţioase.

— Iar acum știu și cum, și ce gândesc. Booker, însă, a păstrat mereu legătura cu mine. Uite, o să-ţi arăt ce și cum gândește el.

Queen se duse la un bufet unde erau depozitate sau atârnate ordonat materialele de cusut. Ridică de la baza lui o cutie pentru pâine de modă veche. După ce scormoni înăuntru, scoase un teanc subţire de foi prinse cu o agrafă și i-l întinse musafirei.

Ce scris frumos, îşi spuse Bride, dându-şi seama că nu văzuse nimic scris de»

Booker, nici măcar numele lui. Erau șapte coli. Una pentru fiecare lună petrecută împreună – plus încă una. Citi încet prima pagină, urmărind rândurile cu vârful arătătorului, căci punctuaţia era puţină sau lipsea cu desăvârșire.

Hei fato ce-i în căpșorul tău cu zulufi în afară de camere întunecate cu bărbaţi negri dansând prea aproape ca să-i fie bine gurii flămânde de mai mult din ceea ce cu siguranţă e acolo afară undeva așteptând o limbă și puţină răsuflare să mângâie dinţii care mușcă noaptea și înghite întreagă lumea ce-ţi este interzisă așa că scapă de visele

alea fumegoase și culcă-te pe plajă în braţele mele să te acopăr cu nisip alb de pe ţărmuri nevăzute de tine linse de ape atât de cristaline și de albastre încât te fac să verși lacrimi de?

fericire și-ţi dau de știre că aparţii totuși planetei pe care te-ai născut și te poţi integra acum în lumea aia de afară în sunetul profond de violoncel.

Bride citi cuvintele de două ori, neînţelegând mai nimic. Cea de-a doua pagină o făcu să se simtă prost.

Imaginaţia ei este impecabilă cum taie și răzuiește osul neatingând vreodată măduva unde simţământul acela murdar vibrează ca o scripcă de teamă că i se vor rupe coardele și va ţipa strident pierderea melodiei căci pentru ea ignoranţa permanentă este mult mai bună decât vârtejul vieţii.

Queen, terminând de spălat vasele, îi oferi musafirei un pahar de whisky. Bride refuză.

Citind a treia pagină, avu impresia că-și amintește o conversaţie cu Booker care ar J! îi putut inspira ceea ce scrisese el, în care ea i-l descrisese pe proprietar și-i dăduse amănunte din copilărie.

Ai acceptat ca o vită de povară biciul blestemului unui străin şi ameninţarea negândită pe care o conţine dimpreună cu cicatricea lăsată ca definiţie îţi petreci viaţa refutând deși cuvântul ăsta urât nu-i

5 5

decât o linie subţire trasă pe un ţărm și repede dizolvată în lumea marină în orice moment când un val la fel de negândit o dezmiardă ca atingerea accidentală a unui deget pe un stop de clarinet pe care muzicianul o convertește în tăcere ca să lase nota adevărată să răsune puternic.

Bride mai citi trei pagini în succesiune rapidă.

Încercarea de a înţelege malignitatea rasistă nu face decât s-o alimenteze, face din ea un balon gras plutind în înalt sus deasupra capetelor temător că va coborî pe pământ unde un fir de iarbă ar putea să-l înţepe lăsându-i

fecalele apoase să mânjească auditoriul fascinat așa cum mucegaiul ruinează clapele pianului atât negre cât și albe diezi și bemoli ca să producă o lamentaţie a decăderii lui.

Refuz să mă rușinez de rușinea mea, știi, cea care mi-a fost desemnată potrivit priorităţii scăzute și moralităţii degradate a celor ce insistă asupra celui mai facil dintre sentimentele umane de inferioritate și stricăciune pur și simplu ca să-și deghizeze propria lașitate pretinzând că e identică cu puritatea unui banjo.

Îţi mulţumesc. Mi-ai arătat mânie şi î??

fragilitate și nesăbuinţă ostilă și îngrijorare îngrijorare îngrijorare împestriţate cu frânturi de lumină şi iubire atât de necompromiţătoare că păreau a fi o bunătate ca să te pot părăsi și să nu mă surp de un regret atât de profund încât să-mi zdrobească nu doar inima ci şi creierul?

care cunoaşte ţipătul oboiului și felul în care zdrenţuiește tăcerea ca să-ţi expună frumuseţea prea orbitoare ca să poată fi conţinută și care transformă melodia ei în graţia spaţiului locuibil.

Perplexă, Bride ridică ochii de pe foi și se uită la Queen, care întrebă:

— Interesant, nu?

— Foarte, răspunse Bride. Dar și ciudat. Mă întreb cu cine vorbeşte.

— Cu el însuși, zise Queen. Pariez că totul este despre el. Nu?

— Nu, murmură Bride. Paginile astea sunt despre mine, despre timpul petrecut împreună.

Apoi citi ultima pagină.

Trebuie să iei în serios inima zdrobită de orice fel cu curajul de a o lăsa cuprinsă de flăcări și să ardă ca o stea care pulsează e incapabilă sau nedoritoare să se lase liniștită în jalnică autöblamare pentru că exploziva ei strălucire sună justificat tare ca percuţia bubuitoare a timpanului.

Bride puse jos hârtiile şi-şi acoperi ochii.

— Du-te să-l vezi, o îndemnă Queen cu voce joasă.

Mai la vale, ultima casă de lângă pârâu. Hai, ridică-te, spală-te pe faţă și pleacă.

— Nu sunt sigură că asta trebuie să fac acum.

Bride clătină din cap. Se bazase atât de mult pe felul cum arăta – ce bine lucra frumuseţea. Nu cunoscuse superficialitatea ei sau lașitatea proprie – lecţia vitală pe care i-o predase Sweetness, prinzându-i-o de șira spinării ca să i-o îndoaie.

— Care-i problema cu tine? Queen părea enervată. Baţi atâta drum numai ca să?

te răsucești pe călcâie și să pleci?

Apoi începu să cânte, imitând vocea unui copil:

Nu știu de ce

Nu este soare sus pe cer…

Nu pot continua.

Am pierdut tot ce aveam.

Timpfurtunos…

— La dracu’! dădu Bride cu pumnul în masă. Ai perfectă dreptate! Absolut! E vorba de mine, nu de el. De mine!

— Tu ești? Ieși afară! Booker se ridică de pe patul îngust, arătând spre Bride, care stătea în uşa rulotei.

— Naiba să te ia. Nu plec până nu…

— Am zis să ieși! Acum!

Ochii lui Booker erau şi morţi, şi vii de ură. Braţul fără ghips îi arăta ușa. Bride făcu nouă pași repezi înainte și-l plesni peste faţă cât putu de tare. El îi întoarse lovitura cu destulă forţă cât s-o trântească. Ridi

5

cându-se cu greu în picioare, ea înhăţă o sticlă de Michelob de pe o poliţă și i-o sparse în cap. Booker căzu lat pe pat. Strângând cu pumnul gâtul sticlei sparte, Bride privea cum sângele i se prelingea lui Booker din urechea stângă. După câteva clipe, el îşi recăpătă cunoștinţa, se propti într-un cot și, cu ochii mijiţi, căutând în gol, se întoarse să o privească.

— M-ai părăsit, ţipă Bride. Fără un cuvânt! Nimic! Vreau o explicaţie, oricare ar fi. Vreau s-o aud. Acum!

Booker, ștergându-și cu mâna dreaptă sângele de pe partea stângă a feţei, mârâi:

— Nu-ţi sunt dator cu nicio explicaţie.

— O, ba da, trebuie!

Bride ridică sticla spartă.

— Ieși afară din casa mea până nu se întâmplă ceva rău!

— Taci și răspunde-mi.

— Mă-nnebuneşti, femeie!

— De ce? Trebuie să știu, Booker.

— Mai întâi spune-mi tu de ce ai cumpărat cadouri pentru una care a molestat copii și a făcut pușcărie pentru asta, dar-ar dracii. Să-mi spui de ce te-ai gudurat pe lângă un monstru.

— Am minţit! Am minţit! Era nevinovată. Am contribuit la condamnarea ei, dar n-a făcut nimic. Am vrut să-mi răscumpăr greșeala, dar mi-a tras o mamă de bătaie, o meritam.

Temperatura din cameră nu crescuse, dar Bride asuda – fruntea, buza superioară, chiar şi axilele îi erau umezite.

y 2

— Ai minţit? De ce dracu'?

2

— Ca să mă tină mama de mână.

— Ce?

— Şi ca să fie şi ea, măcar o dată, mân

2 2 3 3

d-ră de mine.

— Şi a fost?

2

— Da. Chiar i-a plăcut de mine.

— Deci, vrei să zici că...

— Taci și vorbește! De ce m-ai părăsit?

— O, Doamne! Booker îşi mai şterse o dată sângele de pe faţă. Păi, uite cum stau lucrurile: fratele meu a fost ucis de un nemernic, de o bestie ca aia pe care credeam că ai iertat-o şi...

2

— Nu mă interesează! Nu eu am făcut-o! Nu eu ţi-am omorât fratele!

2

— Bine! Bine! înţeleg, dar...

— Dar nimic! încercam să mă revanșez **2** faţă de o persoană pe care o distrusesem.

Tu nu faci decât să învinovăţeşti pe toată lumea din jur. Ticălosule! Poftim, șterge-ţi sângele de pe mână.

Îi aruncă im ștergar de vase și lăsă jos ce mai rămăsese din sticlă. După ce-și șterse palmele pe blugi şi-şi îndreptă părul de pe fruntea transpirată, se uită tăios la Booker.

— Nu e obligatoriu să mă iubești, dar trebuie să mă respecţi, la dracu'!

Se așeză pe un scaun de lângă masă, îşi încrucișă picioarele.

În lunga tăcere întreruptă doar de sunetul respiraţiei lor, se uitau nu unul la celălalt, ci în alte părţi – în pământ, la mâini, pe fereastră. Trecu ceva timp.

În cele din urmă, Booker simţi că are ceva categoric și esenţial de spus, de explicat, dar când deschise gura, limba îi îngheţă – lipseau cuvintele. Nicio problemă. Bride adormise în scaun, cu bărbia în piept, cu picioarele lungi îndoite nefiresc.

Queen nu bătu la ușă – deschise pur și simplu ușa rulotei lui Booker și intră.

Văzându-i pe Bride răsturnată pe scaun și pe Booker cu ochiul vânăt, întrebă:

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat?

— Ceartă, zise Booker.

— E teafără?

— Sigur. S-a frământat până a adormit.

— Halal „ceartă”. A făcut atâta drum ca să te chelfănească? De ce? Din iubire sau suferinţă?

5

— Ambele, probabil.

— Păi, hai s-o luăm de pe scaunul ăla și s-o punem pe

pat, zise Queen.

— De acord.

Booker se ridică. Cu ajutorul lui Queen și cu unicul lui braţ valid, o întinseră pe patul îngust și nefăcut. Bride gemu, dar nu se trezi.

Queen se așeză la masă.

— Ce te faci cu ea?

— Nu știu, răspunse Booker. O vreme ne-a mers ca la carte.

— De ce v-aţi despărţit?

— Minciuni. Tăceri. Adevăruri tăinuite.

— Despre ce?

— Copilăria noastră, lucruri care s-au întâmplat, de ce am făcut ce am făcut, de ce am gândit ce am gândit, fapte legate de ce s-a petrecut când eram copii.

— În cazul tău, Adam?

— În cazul meu, Adam.

— Iar la ea?

— O minciună groaznică, când era fetiţă, a contribuit la trimiterea în închisoare a unei femei inocente. O condamnare lungă pentru molestarea unui copil, de care femeia nu era vinovată. Am părăsit-o după ce ne-am certat din cauza straniei afecţiuni a lui Bride pentru femeia aia. În momentul acela, cel puţin, mi s-a părut stranie. După-aia, n-am mai vrut să am de-a face cu ea.

— De ce-a minţit?

— Ca mama ei să-i arate puţină afecţiune.

— Doamne! Ce încurcătură! Iar tu te-ai gândit din nou la Adam. Mereu Adam!

— Da.

Queen îşi încrucișă mâinile și se rezemă de masă.

— Cât timp o să te mai dirijeze?

— Nu știu cum să scap, Queen.

— Nu? Ea ţi-a spus adevărul ei. Al tău care e?

Booker n-a răspuns. Amândoi au rămas tăcuţi, sforăitul ușor al lui Bride fiind unicul zgomot, până când Queen a zis:

— Ai nevoie de un motiv nobil ca să eșuezi, nu-i aşa? Sau de un motiv foarte profund ca să te simţi superior.

— O, nu, Queen. Nu sunt așa. Câtuși de puţin.

— Dar cum? 11 cari pe Adam în spate ca să poată lucra zi și noapte, să-ţi împuieze creierii. Nu crezi că a obosit şi el? O fi sleit de puteri murind și neavând parte de odihnă fiindcă are de condus viaţa altuia.

— Adam nu mă conduce.

— Nu. Tu îl conduci pe el. Te-ai simţit vreodată eliberat de el? O singură dată?

— Păi…

Booker avu un flashback, cum stătea în ploaie și muzica i se schimbase imediat după ce o văzuse pe Bride urcându-se într-o limuzină, cum se risipise negura în care trăise. Se gândi la braţele lui în jurul taliei fetei când dansau şi la zâmbetul ei

când s-a întors spre el.

— Păi, repetă el, o vreme a fost bine cu ea, chiar foarte bine.

Nu-și putea ascunde plăcerea din ochi.

— Poate că bine nu-i destul pentru tine, așa că l-ai chemat înapoi pe Adam și ai lăsat uciderea lui să-ţi facă din creier un cadavru și din sângele pompat în inimă, formol.

Booker și Queen se priviră în ochi multă vreme, până când ea se ridică în picioare şi, neostenindu-se să-şi ascundă dezamăgirea, zise:

— Prostule.

Și-l lăsă gârbovit pe scaun.

Fără grabă, Queen se întoarse pe jos acasă. Amuzamentul şi tristeţea concurau

3 3

care să-i capteze atenţia. Era amuzată, fiindcă de decenii nu mai văzuse îndrăgostiţi încăierându-se – nu de când trăise în casele construite din bani publici din Cleveland, unde cupluri tinere îşi exprimau emoţiile violente sub formă de ieșiri teatrale în faţa

3 3

unei audiente, vizibile ori invizibile. O făcuse şi ea cu numeroșii ei soţi, duși acum cu toţii. Mai puţin cu primul, John Loveday, de care divorţase – sau nu? Era greu să-și amintească, deoarece nu divorţase nici de următorul. Queen zâmbi la gândul că senectutea îi dăruise o memorie selectivă. Dar tristeţea îi răzbi prin zâmbet. Furia, violenţa dintre Bride şi Booker erau ne în **3 3**

doielnice și tipice pentru cei tineri. Totuși, după ce o ridicaseră și o întinseseră pe pat pe fata adormită, Queen văzuse cum Booker netezește claia de păr de pe fruntea lui Bride. Privindu-i pe furiș faţa, fusese uimită de tandreţea din ochii lui.

3

Au s-o facă de oaie, se gândi. Fiecare va ţine cu dinţii de o povestioară tristă despre răni şi durere – vreun necaz, vreo suferinţă de demult, aruncate de viaţă peste sufletele lor pure și inocente. Fiecare va rescrie mereu povestea, cunoscându-i intriga, bănuind tema, inventându-i sensul și reprimându-i originea. Ce mai risipă! Știa din experienţă cât de greu este să iubești, cât de egoist și cât de ușor se rupe legătura. Zgârcindu-te cu sexul sau bazându-te pe el, ignorând copiii sau devorându-i, deviind sentimentele sincere sau blocându-le. Tinereţea fiind scuza pentru iubirea asta trăită la întâmplare – până când nu mai era doar atât, se transforma în pură stupiditate de adult.

Am fost şi eu cândva frumușică, frumoasă cu adevărat, se gândea ea, am crezut că e suficient. Ei bine, a fost, până n-a mai fost, până când a trebuit să fiu o persoană reală, adică una care gândește. Destul de deșteaptă ca să știu că a fi supraponderal e o stare, nu o boală; destul de isteaţă acum ca să citesc imediat gândurile celor egoiști. Dar luminările astea veniseră prea târziu în ceea ce-i privește pe copiii ei.

Fiecare „soţ” îi furase un copil sau doi, îi revendicase sau dispăruse cu ei. Unii i-au răpit și dus în ţările lor de baștină, un altul și-a pus iubita să-i fure doi; toţi cu excepţia unuia – dulcele Johnny Loveday – avuseseră motive temeinice să se prefacă îndrăgostiţi: cetăţenie

americană, pașaport SUA, ajutor financiar, îngrijire medicală sau un cămin temporar. Nu avusese ocazia să crească vreun copil dincolo de vârsta de doisprezece ani. Îi luase ceva timp ca să înţeleagă de ce se prefăceau că iubesc – și ea, și ei. Pentru supravieţuire, credea, fizică și emoţională. Queen trecuse prin toate astea, iar acum trăia singură în pustiu, croșetând și brodând, recunoscătoare că, într-un final, dulcele Iisus îi dăruise o pătură de uitare și o perniţă de înţelepciune, cu care să-și aline bătrâneţile.

Nervos și profund dezamăgit de turnura luată de evenimente, în special de dispreţul făţiș al lui Queen pentru el, Booker ieși din rulotă și se așeză în pragul ușii. Soarele avea să apună nu peste mult timp, iar acest sat haotic, fără iluminat stradal, avea să dispară în beznă. Muzica de la câteva radiouri va fi la fel de îndepărtată ca licăririle televizoarelor: vechi Zenith-uri şi Pioneeruri. Urmări vreo două camioa3

ne locale depărtându-se huruind și câţiva motocicliști care le-au urmat la scurt timp. Camionagiii purtau șepci, motocicliștii, basmale. Lui Booker îi plăceau anarhia blândă a locului, indiferenţa lui faţă de rezidenţi, atenuată de prezenţa mătușii sale, unica persoană în care avea încredere.

Găsise câte ceva de lucru la parcul forestier, se descurcase până căzuse de pe un utilaj şi-şi zdrobise umărul. În fiecare clipă, întrerupându-i gândurile hoinare, vedea imaginea femeii negre fascinante, întinsă în patul lui, sleită de atâta ţipat, după încercarea de a-l omorî sau cel puţin de a-l bumbăci. Realmente nu știa ce-o făcuse să vină până aici, în afară de furie sau dorinţă de răzbunare – sau poate de iubire?

Queen are dreptate, îşi spuse. În afară de Adam, nu știu nimic despre iubire. Adam era neprihănit, inocent, pur, ușor de iubit. Dacă ar fi trăit, a fi crescut ca să ajungă să aibă defecte umane precum viclenia, prostia, ignoranţa, ar mai fi fost atât de ușor de adorat sau măcar vrednic de adoraţie? Ce fel de iubire este aceea care, ca să fie devotată, are nevoie de un înger și numai de un înger?

Urmând firul acestei gândiri, Booker continuă să se dojenească aspru.

Bride știe, probabil, mai multe despre iubire decât mine. Ea îşi dorește măcar să o înţeleagă, să facă ceva, să riște ceva și s-o evalueze. Eu nu risc nimic. Stau pe un tron și identific semne de imperfecţiune la alţii. M-au vrăjit propria-mi inteligenţă și atitudinile morale pe care le-am adoptat, precum și insolenţa care le însoţește. Dar unde or fi cercetările strălucite, cărţile edificatoare, capodoperele pe care visam să le scriu? Nicăieri. În schimb, iau notiţe despre neajunsurile altora. Ușor. Atât de ușor. Dar defectele mele? îmi plăcea cum arăta ea, cum era la pat, cum nu avea pretenţii. La primul conflict major pe care l-am avut, am tulit-o. Singurul meu judecător fiind Adam, care, cum a zis Queen, probabil că a obosit să fie povara și crucea mea.

Se întoarse tiptil în rulotă și, auzind sforăitul ușor al lui Bride, scoase carnetul ca să mai aștearnă o dată pe hârtie cuvinte pe care nu le putea rosti.

Nu-ţi mai duc dorul Adam mai degrabă mi-e dor de emoţia produsă de moartea ta un sentiment atât de puternic că m-a definit pe mine eliminându-te pe tine lăsându-mi numai absenţa ta ca să trăiesc în ea ca în liniștea gongului japonez mai tulburătoare decât orice zgomot i-ar putea urma.

Iartă-mă că te-am înrobit ca să mă las înlănţuit de iluzia controlului şi de 3 3

seducţia ieftină a puterii. Niciun proprietar de sclavi n-ar fi izbutit mai bine.

Booker puse carnetul deoparte. Asfinţitul îl învălui, iar el lăsă aerul cald să-l liniștească, așteptând cu nerăbdare zorile.

Bride se trezi în plin soare dintr-un somn fără vise, mai profund decât o beţie, mai profund decât dormise vreodată. Acum, după atâtea ceasuri de somn, se simţea mai mult decât odihnită şi reia – >

xată – se simţea puternică. Nu se sculă imediat; rămase întinsă în patul lui Booker, cu ochii închiși,

savurând o vitalitate proaspătă și o limpezime intensă. După ce-și mărturisise păcatele Lulei Ann, se simţea nou născută. Nu mai era forţătă să! 5

retrăiască, ba nu, să supravieţuiască dispreţului mamei sale și abandonului tatălui. Smulgându-se din reverie, se ridică în capul oaselor și-l văzu pe Booker bând cafea la masa rabatabilă. Părea îngândurat, mai degrabă decât ostil. Așa că i se alătură, luă o felie de șuncă de pe farfuria lui și o gustă. Apoi mușcă din pâinea lui prăjită.

— Mai vrei? întrebă Booker.

— Nu. Nu, mersi.

— Cafea? Suc?

— Da, cafea, poate.

— Sigur.

Bride se frecă la ochi, încercând să-şi amintească momentele dinainte de-a adormi. Umflătura de pe tâmpla dreaptă a lui Booker o ajută.

— M-ai dus până în pat cu un singur braţ sănătos?

J

— Am fost ajutat, răspunse Booker.

— De cine?

— Queen.

— Doamne. Trebuie că mă crede nebună.

— Mă îndoiesc, zise Booker și îi puse în faţă o cană de cafea. Ea-i o originală. Nu admite nebunia.

Bride suflă în cafea să se răcească.

— Mi-a arătat lucrurile pe care i le-ai trimis prin poștă. Pagini scrise de tine. De cei le-ai trimis?

— Nu știu. Poate că mi-au plăcut prea mult ca să le arunc, dar nu destul cât le port cu mine. Oi fi vrut să le știu într-tm loc sigur. Queen păstrează totul.

— Când le-am citit, am știut că toate erau despre mine – n-am dreptate?

— O, ba da! Booker îşi dădu ochii peste cap și scoase un oftat teatral. Totul este despre tine, cu excepţia întregii lumi și a universului în care plutește.

— Ce-ar fi să nu mă mai iei peste picior? Știi ce vreau să spun. Le-ai scris când eram împreună, nu?

— Sunt doar gânduri, Bride. Gânduri despre ce simţeam, de ce mă temeam, sau, cel mai des, despre ce credeam cu adevărat în momentele alea.

— Tot mai crezi că durerea unei inimi zdrobite ar trebui să ardă ca o stea?

— Da. Dar stelele pot să explodeze, să dispară. În plus, ce vedem când ne uităm la ele se poate să nu mai fie acolo. Unele or fi murit de mii de ani, dar abia acum ajunge la noi lumina lor. Informaţii vechi părând știri de ultimă oră. Apropo de informaţii, cum ai aflat unde sunt?

— Am primit o scrisoare adresată ţie. O factură cu termenul depășit de la un atelier de reparaţii. The Pawn Palace. Așa că m-am dus acolo.

— De ce?

— Ca să plătesc, deșteptule. Mi-au spus unde ai putea fi, în gaura asta. Și aveau o adresă de reexpediere a unei Q. Olive.

— Ai plătit și apoi ai condus atâta drum ca să-mi tragi o palmă?

— Poate. Nu am plănuit-o, dar trebuie să recunosc că m-am simţit bine. Oricum, ţi-am adus trâmbiţa. Mai e cafea?

3 3

— Ai adus-o aici? Trompeta mea?

— Bineînţeles. Gata reparată.

— Unde e? La Queen?

— În portbagajul meu.

Zâmbetul de pe buzele lui Booker îi cuprinse și ochii. Bucuria de pe faţa lui era copilărească.

— Te iubesc! Te iubesc pur și simplu! strigă și ieși în fugă, alergând în jos pe drum, către Jaguar.

* * *

A început încet, blând, așa cum face de obicei. Timid, nesigur cum să înainteze, pipăindu-și drumul, la început lunecând sfios, pentru că nu putea ști cum avea să sfârșească, apoi tot mai încrezător, în extazul aerului, al luminii soarelui – îi lipsiseră amândouă în buruienile unde stătuse încolăcit.

Pândise în curtea unde Queen Olive arsese arcurile de pat ca să distrugă cuibul anual de ploșniţe. Acum se deplasa rapid, fulgerând din când în când un vârf de flacără roșie, apoi stingându-se câteva secunde înainte de a ţâșni mai puternic, mai gros, acum că ţelul și calea erau clare: gustoasa bucată de pin putrezindă a celor două trepte din spatele rulotei. Apoi ușa, tot pin, dulce, moale. În final, bucuria de a înghiţi ţesăturile delicioase, brodate, de dantelă, de mătase, de catifea.

Până să ajungă Bride și Booker acolo, un mic grup de oameni se adunase în faţa casei lui Queen – șomeri, câţiva copii și bătrâni. Când au spart ușa, fumul se strecura pe lângă tocul și pe sub pragul ei. Mai întâi Booker, apoi, imediat în urma lui, Bride. S-au lăsat la podea, unde fumul era mai puţin dens, și s-au târât până la canapeaua unde Queen stătea nemișcată, ademenită în nesimţire de către zâmbetele 3

fumului fără flacără. Cu singurul lui braţ bun şi cu cele două ale lui Bride, cu ochii lăcrimând și gâtul înecat de tuse, au reușit s-o tragă pe femeia inconștientă pe podea și apoi pe mica peluză din faţă.

— Mai departe! Haideţi, mai departe! strigă unul dintre bărbaţii care stăteau acolo. Tot locul poate să sară în aer!

Booker era prea ocupat făcându-i respiraţie artificială lui Queen ca să-l audă, în sfârșit, din depărtare, sirenele pompierilor și ambulanţei îi entuziasmară pe copii aproape la fel de mult ca frumuseţea de desen animat a unui incendiu năprasnic. Brusc, o scânteie ascunsă în părul lui Queen izbucni în flăcări, devorând cât ai clipi coama de păr roșu – lăsându-i timp lui Bride doar cât să-și smulgă tricoul de pe ea și să înăbușe focul din păr. Când, cu mâinile pârlite, care o usturau, trase în lături tricoul fumegând și plin de cenușă, faţa i se schimonosi văzând smocurile de păr greu de deosebit de scalpul care se umplea repede de bășici. Booker șoptea în tot acest timp: „Da, da! Hai, iubire, hai, hai!” Queen respira – cel puţin tușea și scuipa, semne majore de viaţă. Până parcă

ambulanta, se adunaseră mai mulţi oameni şi câţiva privitori păreau paralizaţi – dar nu din cauza victimei care era urcată în ambulanţă, gemând. Priveau, cu ochii larg deschişi, sânii splendizi, rotunzi, ai lui Bride. Oricât de încântaţi păreau privitorii, era nimic în comparaţie cu plăcerea lui Bride. Atât de mare era, încât întârzie să accepte pătura pe care i-o întindea tehnicianul sanitar – până când văzu expresia de pe faţa lui Booker. Dar îi venea greu să-şi suprime bucuria, deşi se ruşina puţin că-şi împarte atenţia între trista scenă în care Queen dispărea în ambulanţă şi magica revenire a sânilor ei impecabili.

Bride şi Booker dădură fuga la Jaguar şi urmară maşina salvării.

—

Odată internată Queen, Bride îşi petrecu zilele cu ea, iar Booker nopţile, dintre care trei trecură fără ca Queen să deschidă ochii. Cu capul bandajat şi sedată, nu-şi recunoştea salvatorii. Tot ce puteau face aceştia era să privească tuburile ataşate de pacientă, unul transparent ca sticla şi răsucit ca un lujer de liană tropicală, altele subţiri ca firele telefonice, toate servindu-i florii albe de clematită lipite de buze, care-i acoperea gâlgâitul.

Pe ecranul de deasupra patului de spital curgeau linii în culori primare. Pungi transparente cu ceva ce părea şampanie răsuflată picurau într-un vrej care hrănea braţul neputincios al lui Queen. Incapabilă să se ridice pentru a face loc unei ploşti, trebuia curăţată, unsă şi înfăşată din nou – pe toate astea Bride, neavând încredere în mâinile indiferente ale infirmierei, le executa personal, cât de delicat posibil. O şi spăla, câte o parte a corpului o dată, având grijă ca trupul doamnei să fie acoperit în anumite zone înainte şi după clătire. Lăsa picioarele lui Queen neatinse pentru că seara, când o înlocuia, Booker insista, ca o persoană care se împărtăşeşte de Paşte, să-şi asume el acest gest de devoţiune. El îi întreţinea pedichiura, săpunea şi clătea picioarele lui Queen şi la urmă le masa încet, ritmic, cu o loţiune ce mirosea a iarbă

neagră. La fel proceda și cu mâinile lui Queen, blestemându-se tot timpul pentru animozitatea resimţită în decursul ultimei?

lor discuţii.

Niciunul nu vorbea în timpul acestor abluţiuni și, cu excepţia fredonatului ocazional al lui Bride, tăcerea servea drept un balsam necesar amândurora. Lucrau împreună ca un adevărat cuplu, fără să se gândească la ei, ci la faptul că ajută o a treia persoană. A sta printre alţii în sala de așteptare a unui spital, fără nimic de făcut în afară de a te îngrijora, era un calvar. Dar tot asta era și să privești neputincios un pacient, observând fiecare tresărire, răsuflare sau mișcare a trupului său întins pe pat. După trei zile de așteptare, întrerupte de ce alinări puteau să-i ofere, Queen vorbi, vocea ei, prin masca de oxigen, fiind un croncănit răgușit, ininteligibil. Apoi, târziu într-o seară, masca de oxigen îi fu scoasă și Queen şopti:

— O să mă fac bine?

Booker zâmbi.

— Fără-ndoială, zise el. N-am absolut nicio îndoială.

Se aplecă și o sărută pe nas.

Queen îşi linse buzele uscate, închise iar ochii și începu să sforăie.

Când Bride se întoarse să-i ia locul şi el **3** îi povesti ce se întâmplase, sărbătoriră luând micul dejun împreună la cantina spitalului. Bride comandă cereale, iar Booker suc de portocale.

— Cum rămâne cu slujba ta? întrebă Booker ridicând din sprâncene.

— Ce-icuea?

— Întreb şi eu, Bride. Gen, conversaţie **3** ***7 3***

la masă?

— Nu știu nimic de slujba mea și mi se rupe. O să-mi fac rost de alta.

— Chiar aşa? **3**

— Îhî. Dar tu? Tot cu buștenii?

3

— Poate. Poate nu. Tăietorii de lemne se mută în altă

parte după ce distrug o pădure.

— Păi, nu-ţi face griji pentru mine.

— Ba îmi fac.

— De când?

— De când mi-ai spart sticla aia de bere în cap.

— Îmi pare rău.

— Nu glumesc. Și mie.

Chicotiră amândoi.

Departe de patul de spital al lui Queen, ușuraţi că ea îşi mai revenise, într-o dispoziţie destul de relaxată, se amuzau tachinându-se ca un cuplu de oameni bătrâni.

Brusc, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva, Booker plesni din degete. Apoi băgă mâna în buzunarul de la cămașă şi scoase

3 3

cerceii de aur ai lui Queen. Îi fuseseră daţi jos când femeii i se bandajase capul. Tot timpul ăsta stătuseră într-o punguliţă de plastic în sertarul noptierei acesteia.

— Ia ăștia, zise el. Îi preţuiește mult și ar vrea să-i porţi tu până se înzdrăvenește.

Bride îşi atinse lobii, simţi găurelele care-i reveniseră și vărsă câteva lacrimi, surâzând.

— Lasă-mă pe mine, zise Booker.

Grijuliu, introduse toartele cerceilor în lobii lui Bride, zicând:

— Bine că-i purta când i-a luat foc locuinţa, căci n-a mai rămas nimic. Nici serisori, nici carneţelul cu adrese, nimic. Toate s-au făcut scrum. Așa că am sunat-o pe mama și am rugat-o să ia legătura cu copiii lui Queen.

— Îi poate contacta? întrebă Bride, legănându-și ușor capul într-o parte și-n alta, ca să se bucure mai mult de discurile aurii din urechi.

Primea tot înapoi Aproape tot. Aproape.

— Pe unii, răspunse Booker. O fată în Texas, studentă la medicină. Ea va fi ușor de găsit.

Bride îşi amestecă cerealele, gustă o lingură și constată că era rece.

— Mie mi-a spus că nu se vede cu niciunul, dar că îi

trimit bani.

— Cu toţii o urăsc, dintr-un motiv sau altul. Știu că pe unii i-a abandonat ca să se mărite cu alţi bărbaţi. O mulţime de alţi

5 5 J J

bărbaţi. Și n-a putut sau n-a vrut să ia copiii cu ea. Taţii au avut grijă de asta.

— Totuși, cred că-i iubește, zise Bride. Pozele lor erau peste tot.

— Mda, nenorocitul care l-a ucis pe frate-meu avea pozele tuturor victimelor în spurcatul lui de bârlog.

— Nu-i același lucru, Booker.

— Nu? zise el privind afară pe fereastră.

— Nu. Queen îşi iubește copiii.

— Ei sunt de altă părere.

— Of, termină odată, zise Bride. Gata cu certurile stupide despre cine pe cine iubește.

Împinse bolul de cereale în mijlocul mesei și luă o înghiţitură din sucul lui de portocale.

— Hai, urâciosule. Să ne întoarcem la ea şi să vedem cum o duce.

1

Stând de-o parte și de alta a patului lui Queen, erau foarte bucuroși s-o audă vorbind tare şi clar.

J

— Hannah? Hannah?

Queen o fixa pe Bride și respira greu.

— Hai la mine, scumpo. Hannah?

— Cine e Hannah? întrebă Bride.

— Fata ei. Studenta la medicină.

— Crede că sunt fiica ei? Doamne! De la sedative, medicamente, bănuiesc. Chestiile astea o zăpăcesc de cap.

— Sau o ajută să se concentreze, o contrazise Booker; îşi coborî vocea: A fost o chestie cu Hannah. Umbla zvonul în familie că Queen ar fi ignorat sau ar fi refuzat să creadă plângerea fetei legată de tatăl ei – asiaticul, cred, ori texanul. Nu știu. Oricum, ea l-a acuzat că a pipăit-o și Queen n-a vrut s-o creadă. Gheaţa dintre

ele nu s-a topit niciodată.

— O preocupă încă.

— O preocupă cu totul, zise Booker și se așeză pe un scaun la picioarele patului lui Queen, ascultându-i chemarea insistentă – redusă acum la o șoaptă – adresată lui Hannah. Acum, dacă mă gândesc, îmi explic de ce mi-a spus să mă ţin de Adam, să-l ţin aproape.

— Dar Hannah nu e moartă.

— Într-un fel, este, cel puţin pentru mama ei. Ai văzut cum are expuse fotografiile pe perete. Ocupă tot spaţiul. E ca și cum ai striga catalogul. Majoritatea pozelor sunt însă cu Hannah, bebeluș, adolescentă, absolvind liceul, câştigând vreun premiu. Mai mult un memorial decât o colecţie.

J

Bride se duse în spatele scaunului lui Booker și începu să-i maseze umerii.

— Credeam că în fotografiile alea erau toţi copiii ei, zise.

— Da, în unele. Dar Hannah domnește peste toţi.

Îşi rezemă capul de stomacul lui Bride, lăsând încordarea pe care nu știa că o are în el să se risipească.

După câteva zile de recuperare demne de aplaudat, Queen încă mai era confuză, dar vorbea și mânca. Discursul ei era greu de urmărit, întrucât părea să consiste mai mult din geografie – locuri unde trăise – și anecdote adresate lui Hannah.

Bride şi Booker erau bucuroși de eva

5 >

luarea doctorului: „Îi este mult mai bine. Mult”. Se relaxară și începură să plănuiască ce să facă după externarea lui Queen. Să găsească un loc unde să locuiască împreună toţi trei? O casă mobilă spaţioasă? Fără să se gândească prea mult, au presupus că vor sta toţi trei împreună, cel puţin până când Queen avea să poată să aibă singură grijă de ea.

Încet, încet, planurile lor pentru viitorul apropiat au devenit mai întunecate. Liniile de pe ecran, în culori de

carnaval, au început să meargă în zigzag și să cadă, alunecarea lor să fie punctată de sunete de alarmă. Booker și Bride abia respirau când pulsul îi scădea și temperatura îi creștea. Un virus rău, spitalicesc, insidios și malefic ca focul care îi distrusese casa, o ataca pe pacientă. Se suci de câteva ori, apoi ridică braţele în aer cu degetele încleștate, întinzându-se tot mai mult după o scară pe care doar ea o putea vedea. Apoi totul a încetat.

Douăsprezece ore mai târziu, Queen murise. Un ochi îi rămăsese deschis, aşa că Bride mai avea îndoieli. Booker i-l închise, după care închise și el ochii.

În timpul celor trei zile în care așteptară incinerarea lui Queen, se certară ce urnă să aleagă. Bride ar fi vrut ceva elegant, din alamă; Booker prefera una mai naturală, care să poată fi pusă în pământ și cu timpul să fertilizeze solul. Descoperind că nu exista niciun cimitir pe o rază de cincizeci şi cinci de kilometri, sau vreun loc în parcul de rulote potrivit pentru înhumarea ei, se mulţumiră cu o cutie de carton pentru cenușa ce avea să fie împrăștiată în pârâu. Booker insistă ca el să se ocupe singur de ceremonie, în timp ce Bride aștepta în mașină. Ea îl urmări atentă, tensionată, cum se îndrepta spre râu ţinând cutia cu cenușa în mâna dreaptă și cu trompeta bălăbănindu-i-se de pe degetele mâinii stângi. Ultimele zile, îşi spuse Bride, timp în care se gândiseră ce să facă, fuseseră armonioase pentru că se concentraseră asupra unei terţe persoane, dragă amândurora. Ce se va întâmpla acum, se întreba, când sau dacă vor rămâne doar ei doi? Ea nu mai voia să stea nicio clipă fără el, dar dacă nu se putea altfel, era sigură că urma să fie bine. În viitor? Avea să se descurce.

Deși era din toată inima, ceremonia 3

lui Booker în onoarea iubitei sale Queen a fost cam stângace: cenușa era plină de cocoloașe și greu de aruncat, iar omagiul lui muzical – încercarea de a cânta *Kind of Blue* – a fost atonal și plat. Îi puse capăt repede și, cu o tristeţe cum nu mai simţise de la moartea lui Adam, aruncă trompeta în apa cenușie, ca și cum ea, nu el, nu se

ridicase la înălţimea așteptărilor. Urmări o clipă instrumentul plutind, apoi se așeză pe iarbă, odihnindu-și fruntea în palmă. Gândurile lui erau sterpe, scheletice. Nu-i trecuse prin cap că Queen va muri, nici măcar că ar putea să moară. În cea mai mare parte a timpului, când îi îngrijea picioarele și îi asculta respiraţia, se gândise la propria sa neliniște. Ce fragmentată îi devenise viaţa, îngrijind o mătușă adorată, care era acum moartă din pricina propriei neglijenţe – cine dracu’ mai arde arcurile de pat în ziua de azi? Cum se accentuase starea lui prin întoarcerea neașteptată a femeii pe care o plăcuse cândva și care trecuse de la o dimensiune la trei – pretenţioasă, receptivă, îndrăzneaţă. Şi ce-l făcea să creadă că era

3 3

un instrumentist talentat care putea face cinste unei înmormântări, sau că muzica putea fi limbajul său pentru amintiri, pentru comemorare sau pentru umplerea golului lăsat? Cât de mult îl împinseseră traumele copilăriei departe de apa învolburată și valurile vieţii? Ochii îi ardeau, dar nu era capabil să plângă.

Rămășiţele lui Queen, atinse de o briză rară, bine-venită, plutiră tot mai departe în aval. Cerul, prea posomorât ca să-și onoreze promisiunea de soare, trimitea în schimb o umezeală fierbinte. Simţind o

— singurătate insuportabilă și un regret profund, Booker se ridică în picioare și se duse la Jaguar, lângă Bride.

În interiorul mașinii, tăcerea era densă, brutală, probabil fiindcă lacrimile lipseau și nu mai era nimic important de zis. Cu excepţia unui lucru, a unui singur lucru.

Bride inspiră adânc înainte de a sparge liniștea funebră. Acum ori niciodată, se gândi ea.

— Sunt gravidă, zise, cu vocea calmă și limpede.

Privea drept înainte, la drumul bătătorit de pământ și pietriș.

— Ce-ai zis? a trosnit vocea lui Booker.

— M-ai auzit. Sunt gravidă și e al tău.

Booker o privi lung înainte de a-și muta privirea la râu, pe care mai plutea încă o mână din cenușa lui Queen, dar nu mai era nici urmă de trompetă. Una prin foc, alta prin apă, două lucruri iubite atât de mult se duseseră, se gândi. Nu mai putea pierde și un al treilea. Cu o umbră de zâmbet pe fată, se răsuci şi se uită din nou la Bride.

— Ba nu, zise. E al nostru.

Apoi îi oferi mâna după care ea tânjise toată viaţa, mâna pentru care nu era nevoie de o minciună ca s-o merite, mâna încrederii şi a ocrotirii – combinaţie că! 5

reia unii îi spun dragoste firească. Bride mângâie palma lui Booker, apoi îşi împleti degetele cu ale lui. Se sărutară ușor, înainte de a-și sprijini capetele pe tetiere, cufundându-și spinările în pielea moale de vacă a scaunelor. Privind înainte prin parbriz, fiecare încercă să-și imagineze cum va arăta, cu siguranţă, viitorul.

Niciun copil hoinar, stingher, cu o undiţă nu trecu pe-acolo ca să-i vadă pe adulţii din automobilul gri prăfuit. Dar dacă ar fi trecut, poate ar fi observat zâmbetele largi ale celor doi și ochii lor visători, dar poate nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie ce provoca luminiţa aceea de fericire.

Un copil. O viaţă nouă. Imun la rău sau la boală, ferit de răpiri, de bătăi, viol, rasism, insulte, lovituri, ură de sine, abandon. Neatins de erori. Numai bunătate. Minus mânie.

Asta le era credinţa.

Sweetness

Prefer locul ăsta – Winston House – caselor de bătrâni mari şi costisitoare din afara orașului. A mea este mică şi confortabilă, mai ieftină, cu asistente disponibile la orice oră şi un doctor care vine de două ori pe săptămână. N-am decât șaizeci și trei de ani – prea tânără pentru a fi trasă pe linie moartă –, dar sufăr de o boală parșivă a oaselor, așa că o îngrijire bună este esenţială. Plictiseala e mai rea decât slăbiciunea sau durerea, dar asistentele simt niște scumpe. Una tocmai m-a pupat pe obraz, înainte de a

mă felicita când i-am spus că voi fi bunică. Zâmbetul și complimentele ei au fost demne de o prinţesă care urmează să fie încoronată.

Îi arătasem bileţelul albastru primit de la Lula Ann – bine, ea semnase „Bride”, dar eu nu dau atenţie acestor fleacuri. Era J

O zăpăceală de cuvinte: „Ghici ce, S. Sunt foarte fericită să-ţi comunic vestea asta. O să am un copil. Simt foarte foarte încântată și sper că și tu ești”. Presupun că încântarea e legată de bebeluș, nu de tată, căci nu-l menţionează deloc. Mă întreb dacă şi el e

J

la fel de smolit ca ea. Dacă e, atunci n-are de ce să-și facă probleme, cum mi-am făcut eu. Lucrurile s-au mai schimbat o tară fată de tinereţea mea. Acum negrii albăstrii sunt peste tot: la televizor, în revistele de modă, în reclame, chiar și printre starurile de cinema.

Pe plic nu e trecută adresa expeditorului. Așa că bănuiesc că-s pedepsită să rămân o mamă rea până voi muri și asta fiindcă am crescut-o cu bune intenţii şi am făcut, de fapt, ce trebuia să fac. De cum a putut, m-a lăsat singură în apartamentul ăla îngrozitor. Și aplecat cât mai departe de mine: s-a făcut să arate ţuţ și și-a găsit o slujbă babană în California. Ultima dată când am văzut-o arăta aşa de bine că am uitat de

5

culoare. Totuși, avem o relaţie, îmi trimite bani. Trebuie să spun că-s recunoscătoare pentru banii ăștia, fiindcă nu trebuie să mă milogesc ca alţi pacienţi. Dacă vreau să am propriul meu pachet de cărţi de joc pentru pasienţe, îl pot obţine și nu trebuie să-l folosesc pe cel mozolit și rupt din salon. Și-mi pot cumpăra crema mea de faţă specială. Dar nu mă las prostită. Știu că banii pe care mi-i trimite sunt o metodă de a sta departe de mine și de a-și liniști bruma de conștiinţă care i-a mai rămas.

3 3

Dacă par supărăcioasă și nerecunoscătoare e și pentru că, într-un fel, pe dedesubt mă rod remuşcările.

Atâtea mici **3**

lucruri pe care nu le-am făcut, ori le-am greșit. Îmi aduc aminte cum am reacţionat când ea a avut primul ciclu. Sau de câte ori am strigat la ea când se împiedica sau scăpa ceva din mână. Cum am ţipat la ea ca să nu trăncănească despre proprietar – javra aia. Recunosc. Am fost teribil de supărată, chiar dezgustată de pielea ei neagră când s-a născut și la început m-am gândit la… Nu, trebuie să resping amintirile astea – și repede. N-are rost. Știu că, dată fiind situaţia, am făcut ce era mai bine pentru ea.

Când bărbată-meu ne-a părăsit, Lula Ann a fost o povară. Una grea, dar am purtat-o bine.

Da, am fost severă cu ea. Firește că am fost. După ce s-a bucurat de atâta atenţie cu procesul educatoarelor, n-a mai fost chip să te înţelegi cu ea. Cam când avea doisprezece ani, mergând spre treisprezece, a trebuit să mă fac și mai aspră. Îmi răspundea obraznic, refuza să mănânce ce găteam, îşi înzorzona părul. Când i l-am împletit, s-a dus la școală și și-a despletit cozile. N-o puteam lăsa să nu se aleagă nimic de ea. Am pus piciorul în prag și am prevenit-o că va fi strigată în fel și chip. Dar atâtea din învăţăturile mele nu s-au prins neam de ea. Vedeţi ce-a ieșit? O femeie de carieră bo

gată. Ce poate fi mai tare de atât?

Acum e însărcinată. Bună mișcare, Lula Ann. Dacă tu crezi că maternitatea înseamnă numai gângureală, botoșei și scutece, o să ai un șoc. Mare. Tu și prietenul tău fără nume – soţul, ăla de te-a agăţat, orice ar fi el – imaginaţi-vă. OOOH! Un bebe! Lugu-lugu-lugu!

Ascultă-mă pe mine. Când ești părinte, o să vezi tu ce trebuie să dai din tine, cum e lumea, cum se învârte şi cum se transformă.

Noroc și ajută-l, Doamne, pe copil.

Cuprins